

РОБЪРТ БИЙТИ СЕРАФИНА И МАГИЧЕСКИЯТ ЖЕЗЪЛ

Част 2 от „Серафина“

Превод от английски: Паулина Мичева, 2017

chitanka.info

Тази книга е посветена на вас — читателите, които помогнаха „Серафина и черният плащ“ да достигне до повече хора по света и така направиха възможна втората ѝ част.

И на Дженифър, Камий, Женевиер и Елизабет: моите съзаклятници, моите съавтори, любовта на живота ми.

Имението „Билтмор“, Ашвил, Северна Каролина, 1899 г. Три седмици след победата над Мъжа с черния плащ

Серафина се промъкваше из храсталаците сред окъпаната в лунна светлина гора, приведена към земята, без да откъсва очи от плячката си. Само на няколко крачки от нея голям горски плъх гризеше бръмбар, който бе изровил от пръстта. Сърцето ѝ тупкаше силно и равномерно в гърдите, в синхрон с бавното и спокойно приплъзване към животното. Бе готова за скок, с обтегнати мускули, но не бързаше.

Помръдна леко напред и назад с рамене, за да избере подходящия ъгъл за атаката си, и зачака момента. Когато плъхът се наведе, за да измъкне друг бръмбар, скочи напред.

Гризачът я забеляза с ъгълчето на окото си тъкмо когато тя се хвърли към него. Серафина все още не можеше да проумее защо толкова много горски животни застиват, вцепенени от ужас, когато ги напада. Ако смъртта се нахвърлеше върху нея от мрака под формата на зъби и нокти, тя щеше да се бори. Или да избяга. Да направи нещо. Малките горски създания като плъховете, зайците и катериците нямаха репутацията на хладнокръвни смелчаци, но как би могло да им помогне пълното вцепеняване?

Метна се към плъха и го сграбчи с ръка по-бързо, отколкото котка би помръднала с мустаци. И сега, когато вече бе прекалено късно, той започна да се гърчи, да хапе и да дращи, косматото му телце се превърна във виеща се змия, сърчицето му препускаше страховито. „Ето — помисли си Фина, усетила силното *туп-туп* на сърцето му в ръката си. — Ето това е борба.“

Пулсът ѝ се ускори, сетивата ѝ се изостриха. Вече можеше да долови всичко в гората около себе си: дървесната жаба, която подскочи върху клон на десетина стъпки зад нея; тънкото бръмчене на самотен бекас в далечината; прилепа, стрелнал се в проблясващото между преплетените клони звездно небе.

Правеше го само за да поддържа форма, разбира се — и пълзенето, и дебненето на плячката, и мятането върху нея, и сграбчването. Не убиваше дивите животни, които преследваше, не беше нужно, но те не го знаеха, да му се не види! Тя беше ужасяваща! Тя бе

гибелта! Тогава защо в последния момент се вкаменяваха? Защо не бягаха? Серафина се отпусна на земята, облегна гръб на изкривения, покрит с лишеи ствол на един стар дъб и постави уловения плъх в скута си. Отначало го стискаше в юмрук.

После бавно отвори ръка.

Зверчето светкавично се спусна да бяга, но тя пак го хвана и го върна в скута си.

Стиска го здраво няколко секунди, после отново разтвори ръка. Този път плъхът не хукна да бяга. Остана на отворената ѝ длан, трепереше и дишаше тежко, прекалено объркан и изтощен, за да помръдне. Фина повдигна уплашения гризач към себе си, наклони глава и започна да го оглежда внимателно. Горският плъх не приличаше на противните сиви вредители от каналите, които момичето ловеше в подземията на имението „Билтмор“. Този тук имаше разкъсано ляво ухо. Явно и преди се бе озовавал в тежки ситуации.

С миниатюрните си тъмни очи и треперливите мустаци на издължената си остра муцунка приличаше повече на сладко топчесто кафяво мишле, отколкото на едрите твари, които Серафина ловеше в голямата къща. Почти си го представяше с шапчица на главата и елече с копчета. Испита лек пристъп на разкаяние, задето го бе хванала, но знаеше, че ако той отново се опита да избяга, ще впие пръсти в него, преди да успее да размисли. Не беше въпрос за решение. А за рефлекс.

Плъхчето се мъчеше да си поеме въздух и се оглеждаше трескаво във всички посоки в търсене на път за бягство. Но не се осмели да направи нищо. Знаеше, че щом опита да избяга, тя ще го стисне отново; знаеше, че е в природата на нейния вид да си играе с него, да го размята и стиска, докато не умре.

Но Фина го погледна и го пусна на земята.

— Извинявай, малки приятелю, просто се упражнявах. Да не изгубя практика.

Плъхът я погледна объркано.

— Бягай — каза му нежно.

Гризачът се загледа към бодливия храсталак.

— Не ти правя номер — увери го Серафина.

Той обаче май не ѝ вярваше.

— Прибирай се у дома. Но отначало тичай по-бавно, не прекалено бързо, така ще е по-добре. И следващия път дръж ушите и

очите си отворени, дори да гризеш най-вкусния бръмбар на света, чуваш ли? В тази гора има много по-зли твари от мен.

Смаян, горският плъх с раздраното ухо потърка муцуната си с лапички няколко пъти и сведе глава — почти като поклон. Серафина щеше да избухне в смях, но успя да го потисне и само изсумтя шумно. Звукът най-накрая стресна животинчето и го подтикна към действие. То бързо се осъзна и се шмугна в храсталака.

— Приятна вечер! — пожела му Фина.

Предположи, че в съзнанието му споменът за преживяното ще се променя с всяка крачка, която изминава навътре в гората. Каква дързост бе проявил, каква смелост! Вече имаше хубава история, която да разкаже на жена си и децата си, когато стигне у дома за вечеря.

Серафина се усмихна и си представи как плъхът разказва за своето величаво приключение с много перипетии, докато цялото му семейство се е събрало в кръг около него: как бе бродил из гората по свои си дела, как бе открил бръмбар, когато зловещ хищник се бе нахвърлил върху него и той се бе борил за свободата си със сетни сили. Зачуди се дали в историята му ще бъде представена като звяр с могъща сила. Или просто като момиче.

В този момент чу звук. Идваше някъде отгоре, сякаш есенен ветрец разлюляваше върховете на дърветата. Но нямаше никакъв вятър. Нощният въздух бе студен, тих и съвършено застинал, сякаш самият бог бе затаил дъх.

Серафина долови нежен, почти ефирен шепот, подобен на шумолене. Погледна нагоре, но над себе си видя само клоните на дърветата. Изправи се на крака, изтупа простичката зелена рокля, която мисис Вандербилт ѝ бе подарила предния ден, и тръгна през гората. Ослушваше се за звука, за да определи посоката, от която идва. Наклони глава наляво, после надясно, но не можа да установи откъде се носи шепотът. Сякаш не идваше от едно определено място. Стигна до каменистия склон, където земята плавно преминаваше в гориста долина. Оттук можеше да вижда надалеч, на километри напред през мъглата, чак до очертанията на планинската верига Блу Ридж. Тънки сребристобели облаци, от които се излъчваше красиво нежно сияние, плаваха бавно в небето и забулваха луната. Ярката светлина на небесната господарка образуваше ореол покрай перестите облаци и хвърляше дълга, наръфана по краищата сянка върху земята.

Фина стоеше на скалистия ръб и оглеждаше долината пред себе си. В далечината заострените кули и покритите с лъскави плочи покриви на величественото имение „Билтмор“ се открояваха сред мрака на заобикалящата я от всички страни гора. Бледосивите варовикови стени бяха украсени с гаргойли и с красиви скулптури на древни воители. Звездите се отразяваха в полегатите рамки на прозорците и поръбените в златисто и бронзово линии на покрива блещукаха на лунната светлина. Там, в господарската къща, мистър и мисис Вандербилт спяха на втория етаж, където бе стоята и на техния племенник и приятел на Фина — Брейдън Вандербилт. Гостите на Вандербилт — бизнесмени, знатни особи и прочути творци, дошли отдалеч — спяха на третия етаж в специално подобрите за тях стаи.

Бащата на Серафина поддържаше отоплителната система на имението, електрическото динамо, пералните машини, задвижвани от въртящи се кожени ремъци, и всички други чудати нови изобретения, с които бе пълна къщата. Двамата живееха в работилницата в сутерена, надолу по коридора след кухните, пералните помещения и килерите с провизиите. Но докато всички, които Фина познаваше и обичаше, спяха нощем, тя будуваше. Подремваше си през деня, свита на перваза на някой прозорец или скрита в тъмна ниша в мазето. През нощта бродеше из коридорите на „Билтмор“ — и по горните етажи, и долу — като безмълвен наблюдател, невидим за чуждите очи. Изследваше лъкатушешите пътеки в просторните градини на имението и най-тъмните долчинки на околната гора. И ловуваше.

Беше дванайсетгодишно момиче, но никога не бе водила живота, който всички други, освен нея биха нарекли „нормален“. Запълваше времето си, като се промъкваше безшумно из огромния сутерен на къщата и ловеше плъхове. Баща ѝ донякъде на шега я бе нарекъл Г. Л. П. — главен ловец на плъхове. Но тя носеше званието си с гордост.

Татко ѝ я обичаше много и бе сторил всичко по силите си, за да я отгледа правилно, пък било и по неговия грубоват, суров начин. Фина определено не беше нещастна, задето двамата похапваха сами всяка вечер, нито че основното ѝ занимание бе да се промъква нощем в мрака и да обикаля из голямата къща в търсене на гризачи. Нима някой би бил нещастен на нейно място? Но дълбоко в себе си се чувстваше малко самотна и доста обърквана. Не разбираше защо повечето местни се придвижват из мрака с фенер в ръка и вдигат толкова много шум, като

ходят, или защо всички спят нощем, когато светът край тях е най-красив. Бе наблюдавала достатъчно от гостуващите в имението деца и се бе убедила, че не е като тях. Когато се погледнеше в огледалото, виждаше момиче с големи кехлибарени очи, силно изсечени скули и рошава, стърчаща във всички посоки кестенява коса. Не, тя не бе нормално, обикновено дете. Не беше дневно дете. А създание на нощта.

Сега стоеше в края на долината и отново чу звука, който я бе довел тук: нежно пърхане високо над главата ѝ, подобно на ромоляща река, лъкатушеща по течението на вятъра. Звездите и планетите висяха в мрачното небе и блещукаха като живи — дом на десетки хиляди души, но не даваха отговор на загадката.

Малък черен силует мина пред луната и изчезна. Сърцето на Серафина пропусна удар. Какво ли беше това?

Загледа се внимателно. Още една форма мина пред месечината, а после и трета. Отначало ги помисли за прилепи, но те рядко летяха в права линия един зад друг.

Намръщи се. Беше объркана. И очарована.

Странни малки летящи фигури закриваха една след друга луната. Серафина вдигна глава към небето и видя, че звездите изчезват. Ококори се от притеснение. И тогава постепенно започна да осъзнава какво вижда, макар още да не приемаше напълно истината. Присви очи. Сега вече различи многобройните пойни птици, които летяха над долината. Не бяха една или две, нито дори десетки, а огромни, сякаш безкрайни птици ята — цели облаци. Птиците изпълваха небето. Звукът, който чуваше, бе нежното шумолене на крилцата им. Безброй врабчета, мушитрънчета и копринарки бяха поели на своето есенно пътуване. Приличаха на скъпоценни камъни — зелени и златисти, жълти и черни, на ивици, на петна. Хиляди и хиляди. Беше прекалено късно, за да мигрират, но ето че го правеха. Бързаха и изпълваха небето с малките си пърхащи криле по пътя на юг, където щяха да прекарат зимата. Пътуваха тайно нощем, за да избегнат ястребите, които денем биха ги погнали, и използваха очертанията на планините и подредбата на блещукащите звезди над тях, за да открият вярната посока.

Лекомислените, капризни движения на птиците винаги очароваха Серафина и ускоряваха пулса ѝ, но този път бе различно. Дързостта на тези птички и красотата на пътешествието им по планинския хребет я пронизаха право в сърцето. Имаше чувството, че наблюдава нещо

неповторимо, нещо, на което ставаш свидетел веднъж в живота. После си спомни, че птиците следват пътя, който техните родители и родителите на техните родители са им показали, и летят по него от милиони години. Единственото уникално и неповторимо в този случай бе *тя* — това, че бе тук и ги вижда. Кое то наистина бе изумително.

Гледката я подсети за Брейдън. Той обичаше птиците и всички други животни.

„Иска ми се да можеше да видиш това“ — прошепна Серафина, сякаш приятелят ѝ лежеше буден в леглото си и можеше да я чуе въпреки разстоянието помежду им. Копнееше да сподели този момент с него. Щеше да е чудесно той да стои до нея, да се взира в звездите, в птиците, в посребрените по краищата облаци, в сияещата с цялата си съвършена прелест луна. Знаеше, че ще му разкаже за това следващия път, щом се видят. Но думите, изречени денем, никога не можеха да уловят напълно красотата на нощта.

Преди няколко седмици Фина и Брейдън сразиха Мъжа с черния плащ и разкъсаха самия плащ на парчета. Станаха съюзници и добри приятели, но изведнъж тя осъзна — и от мисълта я заболя още повече — че не го е виждала от няколко нощи. Всяка вечер очакваше момчето да дойде в работилницата. И всяка сутрин си лягаше разочарована, разкъсвана от съмнения. Какво правеше Брейдън? Дали нещо го държеше настрана от нея? Дали не я избягваше нарочно? Беше толкова щастлива, че най-накрая има приятел, с когото да си говори. Пронизваше я парещата болка при мисълта, че за него тя може да е била просто кратковременно развлечение, че вече му е доскучала и сега трябва да се завърне към предишните си самотни нощи. Бяха приятели. Не се съмняваше в това. Но се притесняваше, че животът на горните етажи не е за нея, че животът на дневна светлина не ѝ подхожда. Дали Брейдън я бе забравил толкова бързо?

Птичките се изгубиха в далечината и моментът отмина. Серафина се загледа към долината, имаше много въпроси. След победата над Мъжа с черния плащ се смяташе за един от пазителите на имението — подобно на мраморните лъвове, които стояха от двете страни на портите на „Билтмор“ и защитаваха къщата от демони и зли духове. Мислеше за себе си като за Г. Л. П., но за нея плъховете вече не бяха само малките четириноги гризачи, а и натрапниците от всякакъв вид. Баща ѝ постоянно я предупреждаваше за света, за опасностите, които

можеха да погълнат душата ѝ, и след всичко преживяно тя бе сигурна, че навън наистина дебнат демони.

Вече седмици наред наблюдаваше и чакаше като страж на наблюдателна кула, но нямаше представа кога или под каква форма ще се появят демоните. Най-големият ѝ страх, спотаен дълбоко в душата ѝ, бе дали ще се окаже достатъчно силна, достатъчно умна за следващата битка. Дали щеше да бъде хищникът, или плячката. Дребните животинчета като горския плъх и катерицата навярно бяха наясно, че смъртта е само на един скок разстояние. Дали се възприемаха като плячка? Може би постоянно очакваха смъртта си. Може би бяха готови да умрат. Но *тя* определено не беше. Имаше доста неща за вършене.

Приятелството ѝ с Брейдън бе едва в началото и не бе готова да се откаже от него при първото препятствие. А и тепърва осмисляше връзката си с гората, тепърва трябваше да разбере коя е и каква е. А сега, след като вече се бе срещнала лице в лице със семейство Вандербилт, татко ѝ я притискаше да се държи като истинско дневно момиче. Мисис В. я бе взела под крилото си и винаги разговаряше много мило с нея. Серафина вече разполагаше и с мазето, и с гората, и със света на горните етажи — много бързо бе преминала от живот, в който има прекалено малко, към такъв, в който има прекалено много. Чувстваше се на кръстопът, теглена във всички посоки. Но след годините, в които бе живяла и общувала само с баща си, ѝ бе приятно, че може да започне нов живот.

Всичко това бе хубаво. Когато опасността дойдеше, Фина искаше да се бори и да оцелее. Кой не би искал? Ами ако опасността връхлетеше толкова бързо, че тя не успее да я забележи? Бухалът напада така внезапно мишката, че тя не усеща заплахата. Ами ако и с нея стане същото? Ако преди да се усети, хищните нокти се спуснат върху ѝ от небето и я убият, преди да разбере, че я нападат? Ако истинската опасност се състои в това дали изобщо ще разпознае заплахата, преди да е станало прекалено късно, а не дали ще се пребори с нея?

Колкото повече мислеше за птичите ята, които бе видяла, толкова повече я изпълваше смътна тревога. Бе сравнително топло за декември, но птиците трябваше да са отлетели преди месеци. Намръщи се и потърси Северната звезда в небето. Когато я откри, осъзна, че ятата дори не летяха в правилната посока. Пък и не беше сигурна дали

всички видове птици, които видя, бяха прелетни. И докато стоеше на скалистия склон, високо в гората, мрачно предчувствие за нещо страховито започна да се просмуква в костите ѝ.

Загледа се отново натам, където бяха изчезнали птиците, а после в посоката, от която бяха дошли. Присви очи към върховете на дърветата сред тъмната гора. Умът ѝ защрака бързо. И внезапно Серафина разбра какво става. Птиците не мигрираха.

А бягаха.

Пое си въздух рязко и продължително, докато се подготвяше. Напрегна мускулите на ръцете и краката си. Сърцето ѝ ускори ритъм.

Каквото и да бе, то идваше.

И идваше *сега*.

2

Миг по-късно долови далечен шум. Не беше пърхане на врабчета както преди, а нещо, което се носеше по земята. Серафина наклони глава и се заслуша. Като че ли идваше някъде от долината.

Изправи се, обърна се в посока към звука и постави ръцете си до ушите като фунии — номер, който бе научила от прилепите.

Различи слабо подрънкване на сбруя и тракане на копита. Стомахът ѝ се сви. Странно бе да чуеш подобен звук посред нощ. Конски впряг теглеше карета и се носеше по криволичеция пет километра път, който водеше към къщата. Денем това би било напълно обичайно. Но никой не идваше в „Билтмор“ нощем. Имаше нещо нередно. Дали пратеник носеше лоши новини? Може би някой бе умрял? Дали Северът отново влизаше във война с Юга? Каква беда бе надвиснала над света?

Отдалечи се от скалистия ръб и се втурна надолу към долината. Мина през гората по един от сводестите тухлени мостове, издигнати над реката. Прикрита зад листата на планински лавър, наблюдаваше как стара, очукана карета профучава покрай нея. Повечето карети, които бе виждала, бяха теглени от един или два коня, но впрягът на тази беше от четири тъмнокафяви жребци с яки, изваяни мускули. На лунната светлина животните блестяха от капчиците пот по козината им и издуваха ноздри от напрежение.

Серафина преглътна сухо.

Това не беше *пратеник*.

Брейдън ѝ бе казал, че жребците са диви и трудно управляеми, че отхвърлят седлата си, хапят хората и ненавиждат другите жребци. Но ето че тук имаше карета, теглена от четири такива необуздани животни, които явно вършеха работата си в съгласие.

Когато Серафина погледна към мястото на кочияша, настръхна. Капрата бе празна.

Конете галопираха заедно в стабилен ритъм, сякаш управлявани от опитен господар, но не се виждаше никакъв кочияш.

Фина стисна зъби. Нещо не беше наред. Усещаше го с цялата си същност. Каретата се носеше право към „Билтмор“, където всички спяха дълбоко и нямаха представа какво приближава към тях. Зави и се скри от поглед.

Момичето се затича през гората. Следваше зловещия конски екипаж, който минаваше по криволичещия път. Памучната рокля от мисис Вандербилт не беше прекалено дълга — Серафина бягаше лесно с нея, но се оказа изненадващо трудно да поддържа скоростта, с която препускаха конете. Тичаше с всички сили между дърветата, прескачаше паднали клони, привеждаше се над папратите. Прехвърчаше над сухи дерета и се катереше по хълмчета. Минаваше по преките пътеки, като знаеше, че избраният от каретата път доста заобикаля. Дробовите ѝ горяха и си поемаше все по-често и по-дълбоко въздух. Въпреки тревогата, която бе изпитала преди малко, предизвикателството да поддържа темпото на конете извика усмивка на устните ѝ. Разсмя се, а това затрудни още повече дишането ѝ, докато се опитваше да тича. Подскачаше, не спираше да бяга, опиянена от удоволствието на гонитбата.

После, съвсем внезапно, конете забавиха ход. Фина спря рязко и се приведе към земята.

Жребците застинаха.

Серафина се скри зад няколко рододендронови храста, струпани плътно един до друг на хвърлей камък от каретата, и се спотаи, докато се опитваше да овладее дишането си.

„Защо каретата спря?“

Конете нервно потропваха с копита, от ноздрите им излизаше пара.

Фина се взираше в каретата с разтуптяно сърце.

Дръжката на вратата се завъртя.

Момичето се прилепи плътно до земята.

Вратата бавно се отвори.

На Серафина ѝ се стори, че вътре вижда две фигури, но имаше и гъст мрак, и то такъв, с какъвто не се бе сблъсквала никога досега. Сянката бе толкова непроницаема и плътна, че дори със своето необикновено зрение момичето не успя да различи нищо.

Навън се подаде висок мускулест мъж, който носеше кожена шапка с широка периферия и черно, протрито от годините палто.

Имаше дълга, отдавна несресана коса, сиви мустаци и брада, които напомниха на Фина за мъх, висящ от старо чепато дърво. Човекът слезе от каретата, застана на пътя, подпря се на изкривената тояга, която ползваше като бастун, и се загледа към гората.

След него изскочи едър, злокобен на вид вълкодав^[1]. После още един. Бяха с едри и издължени тела, масивни глави с черни очи и гъста, сплъстена, сиво-черна козина. Общо пет такива кучета излязоха от каретата и се струпаха едно до друго на групичка. Оглеждаха гората за нещо, годно за убиване.

Серафина си пое въздух възможно най-предпазливо, бавно и тихо — гърлото ѝ бе пресъхнало и се страхуваше да не издаде звук. Сърцето ѝ туптеше толкова силно в гърдите, че се боеше да не се пръсне. Искаше да избяга. „Не мърдай — заповяда си. — Остани на място.“ Беше сигурна, че ако не наруши прикритието си, вълкодавите няма да я забележат.

Не знаеше защо, но ѝ се стори, че мъжът идва от много далеч. Навярно заради дългото измачкано палто и ухабения вид на каретата. Изненада се, когато той затвори вратата, пристъпи напред и погледна конете. Жребците мигом се впуснаха в бяг, сякаш някой ги бе шибнал с камшик. Екипажът скоро изчезна надолу по пътя и отведе със себе си всичко, което бе останало вътре — каквото и да бе то, в посока към „Билтмор“. Брадатият и кучетата му обаче останаха по местата си. Мъжът не изглеждаше изненадан или притеснен да е наскре гората, държеше се така, сякаш иска да е точно тук.

Изрече няколко думи, които Серафина не успя да разбере, и събра глутницата около себе си. Грозноватите зверове с огромни лапи и нокти не приличаха на обикновените кучета, които душат земята и проучват горите. Всички се взираха в господаря си в очакване на заповеди.

Периферията на наклонената шапка скриваше лицето на мъжа. Но когато той повдигна глава и погледна към луната, Фина ахна. Сребристите му очи проблясваха властно, направо грееха от суровото лице, по което личаха неумолимите следи на времето. Непознатият бавно отвори уста, сякаш се опитваше да погълне лунната светлина. Тъкмо когато Серафина си помисли, че ще каже нещо, мъжът издаде най-ужасния съскащ вик, който някога бе чувала. Беше като продължително дрезгаво скърцане. В същия момент призрачна бяла

сова се появи от дърветата, прелетя над главата му с безшумно размахване на криле и след миг отговори на призива на мъжа със смразяващ кръвта писък. Фина цялата се разтрепери от страх. Совата мина над нея, обърнала злокобното си плоско лице в посоката, където се криеше момичето, сякаш го търсеше, сякаш ловуваше. Серафина се притисна към земята като уплашена мишка.

Когато совата изчезна в нощния мрак, Фина надзърна отново към пътя. Дъхът ѝ секна, цялата се вледени. Брадатият мъж и петте му кучета гледаха в нейната посока, очите на странника все още блестяха с неестествена светлина, въпреки че вече бе с гръб към луната и нямаше начин тя да се отразява в тях. Серафина се опита да си втълпи, че не могат да я видят, прикрита сред листата. Но не успяваше да се отърси от ужасяващия страх, че те знаят точното ѝ местонахождение. Изведнъж земята под нея сякаш стана лепкава, пропита от необичайна влага. Бръшлянът и другите виещи се растения в гората като че ли се движеха. Чу цъкащ звук, последван от продължително дрезгаво съскане. Внезапно усети дъха на мъжа върху тила си и се извърна рязко, изтръпнала от страх, но зад нея нямаше нищо, освен черен мрак.

Брадатият бръкна в джоба си с една от кокалестите си жилести ръце и извади нещо, което приличаше на парче от разкъсан тъмен плат.

— Подушете го — заповяда на кучетата си с тих и злокобен глас. Имаше нещо в суровото му, сякаш каменно лице и в брадата му, в грубите дрехи и в начина, по който изрече думите, което наведе Серафина на мисълта, че мъжът навярно е от апалачите^[2]. Човек, роден и отрасъл сред скалистите клисури и покритите с гъсти треви и храсти долове на същите тези планини.

Първият вълкодав натика муцуната си в гънките на тъмния плат. Когато се отдръпна, устата му зейна, гъста слюнка потече по оголените му тракащи зъби. Кучето заръмжа. После второто и третото куче последваха примера му — и така, докато и петте уловиха миризмата. Страховитият и видимо зложелателен вид на вълкодавите подейства на Серафина като удар в стомаха. Надяваше се единствено, че миризмата на плата ще ги отведе в противоположната посока.

Мъжът погледна към глутницата си.

— Плячката е наблизко — каза им. Гласът му звучеше заплашително и заповедно. — Следвайте миризмата! Намерете Черния!

Внезапно кучетата завиха. Диво, като вълци. И петте се изстреляха яростно напред, с летящ отскок на мощните си крака, и се втурнаха към гората. Серафина подскочи противно на волята си. Инстинктът ѝ казваше да побегне и бе толкова силен, че тя с мъка остана на мястото си. Това бе единственият ѝ шанс да оцелее. Но кучетата се спуснаха право към нея.

Не знаеше какво да прави. Да продължи ли да се крие? Да се опита ли да се бори? Да избяга ли? Зверовете всеки миг щяха да я разкъсат на парчета.

Щом си даде сметка, че трябва да бяга, осъзна, че е прекалено късно. Нямахше шанс. Сърцето ѝ се сви. Краката ѝ бяха като вкопани в земята. Беше вцепенена от ужас.

„Не! Не! Не! Не го прави! Ти не си плъх! Не си катерица! Трябва да бягаш!“

Пред лицето на смъртта направи това, което всяко разумно горско създание би сторило: подскочи нагоре и се озова високо на дървото. Вкопчи се в един клон, после претича по него и се метна като летяща катерица към следващото дърво с отчаян скок. Оттам тупна на земята и се впусна в див бяг.

Кучетата я подгониха с яростен вой. Преследваха я и тракаха със зъби, спуснаха се по дирята ѝ като глутница вълци, гонещи елен. Но те бяха *вълкодави*, така че не бяха родени и отгледани да преследват и убиват елени. Създадени бяха да преследват и убиват вълци.

Докато тичаше, Серафина погледна през рамо към пътя. Мъжът с каменното лице се взираше в небето, където отново се бе появила нощната птица. Совата кръжеше над главата му. После, за огромно удивление на момичето, брадатият хвърли тоягата си във въздуха. Тя се праметна в посока към совата, но не я удари, а сякаш се замъгли и внезапно се разтвори в мрака, когато птицата се скри сред дърветата. Фина не разбираше кой е този мъж, нито какво бе видяла току-що, но вече нямаше значение. Трябваше да продължи напред, за да се спаси.

Да се бориш с един мятан се, хапещ, забиващ зъби, ръмжащ вълкодав е достатъчно лошо, но битката с пет такива създания бе невъзможна. Серафина тичаше през гората с всички сили, с изопнати до краен предел мускули. Страхът бе сериозен стимул. Не, нямаше да позволи тези ръмжащи зверове да я победят! Студеният горски въздух проникваше в дробовете ѝ, всяка частица от тялото ѝ бе пропита от

остра, пронизваща паника. Първият вълкодав я настигна, изви гръб, отвори огромната си паст и я захапа за крака. Фина се завъртя и удари кучето, пищеше от гняв и от силната болка, докато зъбите му потъваха в плътта ѝ. Миризмата на кръв настърви другарите му и те се ожесточиха още повече. Второто куче скочи върху Серафина и я заръфа за рамото, метна се с бясна решителност, въпреки че тя заби юмрук в муцуната му. Третото впи зъби в китката ѝ, докато Фина се опитваше да се отскубне от него. Трите вълкодава я събориха на земята и започнаха да я влачат. После и останалите се спуснаха към нея, за да участват в довършването на плячката. Бяха оголили зъби и сякаш копнееха да ги забият в гърлото ѝ.

---

[1] Голямо куче, обучено да преследва вълци. — Б.р. ↑

[2] Северноамериканско индианско племе, което в началото на колониалния период живее в района на залива Апалачи в Северозападна Флорида и Южна Джорджия. На тях е наречена планинската верига в Северна Америка — Апалачите, чийто гръбнак е планинската система Блу Ридж (Големите сини планини). — Б.пр. ↑

3

Животните нападаха и Серафина закри врата си с ръка. Вместо в гърлото ѝ едно от кучетата заби зъби в меката част над китката ѝ. Болката плъзна по цялото ѝ тяло, чак до костите, и момчето изкрещя. Второто куче се спусна за решителното, смъртоносно захващане, но внезапно камък с размер на юмрук го уцели в главата и то отстъпи. Друг камък удари следващото куче и то отскочи, за да се предпази.

— Хааа! — разнесе се силен вик от мрака и момче с дълга, диво развята коса се метна срещу глутницата. Започна да удря, да блъска, да дращи — размахваше ръце в яростна, вихрена атака.

Побесняла от болката, Серафина фрасна с опакото на дланта си муцуната на кучето, което се бе впило в нея и почти висеше от ръката ѝ, и го изблъска настрани от себе си.

— Ставай! Бъди дръзка! Тичай! — изкрещя ѝ момчето, докато нападнаше две от другите животни и ѝ разчистваше пътя.

Фина скочи на крака, готова да побегне. Но тъкмо когато си помисли, че с неочаквания ѝ съюзник са успели да си спечелят предимство и може наистина да се измъкнат, едно от кучетата се нахвърли отново срещу тях от мрака, блъсна момчето в гърдите и го събори на земята. Превъртяха се един върху друг и се затъркаляха, сякаш правеха салта, като не спираха да ръмжат и да се хапят диво.

Друг вълкодав се нахвърли срещу Серафина. Тя му се изплъзна, но от отсрещната страна я врхлетя поредният звяр.

— Не можеш да им избягаш за дълго! — изкрещя момчето. — Трябва да се скриеш!

Фина избегна поредната захапка, после още една и още една, но враговете с тракащи зъби продължаваха да я нападат. Фрасна едно от кучетата по главата, удари друго по рамото, но те не спираха да хапят.

Побягна назад, като се защитаваше от нападателите с раззинати челюсти, но се блъсна в гладка каменна стена и вече нямаше накъде да отстъпва. Приведе се в позиция за атака и засъска като животно,

попаднало в капан. Тъкмо когато едно от кучетата скочи към нея, момчето се метна и го събори на земята.

— Сега! — извика й. — Катери се!

Серафина се обърна и пробва да се покатери по каменистата повърхност, но тя бе влажна и прекалено хлъзгава. Озверели от опита й за бягство, два от вълкодавите веднага я нападнаха. Тя ги изрита неколkokратно по главите, започна отчаяно да ги блъска и удря с юмруци.

— Не се бий с тях, глупачке! Катери се! — извика пак момчето. — Махай се оттук!

Щом Фина се обърна, за да опита отново да се покатери, друго куче се метна към нея, но момчето се хвърли на гърба му, захапа го и започна да го драска като диво животно. Вълкодавът зави възмутено, обърна се и затрака яростно със зъби към нападателя си. Двамата паднаха на земята и се затъркаляха в ожесточена схватка. Още две кучета се спуснаха към тях и се включиха в мелето.

Серафина видя шанса си, скочи и се хвана за клона на един рододендрон, после се метна по-нагоре към скалата. Бързо намери място, където да се закрепил, и втори клон. Използва клоните като стълба и се покатери светкавично нагоре по канарата. „Какво ще кажете сега, а, безръки псета!“

Щом се покачи достатъчно високо, за да е извън обсега на животните, погледна назад. Два от вълкодавите търчаха напред-назад в основата на скалата, ръмжаха гневно и се опитваха да се покатерят при нея. По-смелият и по-глупавият се опита на няколко пъти да се изкачи по гладката стена, но постоянно падаше назад.

— Връщайте се при господаря си, гадни твари! — извика им Фина, спомнила си мрачната фигура. Но когато погледна към гората, не търсеше собственика им. Не виждаше къде са другите три кучета и момчето. Последния път, когато ги съзря, бяха в разгара на ужасяваща битка. Не знаеше кой е победил, но й се струваше невъзможно момчето да се е преборило с трите звяра наведнъж.

Зачака, заслушана в гората, но не долови нищо. Двете кучета, които я бяха нападнали, си бяха тръгнали. Отдалечаваха се от нея, но тичаха по протежението на скалата. „Тези псета търсят друг път догоре“ — помисли си Серафина.

Трябваше да продължи нататък, преди да е станало твърде късно. Катери се още близо пет метра, докато стигна до върха на канарата.

Пуфтяща, изтощена и кървяща от главата, ръцете и прасците, Фина се приведе към земята. Огледа дърветата отдолу за момчето. Гледаше,зираше се, но не се виждаше нищо, не се чуваше нито звук. Как бяха изчезнали толкова бързо? Дали момчето бе добре? Дали бе успяло да се измъкне? Или бе пострадало?

Не го бе виждала никога преди, всъщност никога не бе виждала човек като него, който да се движи и бие по този начин. Имаше кафеникава кожа, гъвкаво, мускулесто тяло и дълга рошава тъмнокестенява коса, но най-поразяващи бяха бързината и свирепостта му. Предположи, че е от местните планинци, които — също като нейния татко — бяха прочути като сурови, решителни и хитри хора, но момчето, освен това се бореше като бесен рис. В него имаше нещо почти животинско, сякаш бе прекарало целия си живот в тези гори.

Изправи се, обърна се и огледа терена пред себе си — каменист терен и гъсталак от шубраци се спускаха надолу към голяма клисура. Беше почти уверена, че знае къде се намира и как да се прибере у дома, но се извърна и отново погледна към скалата. Дивото момче бе спасило живота ѝ. Как можеше просто да го остави?

Болката от ухапванията и нараняванията, които бе получила в битката, прогаряха безмилостно плътта ѝ, сякаш я бе разрязала остра, извита телена мрежа. В очите ѝ влизаше кръв от раната на главата. Трябваше да се прибере у дома.

Погледна към върховете на дърветата в посоката, където за последно бе видяла съюзника си. Чакаше, ослушваше се. Чудеше се дали ще долови звуци от битка. Може би щеше да открие, че момчето я наблюдава отнякъде. Или пък, не дай си боже, щеше да види безжизненото му тяло на земята — окървавено и разкъсано.

„Не се бий с тях, глупачке! Катери се! — Думите му отекнаха в ушите ѝ, сякаш все още бе тук. — Тичай!“ — извика ѝ отново момчето.

Дали трябваше да го послуша и да избяга, или да го потърси, както ѝ се искаше? Не обичаше да вдига шум, не ѝ беше приятно да се разкрива пред враговете, които я дебнеха в гората, но не можа да се сети за нищо друго. Сви ръце пред устата си като фуния и прошепна към върховете на дърветата: „Ехо! Чуваш ли ме?“

После зачака.

Не се чуваше нищо, освен тук-там някой щурец, жаба или други, обичайни за нощната гора звуци.

Фина усети как пулсът ѝ се забавя, дишането ѝ става все по-слабо и безшумно, а ръцете и краката ѝ натежават. Ако искаше да стигне до вкъщи, трябваше да тръгне веднага.

Не ѝ се щеше просто да остави непознатия младеж там да се бори сам. Не беше от хората, които изоставяха другите и ги забравяха.

Искаше да говори с него, да разбере как се казва, къде живее, или поне дали е в безопасност. Кой бе той? Защо бе в гората посред нощ? И защо се бе нахвърлил срещу глутница зловещи кучета, за да я защити?

Прошепна още веднъж към дърветата:

— Ей, тук ли си?

Когато чу два от вълкодавите да приближават от север, Серафина разбра, че е чакала прекалено дълго спасителя си. Кучетата бяха намерили път догоре и бяха заобиколили каменната стена.

Огледа се. Вдигна глава към едно дърво и се зачуди дали ще успее да се покатери достатъчно високо. После си помисли, че може да се спусне обратно долу по скалата, за да ги обърка. Но знаеше, че няма да оцелее навън сама през нощта. „Махай се оттук!“ — казало ѝ бе дивото момче.

Най-накрая възвърна самообладанието си.

Където и да бе съюзникът ѝ, надяваше се да е добре. „Бъди силен, приятелю.“

Шмугна се в гъста горичка от смърчове и ели — вечнозелените дървета, които тук растяха толкова плътно едно до друго, че Серафина сякаш плуваше сред океан от зеленина. Докато си проправяше път през гъсталака, усети, че отпада все повече и се оставя объркването да я завладее. Коленете ѝ поддаваха и Фина не можеше да се фокусира върху терена пред себе си. Докосна главата си и осъзна, че кърви доста лошо. Кръвта капеше по челото и влизаше в очите ѝ.

Запрепъва се сред морето от дървета, но знаеше, че вече няма как да се измъкне от кучетата. От раните по ръцете и краката, където беше изпохапана, по цялото ѝ тяло пълзеше болка на талази. Налагаше се постоянно да трие кръвта от очите си, за да вижда накъде върви. Бодливите клони на дърветата бяха толкова нагъсто и толкова високи, че не откриваше луната и звездите. Тичаше, но под краката ѝ пукаха счупени съчки — издаваше звуци, каквито обикновено не правеше. Не че имаше значение. Трябваше да тича както никога в живота си. Но докато търчеше между дърветата, продължаваше да чува гласа на дивото момче: „Не можеш да им избягаш за дълго!“ Искаше да се обърне и да се бие с тях, но ако я приклепсеха в гъсталака от дървета, щеше да е невъзможно да предвиди нападението им. Със сигурност щяха да я убият. Трябваше да продължи напред.

Внезапно дърветата се разрешиха и Серафина почти се свлече от ръба на отвесна скалиста урва, която щеше да я отведе право долу, в белите пенливи води на речните бързеи. Ахна, отскочи назад и се вкопчи за клоните на едно дърво.

Надникна над ръба и видя, че няма начин да пресече реката тук. Стръмната канара бе прекалено висока, бързеите — прекалено опасни. „Каквото и да направя, все ще е погрешно“ — помисли си. Знаеше, че трябва да се скрие, но в момента единственият начин да го постигне бе да прикрие миризмата си.

Събра сили и се спусна надолу по склона, за да стигне до реката.

Когато слезе до бързеите, се опита да прекоси оттам, където ѝ се стори най-безопасно и най-плитко. Никога преди не бе влизала в дълбока вода и не знаеше как да плува. Пристъпи внимателно в пенливата река, която стигаше до коленете ѝ. Отчаяно искаше да се добере до другия бряг и да избяга от вълкодавите. Планинската река бе толкова студена, че краката я заболяха. Докато напредваше внимателно крачка по крачка и се бореше с яростната сила на течението, Серафина усещаше как кръглите, покрити с водорасли камъни се преобръщат и пързаят под стъпалата ѝ. Продължи да пристъпва напред, като опипваше плахо дъното.

Стигна до средата. Водата вече обвиваше бедрата ѝ и на Фина ѝ ставаше все по-трудно да върви напред, но не спираше. Тъкмо когато си помисли, че ще успее да прекоси, усети как течението я повдига нагоре и стъпалата ѝ се отлепват от дъното. Изгуби равновесие и се плъосна в леденостудената вода. Размаха яростно ръце, зарита отчаяно с крака в търсене на опора, но дъното на реката бе изчезнало. Течението я завличаше все по-надълбоко. Закашля се, започна да плюе вода, подаваше се над повърхността, подскачаше и с мъка се опитваше да си поеме въздух, докато реката я носеше надолу към следващата поредица от бързеи.

Озова се в тясната пролука между два големи камъка, а после течението я запрати към насрещния бряг, прекатури я няколко пъти под повърхността и я завлече в тъмнозелен вир. За миг Фина подаде глава отгоре и успя да си поеме въздух, преди реката да я сграбчи отново, да я издърпа надолу и да я повлече по спиралата от стремително спускаща се вода. Попадна във вихрената фуния на толкова дълбок водовъртеж, че мислено се сбогува с татко си. Но точно тогава се

блъсна в ръба на скала. Опита се да се вкопчи в нея, ала яростният поток я отскубна веднага. Серафина винаги се бе смятала за силна, но в сравнение с мощта на реката бе просто малко новородено котенце, хвърлено в дълбокото, за да се удави. Когато бързеите най-накрая я изплюха в по-спокойната част на реката, успя да изпълзи навън и се просна на каменистия бряг, напълно омаломощена, мокра и посинена.

Бе преминала на другия бряг.

Знаеше, че ако кучетата я последват по течението и я видят, ще я настигнат. Трябваше да стане, да продължи да тича, но не можеше да накара ръцете и краката си да помръднат. Дори не можеше да повдигне глава. Леденостудената вода и яростната сила на реката бяха изцедили и последната капчица енергия от мускулите ѝ. Крайниците ѝ трепереха. Лежеше на мокрите камъни на брега на реката и в този миг закрилата на „Билтмор“ ѝ се струваше непосилно далече. Нямаше начин да стигне до имението. Беше толкова изтощена, че не би могла да измине и няколко крачки, какво остава за километри. Малките локвички между камъните, където лежеше, започнаха да потъмняват една по една. Колко бе студено!

Запита се дали дивото момче също лежи смъртно ранено в гората, където го бе оставила, или все още се бие с кучетата. А може би им бе избягало. Чуваше гласа му в главата си: „Тичай! Тичай!“ Но тя не можеше да тича. Не можеше да помръдне.

Заля я вълна от черно спокойствие — подканваше я просто да затвори очи и да се предаде. Облак от размазани цветове се спусна пред погледа ѝ. Усети, че губи съзнание. Колко лесно бе да се остави на унеса. Но в сърцето ѝ внезапно се разпали нов пламък. „Ставай! Тичай! Прибери се у дома!“ Помъчи се да стане, да се изправи на крака, поне да надигне глава.

Отвори очи и примижа през стичащата се кръв. Теренът от тази страна на реката бе нисък и равен, покрит с папрати и брези, толкова различен от скалистите канари, които бе оставила на другия бряг. Видя светлина, насочила се към нея сред мрака. Първо си помисли, че е мигаща звезда, защото небето бе съвсем ясно, но светлината не бе само една.

Бяха много.

В очакване на атаката напразно се опита да си поеме въздух, но дори сред замайването от страха все още се надяваше, че може да е

факла или фенер... или дори баща ѝ, излязъл да я потърси, както бе правил и преди.

Ала Серафина не виждаше мъждукащите пламъци на фенери, а искрящия танц на живи създания, които се рееха из въздуха и се носеха към нея по течението на реката.

„Светулки ли са?“ — запита се, когато приближиха.

Но те бяха много по-големи и ярки, а крилцата им бавно проблясваха в бяло и зелено, докато летяха. Приличаха на сияйни пеперуди.

„Не, не са обикновени пеперуди — помисли си Фина и се усмихна, — а лунни^[3].“

Стотици бледозелени създания искряха на лунната светлина. Летяха заедно по течението на реката и дългите им опашки се полюшваха зад безшумните, нежно пърхащи крилца.

Серафина бе открила първата си лунна пеперуда в градините на „Билтмор“ една лятна нощ, когато бе съвсем малка. Спомни си почти магичния ѝ блясък сред окъпания в звезди мрак. Държеше я на отворената си длан, загледала в крилцата ѝ, които нежно помръдваха нагоре и надолу. Но бе толкова странно да види цяло ято. Дали не си въобразяваше? Така ли идваше смъртта? Като далечен спомен от отминали нощи?

Но докато наблюдаваше как лунните пеперуди летят над водата, изведнъж осъзна, че те не просто се рееха. Летящите насекоми *пътуваха* по реката, сякаш следваха течението до другата, по-голямата река, в която тази щеше да се влее като приток, а после до следващата и до следващата — по целия път през планините, чак до морето. *Напускаха* това място. Също като птиците.

Фина чу лая на вълкодавите и как се викаха един друг на канарата от отсрещната страна на реката. Идваха за нея.

Щом и последната лунна пеперуда изчезна, момичето се опита да се понадигне, но нямаше достатъчно сили. Опита се да присвие крака, но и с това не се справи.

И все пак имаше причина да види лунните пеперуди. Сигурна бе.

Огледа се за място, където да се скрие, и забеляза брезова горичка само на няколко крачки разстояние. Докато се чудеше как да се добере до дърветата, изведнъж съзря чифт очи, които се вираха в нея от мрака.

Наблюдавах я отдалече, не приближавах я.

Фина отвърна на погледа и се опита да овладее дишането си. Отначало си помисли, че не е преценила правилно местоположението на вълкодавите и те вече са пресекли реката. Но в тъмата не проблясваха пронизващите черни очи на кучетата.

Тези бяха златистокафяви.

Изпита огромно облекчение.

Знаеше кой е.

— Нуждая се от помощта ти — прошепна.

Но създанието, което изскочи внезапно от гората, я стресна. Непознатата пума се спусна право към нея. Беше младо мъжко животно с тъмна козина и въпреки възрастта си изглеждаше силно, смело и гладно. Фина не бе очаквала него.

Опита се да се изправи, за да се защити, но нямаше смисъл. Звярът лесно можеше да я убие.

Докато се чудеше как да се пребори с непознатия враг, откъм дърветата се появи втори хищник.

Момичето въздъхна облекчено. Този път бе зряла пума в пълния разцвет на силите си и Серафина я познаваше много добре.

В животинската си форма майка ѝ бе по-красива от всякога, с гъста жълто-кафява козина, огромни лапи и мускули, заякнали от дългото ловуване. От поразителното ѝ лице блестяха очи, пълни с интелигентност и любов.

— Толкова се радвам да те видя, мамо — прошепна Фина, изненадана от дълбокото отчаяние в гласа си.

Но в този миг, преди да види отговора в очите на майка си, пумата внезапно изви глава и погледна към реката.

Тогава и момичето ги чу. Вълкодавите бяха по следите им. И вече не бяха само два. Петте кучета отново се бяха събрали. Ръмжаха, лаеха, зъбеха се. Щяха да са при тях след секунди.

---

[3] *Actias luna* — вид молец, една от най-големите нощни пеперуди, с размах на крилете над 10 см. Известни са като лунни пеперуди или пеперуди луна. — Б.пр. ↑

Майка ѝ се приближи и се отпусна на земята до нея. Серафина не разбираше какво прави. После дойде по-тъмната пума и побутна тялото ѝ с глава. Отначало Фина си помисли, че дивите котки се отъркват в нея, за да прикрият миризмата ѝ със своята, но после осъзна истинското им намерение.

Покатери се на гърба на майка си и обви врата ѝ с ръце. Заедно с подтичващия до тях мъжкар се отправиха към дърветата — отначало бавно, после по-бързо. Момичето отпусна лице върху козината на пумата, усещаше мощните ѝ дробове, силата на мускулите ѝ. Движеха се все по-динамично през гората. Скоро вече тичаха.

Чувството бе невероятно! Да се носиш през нощта с луда скорост в полюляващия ритъм на препускаща дива котка — невъобразимо силна, безшумна и бърза, редом с по-тъмен горски звяр! Серафина бе мечтала безброй пъти да тича така, но никога в живота си не бе достигала подобна бързина. Смаяна бе колко плавен е този бяг, колко грациозни са движенията на майка ѝ, колко светкавично може да сменя посоката и скоростта, как владее тялото си с изящество и изумителна мощ.

Когато стигнаха до едно възвишение, двете пуми се спряха и погледнаха надолу. Наблюдаваха как петте вълкодава следват миризмата на Серафина до брега на реката и после я пресичат. Но кучетата излязоха точно на отсрещния бряг, без да се досетят, че мощното течение е отнесло момичето по-далеч. Тогава Фина осъзна, че кошмарното ѝ отнасяне надолу по реката всъщност я е спасило. Кучетата душеха земята и обикаляха объркано в кръг. Бяха изгубили следата ѝ. А когато се затичаха надолу-нагоре покрай брега, за да я уловят отново, объркването им се увеличи.

„Не могат да ме намерят“ — помисли си Серафина с усмивка и се притисна към гърба на майка си. Кучетата надушваха само миризмата на пуми.

Внезапно планинските котки се спуснаха отново в бяг. Тичаха през гората, прескачаха малки проломи и поточета, промушваха се през папратите. Клоните и стволите на дърветата профучаваха край тях. Вятърът свистеше в ушите на момичето.

Тичаха през нощта, докато очите на Фина се затвориха. Вече усещаше само движението, препускането, контраста между хладния нощен въздух и топлото тяло на майка си.

Събуди се малко по-късно на легло от мека яркозелена трева, осветена от лунна светлина. Топлеха я две сгушени до нея телца, от които се носеше дълбоко и нежно мъркане. Котенцата на майка ѝ се бяха прилепили до Фина и мачкаха в съня си гърба ѝ с лапички, щастливи, че я виждат. Момичето се усмихна. Мъничетата допираха муцунки до рамото ѝ и я гъделичкаха с мустачки по шията. През изминалите няколко седмици Серафина ги посещаваше често в леговището им и бе обикнала искрено своите полубрат и полусестра. Знаеше, че те също я обичат. Посегна да провери раната на главата си. Беше покрита с компрес от листа, който бе спрял кръвенето и бе притъпил болката. Раните на ръцете и краката ѝ бяха наложени с лапи от горски билки. Не искаше да се движи, но бе почти сигурна, че ако пожелае, вече ще може. Знаеше, че болката не я забавя така, както другите хора. Бе изненадвала баща си с това неведнъж. Студеното време също не ѝ влияеше. Явно и тя като останалите създания от своя вид бе родена с естествена издръжливост, със способността да продължава дори когато е пребита, насинена и окървавена. Въпреки това бе благодарна за церовете върху раните си.

Почувства допира на нежна ръка върху рамото си и вдигна глава. Майка ѝ бе в човешката си форма — със златистите си котешки очи, поразителни остри скули и дълга светлокестенява коса. Но най-смайващото бе, че всеки път, когато Серафина погледнеше лицето ѝ, виждаше любовта ѝ към нея. Бе очевидно, че я обича с цялото си сърце.

— В безопасност си, скъпа — каза жената, докато проверяваше компреса на главата ѝ.

— Мамо... — успя да отвърне едва момичето със слаб и треперещ глас.

Огледа се и видя, че е навътре в гората, до полянката с ангелската статуя в края на старото, обрасло с растителност гробище. Под тъмния плащ от листа и клони на кривите дървета се виеха дебели

лози, които обгръщаха толкова плътно напуканите надгробни плочи, покрити с лишеи, че сякаш ги задушаваша. Плъзналият мъх висеше от мъртвите клони на дърветата, земята наоколо бе потъмняла и всичко бе покрито с призрачна мъгла. Но тя не обвиваше полянката с ангела и малък кръг от пищна трева оставаше винаги съвършено зелен, дори през зимата. В центъра се издигаше каменен паметник — скулптура на красив крилат ангел с лъскав метален меч. Ангелът сякаш закриляше полянката, сякаш я бе затворил в един определен миг от времето, за да я превърне в място на вечна пролет.

Майка ѝ отглеждаше новите си бебета в леговище под корените на голяма върба в края на полянката. А в една много различна нощ тук се бе състояла битката, в която Серафина и нейните съюзници победиха мистър Торн, Мъжа с черния плащ.

„Намерете Черния!“ — бе казал брадатият мъж с вълкодавите. Фина се огледа из полянката за следи от черния плащ, който бе разкъсала на парчета на острия като бръснач меч на ангела. Сигурна бе, че го е унищожила, но сега си каза, че е трябвало да смачка сребърната му катарама и да изгори останалите парчета. Погледна към гробището, с неговите наклонени каменни плочи и изпочупени ковчежи, и се зачуди какво ли е станало с последните остатъци от плаща.

Откакто се помнеше, бродеше из мрачните коридори на „Билтмор“ напълно сама. Цял живот ловуваше. Беше ѝ инстинкт. Доскоро не знаеше защо има дълъг, извит гръбнак, разкачени ключици и по четири пръста на краката си. Чудеше се защо вижда отлично в мрака, за разлика от другите хора. Но когато най-накрая откри тайната на произхода си, разбра всичко.

Майка ѝ Леандра бе дивокот — жена, която се преобразява в дива планинска котка. Серафина осъзна, че не е просто дете. А малкото на полузвяр. Отчаяно искаше да узнае повече, затова през последните седмици излизаше на лов с майка си всяка нощ — не само за да изучи дебрите на гората, но и за да проумее какво означава да си дивокот. Слушаше внимателно разказите ѝ и я наблюдаваше зорко, когато бе в животинската си форма. Концентрираше се с ума и сърцето си — точно както я учеше Леандра. Безброй пъти се бе опитвала да си представи какво е да си дива котка, какво ли е чувството, но нищо не се получаваше. Не успяваше да се преобрази. Оставаше си във все

същата човешка форма. Щеше ѝ се да пробва отново сега, в този момент, но имаше лошото предчувствие, че майка ѝ няма да ѝ помогне.

Малките се претърколиха пред нея и започнаха да я бутат с муцунки. Момичето ги потупа и погъделичка, после притисна назад ушичките им — много обичаха така. Те бяха чисти пуми, нямаха способността на майка си да се трансформират, но приемаха Серафина от самото начало като своя, без да забелязват — или им беше все едно — че зъбите ѝ са къси и няма опашка.

Фина се запита къде ли е отишла непознатата по-тъмна пума. Мъжкият бе прекалено млад, за да е баща на малките. Тогава защо бе дошъл при нея?

— Коя беше другата пума, мамо? По-младият мъжки...

— Не мисли за него — прекъсна я сърдито Леандра. — Казах му да стои далеч от нас, особено от теб. Това не е негова територия и той го знае. Само минава оттук заедно с другите.

Момичето я погледна изненадано.

— Кои други?

Майка ѝ я докосна по бузата.

— Имаш нужда от почивка, мъничката ми — изрече, а после се отдръпна.

— Моля те, разкажи ми какво става — настоя Фина и я сграбчи за ръката. — За какви „други“ говориш? Защо животните си тръгват? Кой е мъжът, който се появи в гората? Защо е дошъл?

Жената се обърна и я погледна в очите.

— Никога не позволявай някой в гората да те види или чуе, Серафина. Трябва да си тиха, невидима. За да си в безопасност.

— Не искам да съм в безопасност. Искам да знам какво става — отвърна тя, преди да си даде сметка колко детински звучат думите ѝ.

— Разбирам любопитството ти. Повярвай ми, наистина — каза нежно Леандра и я докосна по ръката. — Но колко живота смяташ, че имаш, мъничката ми? Гората е прекалено опасна за теб. Някоя нощ може да не успее да дойде навреме, за да те спася.

— Искам да мога да се преобразявам като теб, мамо.

— Знам, котенцето ми. Съжалявам — погали я по лицето.

— Каж ми какво трябва да направя — примоли се Серафина. — Ще се упражнявам.

Майка ѝ поклати глава.

— Малките на дивокотите се преобразяват заедно с майките си от съвсем ранна възраст, още преди да се научат да ходят, да тичат и да говорят. Трансформацията става такава неразделна част от същността им, че те дори не помнят някога да е било другояче. Възприемат се като дивокоти и просто стават такива. Съжалявам, че не съм била с теб, когато си била по-малка, за да те науча.

— Научи ме сега, мамо.

— Опитваме се от толкова време, знаеш го. Но се боя, че за теб е прекалено късно. Едва ли някога ще се преобразиш.

Серафина тръсна сърдито глава, почти се озъби и изръмжа — толкова бе ядосана и наранена от думите на Леандра.

— Знам, че мога да го направя. Не се отказвай от мен.

Очите на майка ѝ бяха изпълнени с тъга.

— Гората е прекалено опасна за теб.

— Можеш да се върнеш с мен в „Билтмор“ в човешката си форма — предложи въодушевено момичето. — Така ще бъдем заедно.

— Скъпа... — прекъсна я Леандра с глас, в който проличаха едновременно нежност и решителност, сякаш осъзнаваше самотата и объркването на дъщеря си. — Бях пленница на животинската си форма дванайсет години. Дори не си представях, че е възможно отново да се върна в света на хората. Трябва да разбереш. Душата ми бе разсечена на две. Нужно ми е време да се изцеля, да разбера коя съм всъщност. Много съжалявам, но в момента принадлежа на гората и трябва да се погрижа за малките.

— Но...

— Почакай. Нека довърша. Трябва да ти кажа нещо.

Майка ѝ се умълча за миг, завладяна от емоции.

— През тези дванайсет години, когато бях само пума, ти също си била в капан. Пленена в своята човешка форма. — Млъкна отново и изтри издайническите сълзи от очите си. — И сега си това, което си. Така си израснала. Ти си човек. А аз съм дивокот.

Жената сведе очи към земята и въздъхна тежко и продължително. После вдигна глава и отново погледна дъщеря си.

— Безкрайно съм благодарна, че можем да сме заедно, че имах възможността да те опозная и да видя в какво прекрасно момиче си се превърнала. Обичам те с цялото си сърце, но не мога да ти бъда майка по начина, по който е редно.

— Мамо, моля те, не го казвай...

— Не, Серафина — прекъсна я Леандра и я хвана с треперещи ръце. — Чуй ме. За малко да загинеш тази нощ. Не трябваше да ти позволявам да се скиташ сама из гората. Почти те изгубих. — Гласът ѝ бе дрезгав от сдържаната болка. — Нямах представа колко много значиш за мен... и колко мрачни сили са се пробудили. Искам да се върнеш в имението и да останеш там. Твоят дом е „Билтмор“. Зад онези стени си в безопасност. Нещата тук се промениха. Трябва да взема малките и да ги отведа отгук. Тази гора е прекалено опасна за теб, особено сега.

Фина я погледна стреснато.

— Заминаваш ли? Какво означава това „особено сега“? Кажи ми какво става, мамо. Защо всички животни си тръгват?

— Тази битка не е твоя, безценна моя. Имаш само два крака, не можеш да тичаш достатъчно бързо, за да избягаш от опасността. Не можеш да драскаш силно с нокти, за да се бориш срещу нея. Щом си починеш и се възстановиш, искам да си отидеш у дома. Бъди много внимателна. Крий се от всичко и от всеки по пътя. Прибери се веднага в „Билтмор“.

Момичето се опита да сдържи сълзите си.

— Мамо, искам да бъда с теб тук, в гората. Моля те...

— Серафина, не бъди...

— Не го казвай!

— Трябва да ме послушаш — настоя ядосано майка ѝ. — Мястото ти не е тук.

Серафина разтърка очи с ярост. Искаше да принадлежи на гората. Желаше го повече от всичко. Чутите думи разсякоха сърцето ѝ на две. Щеше ѝ се да продължи спора, но за майка ѝ той явно бе приключил. Леандра положи внимателно главата ѝ на тревата.

— Дадох ти нещо, за да поспиш. Ще се почувстваш по-добре, щом се събудиш.

Фина я послуша и се отпусна спокойно, но бе много объркана. Искаше да намери мястото си в света — без значение дали е в къщата, или в гората. Имаше приятели, които не ѝ бяха съвсем приятели, и роднини, които не ѝ бяха истински роднини. Някаква тъмна сила се спускаше над гората и се просмукваше в сърцето ѝ така, както черният плащ се бе увил около душата ѝ неотдавна.

Докато лежеше в подножието на ангела, Серафина почувства, че се унася в дълбок и мрачен сън, сякаш потъваше в бездънна яма и не можеше да направи нищо, за да спре пропадането си.

Пробуди се няколко часа по-късно. Вече не лежеше на тревата.

Откри, че се намира сред пълен, непрогледен мрак. Обграждаше я пръст от всички страни.

Нужни ѝ бяха няколко секунди, за да осъзнае, че се намира в леговището на майка си. Навярно докато бе спала, Леандра я бе пренесла вътре.

Беше ѝ топло, чувстваше се по-силна. Надигна се на колене и лакти и изпълзя навън, после се изправи на полянката с ангела под лунната светлина. Погледна към звездите — като че ли бяха изминали няколко часа.

Кървенето бе спряло и раните ѝ вече не я боляха толкова много. Но когато се огледа, сърцето ѝ спря за миг. Нямаше и следа от майка ѝ, малките и тъмната мъжка пума. Бяха я оставали тук сама.

Откри послание, издраскано в пръстта:

ПОМОЩ НУЖНА ЛИ ТИ Е ОТ МЕН —
ЛЯТО, ПРОЛЕТ, ЗИМА ИЛИ ЕСЕН,
ПРИ СТЕНАТА, ЩО Е ПОД СЕГА,
А ДЪЖДЪТ СТЕНА Е, ТИ ЕЛА.

Серафина се намръщи. Не знаеше дали думите са оставени за нея, нито какво означават.

Загледа се в меча на ангела, после насочи поглед към дърветата. Гората бе напълно притихнала, нищо не помръдваше, освен леката мъгла, която се рееше сред мокрите и блещукащи клони. Не се чуваше никакъв звук от живо същество. Сякаш целият свят отвъд полянката бе изчезнал.

Замисли се за майка си, за братчето и сестричката си, за тъмната пума и за онези болезнени думи:

„Мястото ти не е тук.“

От всички рани, които бе понесла, тази ѝ бе причинила най-много болка.

После се замисли за Брейдън, за баща си, за мистър и мисис Вандербилт, за всички хора, които водеха своя обикновен дневен живот, толкова различен от нейния.

„Не принадлежиш и на онова място.“

Застанала в средата на полянката с ангела, постепенно осъзна болезнената истина.

Отново бе сама.

Толкова сама.

Когато си спомни какво бе казала майка ѝ — че никога няма да успее да се преобрази, ѝ се прииска да падне на колене и да се разплаче. Чувстваше се наранена, разкъсана и изпълнена с пареща болка. Не разбираше. Бе тъй щастлива и обнадеждена от всички промени, които се бяха случили в живота ѝ, но сега ѝ се струваше, че е хваната в капан, че се намира на кръстопът, че не принадлежи нито на гората, нито на имението, нито на нощта, нито на деня.

След доста време най-накрая се обърна и погледна към красивата безмълвна статуя на каменния ангел, с неговите красиви и силни криле и дълъг меч.

Прочете надписа на пиедестала:

НЕ БИТКИТЕ СПЕЧЕЛЕНИ ИЛИ ИЗГУБЕНИ

НИ ПРАВЯТ ХОРАТА, КОИТО СМЕ.

А ТЕЗ СРАЖЕНИЯ, В КОИТО ДА ВЛЕЗЕМ СМЕ СЕ ОСМЕЛИЛИ.

После погледна отново към гората. Реши, че независимо какво може или не може да прави, независимо кой я иска или не, тя все още е Г. Л. П. В това поне бе сигурна. Тази нощ в гората бе видяла странни неща. Не знаеше кой е брадатият мъж, но бе наясно, че той е толкова мрачно и зловещо създание, че животните бягат от него, а майка ѝ го смята за опасен, дори непобедим враг. Леандра бе сигурна, че страховити и гибелни сили нахлуват в гората, което без съмнение бе вярно, но Фина знаеше от личен опит, че понякога злото се прокрадва

и в къщата. Спомни си каретата без кочияш и четирите жребеца, спуснали се по пътя към „Билтмор“. Можеше да се закълне, че вътре имаше и друг човек. В какъв ли облик щеше да се появи този нов непознат в дома на мистър и мисис Вандербилт? В *нейния* дом. И за какво идваше? Крадец ли беше? Или шпионин?

Докато стоеше там, на полянката на ангела, Серафина взе решение. Ако в къщата имаше плъх, тя щеше да го хване.

Серафина се спря в края на езерото на „Билтмор“, приведе се към земята и огледа хоризонта за евентуална опасност.

Чакаше и наблюдаваше.

От това място не виждаше признаци за проблеми. Всичко изглеждаше спокойно и безоблачно.

Огледалната повърхност на езерото отразяваше последните блещукащи звезди, които скоро щяха да отстъпят място на зората. Семейство лебеди се носеха по гладката вода, направиха няколко кръгчета и с излизането си на брега разчупиха отражението на проблясващото небе.

На известно разстояние в далечината имението „Билтмор“ се издигаше величествено на висок хълм, сякаш пораснало от дърветата на заобикалящия го парк. Прозорците блестяха, погалени от първите лъчи на изгряващото слънце. С покрива си от сини плочи, елегантни арки и заострени кули приличаше на приказен замък — като онези, за които Серафина четеше в библиотеката на имението, когато всички други обитатели спяха.

Докато се взираше в голямата къща, сърцето ѝ се изпълни с нежна топлина. Радваше се, че се прибира у дома. Реши, че ще се постарее да разпали наново пламък на приятелството си с Брейдън и ще благодари отново на мисис Вандербилт за роклята, която ѝ бе подарила. И ще положи усилия да слуша татко си. Но първо трябваше да огледа за странници, пристигнали през нощта. Болката от раните ѝ бе отслабнала, но страховитите образи на брадатия мъж в гората и на тъмната фигура в каретата продължаваха да я притесняват и пареха като пламъци в съзнанието ѝ. Все още се чудеше и какво е станало с дивото момче, което ѝ бе помогнало, а после просто бе изчезнало.

Запъти се към къщата, като мина нагоре по склона през откритото пасище, осеяно тук-там с големи дървета. Примъкваше се от дърво до дърво и се старееше да остане скрита.

Видя двама мъже и едно куче да вървят в далечината към края на гората и се приведе бързо към земята. Веднага разпозна слабата тъмнокоса фигура на мистър Вандербилт, господаря на имението „Билтмор“, обут с високи до прасците ботуши. Бе с жакета, който обличаше, когато отиваше в гората, и с мека шапка. Както повечето джентълмени, когато излизаше навън и при официални поводи, той често носеше изискан бастун, но днес бе екипиран с по-обикновената си туристическа тояжка от кестеново дърво, снабдена със заострен метален шип и кожена каишка за ръка за по-удобно хващане. Седрик, голямото му санбернарско куче с бяло-кафява козина, вървеше предано до него. През изминалите няколко седмици Серафина бе опознала мистър Вандербилт по-добре. Все още имаше много неща, свързани със спокойния тих мъж, които бяха загадка за нея, но бе започнала да го уважава и се надяваше, че той изпитва същото към нея. С облекчение видя, че господарят на дома е в безопасност и явно е излязъл на ранна разходка — без съмнение добър знак, че всичко в „Билтмор“ е наред.

Но после видя мъжа, който вървеше редом с него.

Носеше дълго жълтокафеникаво палто върху светлосив официален костюм и в ръка стискаше бастун с месингова топка на върха, която блестеше на слънцето. Имаше плешива глава и гъста сива брада, а по лицето му личаха бръчки. Серафина присви подозрително очи. Веднага се сети за страховития мъж от гората, с неговите искрящи сребристи очи и сурово изражение. Подозрително си приличаха. Но все пак след известно наблюдение реши, че не е той.

Мъжът до мистър Вандербилт бе по-възрастен, с по-бавни движения и по-приведена стойка. Фина не виждаше достатъчно добре лицето му, за да прецени кой е, но ѝ се струваше познат. Добре помнеше, че мъжът с кучетата бе отпратил каретата по посока към „Билтмор“. Дали това бе вторият пътник? Възможно бе да е слуга на брадатия, изпратен напред като шпионин, или пък демон — също като Мъжа с черния плащ. Знаеше, че някой е дошъл в имението през нощта. Просто трябваше да разбере кой.

Прикри се зад голям черен орех и се загледа в двамата мъже. Докато вървяха бавно към гората, непознатият спря и изрови дупка в земята с върха на бастуна си. После извади нещо от кожената торба,

която носеше на рамо, наведе се и като че ли го зарови в пръстта. Серафина си помисли, че поведението му е много странно.

Мъжете и кучето най-накрая изчезнаха сред гъсталака, а тя остана, обзета от съмнение, да се чуди кой е непознатият и дали е свързан с онзи, когото бе видяла през нощта.

Все още изпълнена с недоумение, продължи по склона към къщата. Сърцето ѝ подскочи, когато забеляза Брейдън до конюшните да оседлава един от конете си.

Щом го видя жив и здрав, се усмихна и най-сетне се отпусна. Който и да бе дошъл в „Билтмор“ с каретата през нощта, не го бе наранил. Но Фина веднага щеше да му разкаже какво ѝ се бе случило в гората и да го предупреди за опасността.

Приятелят ѝ носеше обичайния си костюм с кафяв жакет от туид и елек отдолу, бяла риза и бежова вратовръзка. Движеше се с лекота, обут с кожените си ботуши за езда. Вятърът леко развяваше гъстата му кестенява коса. Серафина не се изненада, че доберманът Гидиън се мотае из краката му.

Брейдън като че ли успяваше да създаде неразривна връзка с всяко животно, което срещнеше. Сприятелил се бе с необикновеното черно куче с остри уши, докато бе пътувал из Германия със семейството си преди години. След трагичната смърт на близките му в пожар, при който бе изгоряла къщата им, двамата бяха станали неразделни. В известен смисъл Гидиън бе последният член на семейството на Брейдън от времето, преди да заживее с чичо си в „Билтмор“, а момчето не си бе намерило много други приятели.

Серафина знаеше, че приятелят ѝ язди всеки ден. Галопираше из полетата като вятъра, конят му препускаше толкова бързо, че двамата сякаш изобщо не докосваха земята. Беше чудесно, че го вижда.

Излезе от прикритието си и се затича към него. Помисли си колко забавно ще е да го изненада и да го събори на земята. Тъкмо щеше да му извика „Ей, Брейдън!“, когато втора фигура се появи иззад коня. Фина бързо се хвърли във високата трева.

След като не чу някой да вика „Ей, има странно момиче в тревата!“, изпълзя до ствола на най-близкото дърво и надзърна оттам.

Високо момиче на около четиринайсет години с дълга, къдрава червена коса стоеше и чакаше Брейдън да намести стремето на дамското седло на нейния кон. Носеше подходящ за разходка

изумруденозелен жакет с вдигната яка, триъгълни ревери и обърнати маншети. Златистите копчета на жакета проблясваха на слънчевата светлина, когато се завъртеше или повдигнеше ръце. Кокетното ѝ елече на зелени и бели ивици и дългата ѝ пола бяха в тон с жакета.

Серафина се намръщи недоволно. Брейдън обикновено яздеше сам. Леля му и чичо му явно го бяха помолили да забавлява тази млада гостенка. Но какво да прави тя сега? Дали да поизступа изпокъсаната си, окаляна и раздрана рокля, да отиде при тях и да ги заговори? Представи си се — леко драматизирайки положението, разбира се — как изскача от храсталаците като истинска дивачка и се запътва натам. „Добро утро, хорица. Как съм? Нищо ми няма. Ходих малко да половя плъхове и едни гадни псета щяха да ме хапнат, ама отървах ножицата. А вий двамцата как сте таз сутрин?“ Замисли се дали все пак да не отиде при тях, но може би щеше да е грубо да ги прекъсне. Може би щеше да им се натрапи.

Нямаше представа как да постъпи.

Довери се на инстинкта си и предпочете да остане скрита и да наблюдава.

Брейдън помогна на момичето да се качи на седлото, а после намести краката и дългите фусти на полата ѝ за яздене, която се надипли от лявата страна на коня. Тогава Серафина забеляза, че непознатата носи гълъбовосиви велурени боти до глезените, извезани с цветя. Бяха абсурден избор за езда и Фина дори не можеше да си представи как се тича из гората с такива изящни ботуши, но определено бяха красиви.

Като допълнение към великолепия си тоалет момичето носеше превъзходно изработена нагайка със сребърен връх за хващане и кожен камшичест завършек. Серафина изсумтя леко. Явно всички изискани господа и дами обичаха да носят бастуни, пръчки и какво ли още не, когато излизат навън, но тя предпочиташе ръцете ѝ да са свободни.

Щом видя какво държи гостенката, Брейдън каза:

— Това няма да ви е нужно.

— Но камшикът подхожда на тоалета ми! — настоя девойката.

— Щом казвате... Но, моля ви, не докосвайте коня с него.

— Добре — съгласи се непознатата. Говореше с достолепен и превзет маниер, сякаш бе възпитана като истинска дама и държеше хората да го знаят. Серафина забеляза, че акцентът ѝ е като на мисис

Кинг, главната икономка на имението, която бе от Англия. — Е, кажете — обади се отново момичето. — Как да спра този звяр, ако побегне нанякъде с мен?

Фина се изкикоти леко, щом си представи как конят препуска диво с пищящото натруфено момиче, прескача няколко огради, понася се сред дивата пустош и накрая приземява ездачката си в калта с тържествен подскок.

— Само дръпнете леко юздите — каза любезно Брейдън. — Бе очевидно, че не познава добре събеседничката си, което потвърждаваше теорията на Серафина, че леля му и чичо му са го поставили в тази неудобна ситуация.

Но освен суетността и високомерието, у непознатата имаше още нещо, което не даваше мира на Фина. Превзетата последователка на модата със сигурност знаеше да язди, но се преструваше, че не може. Защо? Защо се правеше на безпомощна? Това ли бе начинът да привлечеш вниманието на едно момче?

На пръв поглед Брейдън изобщо не бе впечатлен от коварството ѝ. Отиде при коня си, без да изрече и дума повече, и се метна с лекота на гърба му. Преди близо седмица бе обяснил на Серафина, че не използва юзда и поводи, за да го контролира, а му дава указания за промяната на скоростта и посоката чрез промяна в натиска и ъгъла на краката си.

— Не бива да яздим прекалено бързо — обади се гостенката, докато подкарваха животните на разходка из територията на имението. Серафина бе сигурна, че момичето хич не е уплашено от коня, но се преструва на нежна душа.

— Аз пък си мислех, че можем да си направим едно надбягване — отвърна невъзмутимо Брейдън.

Англичанката явно осъзна, че той не е впечатлен от маниерите ѝ на изнежена принцеса, и промени рязко тона си, като гърмяща змия, сменяща посоката си сред пясъчните дюни.

— Добре, бих могла да се състезавам с вас — заяви надменно, — но се боя, че ще изцапам роклята си, когато ви задмина и конят ми хвърли кал в лицето ви.

Брейдън се разсмя, Серафина също не се въздържа и се усмихна криво. Гостенката все пак имаше хъс!

Докато момчето и новата му позната потегляха по пътеката, Фина ги чу как вежливо си бърбят. Той разказваше за конете и кучето си Гидиън, а англичанката изброяваше особеностите на тоалета, който щеше да носи на вечеря.

Серафина забеляза, че когато двамата влязоха сред дърветата, момичето се заоглежда предпазливо. Дивите гори на Северна Каролина навярно се струваха мрачно и страховито място на цивилизовано създание като нея, затова пришпори коня си и се приближи повече до Брейдън.

Докато яздеха заедно, той поглеждаше от време на време към гостенката. Фина не можеше да прецени дали е просто любезен, или наистина иска да се сприятели с момичето, но загледана в отдалечаващите се все по-навътре в гората ездачи, изпита някакво непознато и неприятно въннение в стомаха си.

Можеше лесно да ги последва, без да я забележат, но не го стори. Имаше работа за вършене.

Предишната вечер бе видяла как мъжът в гората изпраща каретата към „Билтмор“. Така че най-логичното място за търсене на следи за пристигането на натрапника бяха конюшните.

Промъкна се през задната врата, като се оглеждаше за мистър Риналди, избухливия италианец, който бе главен коняр на имението и хич не обичаше някой да се мотае около конете му. Придвижваше се безшумно и с лекота по съвършено чистия под от червени тухли. Дори и денем тук имаше достатъчно сенчести ъгълчета, които можеха да ѝ послужат за прикритие. Боксовете на конете бяха от лакирани дъбови дъски, с черен парапет, който завършваше с извити решетки. Фина започна да проверява отделните боксове, един по един. Освен дузината коне на семейство Вандербилт откри още десетина други, които принадлежаха на гостите.

Бум-бум!

Серафина се просна на пода. Сърцето ѝ биеше бясно. Звукът бе като от чук, стоварващ се по стената на един от боксовете. Не знаеше какво ще открие вътре, но все пак надникна към централната пътека. От пода се вдигаше плътен облак прах, сякаш самата земя се тресеше, но иначе пътеката бе пуста. Видя, че четири от клетките в края са преградени чак до тавана. Бяха напълно затворени, сякаш да се попречи на всяка цена на създанията вътре да избягат.

Овладя се, изправи се и тръгна бавно по пътеката към клетките в дъното. Усети, че дланите ѝ се потят.

Дъбовите дъски ѝ пречеха да види какво има вътре, но Фина се приближи, допря лице до преградата и надникна през процепите.

Огромнен звяр се блъскаше в стените на бокса. Една дъска се огъна и удари Серафина в лицето. От изненада и уплах момичето падна назад. Звярът риташе, блъскаше се в преградите с хълбоци, пръхтеше и беснееше. Дъските се огъваха и пукаха под натиска на гневното животно.

Щом чу, че управителят на конюшните и група коняри са се затичали насам заради суматохата, Серафина се шмугна в един празен бокс, прилепи се към пода и се скри в сенките.

Опитваше се да успокои дишането си и да разбере какво е видяла — огромна черна сянка, черни очи, издути ноздри и тропаци копита.

Буря от въпроси се развихри в ума ѝ, докато мистър Риналди и хората му се втурнаха по пътеката. Звярът продължаваше да блъска и да фучи все така плашещо. Управителят изкрещя някакви указания, за да подсилят хората му дъските. Серафина бързо изскочи от бокса и се изстреля навън от конюшните, преди някой да я забележи.

„Това бяха жребците от гората!“ Нямахше съмнение. Вторият пътник от каретата бе тук.

Затича се припряно покрай задната каменна част на къщата, пхна се във вентилационната шахта, изпълзя по тунела, промуши се през телената мрежа и влезе в сутерена. Семейство Вандербилт бяха научили за присъствието ѝ в имението преди няколко седмици, така че Фина би могла да влиза през вратите като останалите хора, но рядко го правеше.

Мина по коридора, през една врата и после надолу по друг коридор. Щом влезе в работилницата, баща ѝ се обърна към нея.

— Добро утро — поздрави я небрежно и сърдечно както обикновено, но после се обърна, видя окаяното ѝ състояние и отстъпи смаяно. — Леле! Какво те е сполетяло, дете?

Насочи я нежно към един стол, за да седне.

— О, Фина... — прошепна, докато оглеждаше раните ѝ. — Казах, че можеш да ходиш нощем в гората, за да се виждаш с майка си,

но ми разбиваш сърцето, като си идваш у дома в такъв вид. Какви ги вършиш в тези гори?

Баща ѝ я бе намерил в гората в нощта, когато се бе родила, и навярно имаше своите подозрения какво създание е тя, но хич не обичаше мрачните истории за демони,менящи формата си твари и други неща, които се случват нощем. Май си мислеше, че ако не говорят за тях, те няма да станат реални и да влязат в живота им. Серафина си бе казвала безброй пъти, че не бива да го тревожи с подробности за премеждията си, и обикновено спазваше обещанието си, но този път не можа и историята просто започна да се излива от устата ѝ.

— Нападна ме глутница кучета, тате! — поде с пресипнал глас.

— Всичко е наред, Фина, вече си в безопасност — прегърна я той с едрите си ръце и я притисна към широките си гърди. — Какви са били тези кучета? Не е било кучето на младия господар, нали?

— Не, тате. Гидиън никога не би ме наранил. В гората пристигна странен мъж с глутница вълкодави. Той ги насъска по мен!

— Да не е бил ловец на мечки?

Момичето поклати глава.

— Не знам. Щом слезе от каретата си, я отпрати по пътя към „Билтмор“. Мисля, че видях конете в конюшните. Забелязах и странен мъж с мистър Вандербилт тази сутрин. Дали някой е отседнал в къщата през нощта?

— Слугите дрънкат постоянно за всички гости, дето идват в къщата за Коледа, но няма начин мъжът, когото си видяла в гората, да е от гостите на Вандербилт. По-скоро ще да е един от онези браконieri от Милс Гап, дето ги прогонихме от имота преди две години.

Серафина усети гнева, който напираше да избухне в него. Гласът му го издаваше. Беше бесен, че някой е наранил малкото му момиченце. Не спираше да говори, докато оглеждаше засъхналата кръв по главата ѝ.

— Веднага ще отида да си поговоря с надзирателя Макнабий. Ще съберем хора и ще намерим този тип, който и да е. Но първо да те позакърпим. После ще си починеш. Урокът ти може да почака.

— Урокът ми? — повтори Фина, объркана.

— За маниерите на маса.

— О, не пак, тате, моля те! Трябва да разбере кой е дошъл в „Билтмор“.

— Казах ти вече. Ще ги учиш тез неща, дорде не ти се забият в главата.

— Ама те се забиват в главата ми като пирони, тате! Много е досадно.

— И тъй си трябва. Къде другаде искаш да ти се забият? Как иначе ще научиш нещо? Сега, щом вече сте приятели с младия господар, е редно да знаеш как да се държиш с тез хора.

— Много добре си знам как да се държа с хората, тате.

— Всяка горска невестулка е по-възпитана от теб, момиче. Трябваше да те науча на повече неща за живота на горните етажи и как се държат хората там. Щото те не са като нас, дете.

— Брейдън ми е приятел, тате. Харесва ме такава, каквато съм си, ако намекващ нещо.

Но докато защитавахе момчето, някак си почувства, че лъже — не само баща си, но и себе си. Истината бе, че не знаеше дали все още има приятел, и с всеки ден се разколебаваше все повече.

— Хич не се и тревожа за младия господар — увери я, докато ѝ търсеше нови дрехи и почиствахе раните ѝ. — Но господарят и господарката, и особено техните гости, са гражданчета. Не можеш да седиш на масата им, ако не знаеш разликата между салфетка и покривка.

— Защо трябва да знам разликата между...

— Икономът ми каза, че по-късно мистър Вандербилт ще те повика горе. И всички в кухнята са заети с официалното пиршество тази вечер.

— Пиршество? Непознатият ще бъде ли там? За това ли е всичко? А Брейдън, той ще бъде ли на вечерята?

— Ох, спри да ме засипваш с въпроси. Не мога да ти отговоря, честен кръст. Но ако младият господар няма да е там, хич не ми хрумва защо Вандербилт ще те търсят. Знам само, че довечера ще има голяма тупурдия и господарят прати да ни кажат. Думите му не прозвучаха като покана, а като нареждане, ако ме разбираш.

— Е, последно какво казаха, че е, тате — пиршество или тупурдия?

Но още докато изричаше въпроса, Серафина се усети, че Вандербилт не биха използвали нито една от тези думи.

— Не е ли едно и също?

Фина знаеше, че трябва да отиде на въпросната вечеря. Така щеше да види всички нови хора, пристигнали в имението. Ала се сети за очевидните пречки.

— Но как ще отида там в този вид, тате? — попита и погледна притеснено следите от ухапванията и разрезите по ръцете и краката си. Вече не я боляха толкова, но изглеждаха ужасно.

— Ще те почистим от калта, ще махнем кръвта и клонките от косата ти и всичко ще бъде наред. Роклята ти ще прикрие драскотините.

— По нея има повече дупки, отколкото по мен — оплака се Серафина, докато оглеждаше изцапаната с кръв и разкъсана рокля, която мисис Вандербилт ѝ бе дала. Не можеше да се покаже в този вид.

— Тези зъбати псета доста са си поиграли с теб — отбеляза татко ѝ, който в момента се занимаваше с раздраното ѝ ухо. — Боли ли те?

— Не, вече не — отвърна момичето разсеяно. Мислеше си за други неща. — Къде е старата ти риза, която носех преди?

— Изхвърлих я, като видях, че мисис Вандербилт ти даде хубавата рокля.

— Ау, тате! Сега нямам какво да облека!

— Стига си мрънкала. Ще скалъпим някаква дреха от нещата, дето имаме тук.

Серафина тръсна глава невярващо.

— Нещата, които имаме тук, са най-вече чували и шкурки!

— Виж — каза баща ѝ, хвана я за раменете и я погледна в очите. — Жива си, нали? Забрави всичко друго. Да благодарим на бог и да продължим напред. Господарят искал ли е да се качиш горе преди? Не. Тъй че, млада госпожице, щом той желае да се качиш, тъй и ще сториш. И не само ще се качиш, но и със звънчета ще го възвестиш.

— Звънчета ли? — попита Фина. — Защо да нося звънчета?

Как щеше да се промъква и крие, ако носи подрънкващи звънчета на шията си? Или пък трябваше да са на краката ѝ?

— Просто така се казва, момиче — поклати глава баща ѝ. А след миг измърмори по-скоро на себе си: — Поне тъй си мисля.

Бясна и нещастна, Серафина седеше на койката, докато баща ѝ се мъчеше да почисти и превърже раните ѝ. Двамата бяха заобиколени от рафтове с оборудване, инструменти и работни плотове както обикновено, но татко ѝ сякаш бе забравил каква работа има за вършене тази сутрин. Мислите му очевидно бяха погълнати само от Фина.

Част от медните тръби и месинговите прибори на изстудяващата кутия от кухнята лежаха струпани на купчина на пейката. Предишния ден баща ѝ бе обяснявал нещо за система с амониева селитра, вътрешни тръби и бобини, но тя не запомни нищо. Беше отгледана в работилницата, но нямаше интерес към машините. Не знаеше нищо за този уред — освен че е сложен, държи студено и е един от малкото хладилни апарати в окръга. Планинците охлаждаха храната си, като я потапяха в някой студен вир по реката, което ѝ се струваше по-разумно.

Щом баща ѝ спря да се суети около нея, Фина скочи от леглото. Надяваше се, че е забравил заплахата си да я накара да си легне и да си почива.

— Трябва да тръгвам, тате. Ще се промъкна горе и ще се опитам да открия натрапника.

— Не, чуй ме — хвана я за раменете той. — Не искам да се спречкваш с никого там.

Момичето кимна.

— Разбирам. Никакви спречквания. Просто искам да видя хората и да се уверя, че всички са добре. Никой няма да ме забележи.

— Закълни се, че ще ме послушаш.

— Имаш думата ми, тате.

Серафина веднага се насочи към първия етаж. Забеляза неколцина от гостите да се мотаят, да обикалят из салоните, но никой не ѝ се стори подозрителен. Качи се на втория етаж, но и там не откри нищо необичайно. Обходи къщата от горе до долу, ала нямаше и следа от непознатия, когото бе видяла с мистър Вандербилт, или от друг

човек, който би могъл да е вторият пътник в каретата. Заслуша се в разговора на слугите, които клюкарстваха, докато подготвяха събитието в банкетната зала, но не чу нищо, освен колко много краставици трябвало да донесе от килера една от прислужничките по нареждане на готвачката и колко много сребърни подноси искал икономът за своите лакеи.

Опита се да премисли всички събития от предишната нощ. Запита се дали не е пропуснала нещо. Какво бе видяла всъщност, когато брадатият мъж метна бастуна си във въздуха към совата? Кой бе вторият пътник, който остана в тъмната карета? Дали той бе непознатият, когото бе забелязала заедно с мистър Вандербилт? Кое бе дивото момче, което ѝ бе помогнало? Дали все още бе живо? Как можеше да го намери?

„Още цял куп въпроси, на които нямам отговори“ — помисли си с досада Фина.

По-късно следобед, когато се върна в работилницата, баща ѝ я попита:

— Какво откри?

— Едно голямо нищо — изръмжа тя. — Нито следа от нещо подозрително.

— Говорих с надзирателя Макнамий. Ще изпрати група от най-добрите си ездачи да намерят браконьерите.

Ръцете на механика миришеха на смазка и докато говореше, той ги търкаше с мръсен парцал.

— Асансьорът пак ли не работи, тате?

Баща ѝ често се хвалеше, че „Билтмор“ има първия и най-хубав електрически асансьор в целия Юг, но днес не бе особено приятелски настроен към него.

— Зъбните колела в мазето все отказват, когато стигне до четвъртия етаж — обясни. — Хората, които са го поставяли, не са го направили както трябва, някои от частите са накриво. Кълна се, туй нещо няма да работи добре, докато не го изтръгна цялото и не го поставя лично наново. — Махна с ръка и я повика да дойде при него. — Но я виж тук. Интересна работа.

Показа ѝ тънко парче метал, което не бе просто счупено, а направо разкъсано. Странно бе метал да е разкъсан така. Серафина дори не знаеше дали подобно нещо е възможно.

— Какво е това, тате?

— Тая малка скоба трябва да държи основното зъбно колело на място, но когато асансьорът потегли, тя все се движи напред-назад. Ето така, виждаш ли? — показва ѝ движението, като поклащаше металното парче с пръсти. — Металът е достатъчно силен. Изглежда неразрушим, нали? Но когато непрекъснато се огъва напред и назад, виж какво се получава. Отслабва все повече, появяват се тези малки пукнатини и най-накрая се чупи.

Докато го изричаше, металът изщрака и се разчупи в ръцете му.

— Видя ли?

Серафина погледна баща си и се усмихна. В някои дни от него се излъчваше такава магия.

После се взря в другата работна маса. Някъде между ремонта на асансьора, оправянето на хладилната кутия и другите си задължения баща ѝ бе успял да измайстори рокля за нея от стар конопен чувал и кожени ленти.

— Тате... — започна Фина, ужасена от вида на дрехата.

— Пробвай я.

Изглеждаше доста доволен от шивашката работа, която бе свършил с усукана връв и дебела игла за кожа. Гордееше се, че може да измайстори и сглоби почти всичко. Серафина отиде навъсено зад рафтовете, свали разкъсаната зелена рокля и навлече *нещото*, което баща ѝ бе сглобил.

— Красива си като неделна утрин — заяви ведро той, когато Фина се показва, но бе очевидно, че лъже. Дори татко ѝ знаеше, че това е най-отвратителното и грозно нещо, което някога се е появявало на земята. Но вършеше работа. А по стандартите на баща ѝ само това имаше значение. Беше функционално. Прикриваше тялото ѝ.

Роклята имаше дълги ръкави, които скриваха повечето от дупките и разрезите по ръцете ѝ, и висока, плътно прилепнала яка, благодарение на която не се виждаше поне част от страховитата рана на шията ѝ. Така че изисканите дами на тупурдията, пардон, на пиршеството, или каквото там беше, нямаше да се стреснат от страховитата гледка.

— Добре, седни тук — каза баща ѝ. — Ще ти покажа как е редно да се държиш на масата.

Момичето приседна с неохота на стола, поставен пред една стара работна дъска, която трябваше да замести дванайсетметровата маса за официални вечери на мистър и мисис Вандербилт в банкетната зала.

— Седни с изпънат гръб, не така превита, момиче.

Серафина се изпъна.

— Изправи глава, не се навеждай над храната, сякаш си готова да се бориш за нея.

Фина се облегна назад, както ѝ бе казал.

— Махни лактите си от масата.

— Не съм банджо, тате. Спри да ми дърпаш струните, все едно се опитваш да ме настроиш.

— Не те настройвам. Опитвам се да те науча на нещо, но ти си прекалено инатлива по рождение, за да схванеш каквото и да е.

— Нямам и половината от твоя инат — тросна му се тя.

— Не ми се прави на много отворена, момиче. Сега слушай. Когато се храниш, трябва да използваш прибори. Виждаш ли? Тези отвертки ще бъдат вилиците ти. Шпаклата е лъжицата ти. Ножът ми ще е ножът ти за хранене. От туй, дето съм чувал, е важно да използваш правилната вилица, когато трябва да свършиш работата.

— Каква работа? — попита объркана Серафина.

— Да набучиш това, дето го ядеш. Разбираш ли?

— Не, не разбирам — призна тя.

— Сега... гледай право напред, не хвърляй погледи, сякаш всеки момент ще се метнеш върху плячката си и ще я убиеш. Вилицата за салатите е от външната страна. Вилицата за основното е от вътрешната. Слушаш ли ме?

Фина обикновено не харесваше уроците по етикет на баща си, но сега бе щастлива, че си е у дома, жива и сравнително здрава, така че бе готова да понесе с известна радост още един от тях.

— Разбра ли? — попита татко ѝ, когато приключи с обясненията за различните прибори.

— Разбрах. Вилицата за основното — отвътре. За салатата — отвън. Имам само един въпрос.

— Да?

— Какво е салатата?

— Да му се не види, Фина!

— Просто питам!

— Туй е купа с... нали знаеш... нещо зелено. Маруля, зеле, моркови, такива неща.

— Значи храна за зайци.

— Не, госпожице, не е — отвърна твърдо баща ѝ.

— Бурени и треволяци.

— Не, не е.

— Само плячката яде такава храна.

— Не ща да чувам такива приказки от теб и ти го знаеш.

Докато баща ѝ я въвеждаше в тънкостите на етикета за вечеря, изведнъж Серафина си даде сметка, че той никога не е сядал на една маса със семейство Вандербилт и не ѝ говори от опит. Ето защо тя имаше известни съмнения относно познанията му, най-вече по отношение на салатите.

— Защо богати и изискани хора като Вандербилт ще ядат листа, щом могат да си позволят нещо наистина хубаво? Защо не ядат пиле по цял ден? Ако бях на тяхно място, щях да ям толкова много пилешко, че щях да стана кръгла и да се търкалям.

— Фина, бъди сериозна!

— Сериозна съм!

— Виж, сега си приятелка на младия господар и туй е хубаво. Но ако искаш да сте приятели за по-дълго, трябва да овладееш важните неща.

— Важните неща?

— Как да се държиш като истинско момиче. Дето живее денем като всички останали.

— Аз не съм от семейство Вандербилт, тате. Той го знае.

— Така е. Просто когато си там горе, не искам да...

— Какво не искаш? Да ги ужася?

— Ами, виж, Фина... Ти си знаеш, че не си цвете за мирисане. Обичам те повече от всичко, но няма как да отречем, че си... тъъ... малко дива. Само плячката и гоненето на плъхове са ти в главата. За мен не е проблем, съвсем наред си е, но...

— Разбирам, тате — изрече Серафина мрачно, след като той млъкна. — Ще се държа възможно най-добре, когато съм горе.

После чу, че някой идва по коридора, трепна и за малко да се втурне към най-близкото скривалище. След всички тези години, в

които се бе крила, все още се притесняваше, когато чуеше звука от приближаващи стъпки.

— Някой идва, тате — прошепна.

— Не, никой не идва. Слушай внимателно какво ти казвам. Трябва да...

— Ще ме прощавате, сър — обади се млада камериерка, влязла в работилницата.

— Божке, момиче! — стресна се бащата на Серафина, обърна се и я погледна изненадано. — Не се промъквай тъй зад хората!

— Съжалявам, сър — изрече тя и направи реверанс.

Беше младо момиче, две-три години по-голямо от Фина, с мило лице и тъмни къдрици, които се показваха изпод бяло боне. Носеше черна памучна рокля с колосана бяла якичка, бели маншети и дълга бяла дантелена престилчица като останалите прислужници. Но външният ѝ вид и начинът, по който говореше, издаваха, че е от местните планинци.

— Е, казвай каквото си дошла да казваш, момиче — подкани я механикът.

— Да, сър — кимна девойчето и погледна нервно и любопитно към Серафина. — Нося бележка от младия господар за младата госпожица.

Фина знаеше, че камериерката изучава ъгловатото лице и кехлибарените ѝ очи. Или пък бе забелязала кървавите рани, които се подаваха изпод краищата на роклята ѝ от конопен чувал. Каквото и да бе, по нея със сигурност имаше доста неща за зяпане и девойката нямаше как да не се възползва от тази възможност.

— А, видя ли, Фина — обади се баща ѝ. — Добре стана, че се упражнявахме. Младият господар ти праща покана за вечерята.

— Ето, мис — каза камериерката и протегна ръката си с бележката към Серафина, сякаш не искаше да я доближава повече.

— Благодаря ти — отвърна тихо тя. Взе бавно посланието, за да не стресне момичето с някое рязко движение.

— Благодаря, мис — отвърна прислужницата, но вместо да си тръгне, остана като вцепенена на място и продължи да оглежда рошовата коса и странното ѝ облекло.

— Има ли нещо друго? — попита Серафина.

— О, не, ще прощавате, извинете... — Момичето извърна поглед, направи притеснено реверанс и бързо излезе от стаята.

— Е, какво пише? — кимна към бележката бащата на Фина.

Тя внимателно отвори листчето с треперещи ръце. Каквото и да пишеше вътре, явно бе важно.

Докато четеше посланието, осъзна, че баща ѝ грешеше. Това не бе покана за танци или за официални вечеря. Съобщението бе свързано с много по-мрачна тема. Сърцето ѝ се сви от страх. Внезапно си спомни как обвитият в черния плащ мистър Торн лежи мъртъв на земята, убит от нея и другарите ѝ. После в съзнанието ѝ проблесна друг образ: тя и Брейдън — увиснали на бесилката, осъдени като убийци. Но прочетеното я изпълни и с друго чувство. Сърцето ѝ се стопли при мисълта, че Брейдън е написал тези думи. Поне това означаваше, че все още е неин приятел и съюзник.

С.

В „Билтмор“ е дошъл следовател, за да разследва убийство. Той е най-странният мъж, когото съм виждал през живота си. В шест вечерта ще повикат теб и мен, за да ни разпитат за изчезването на мистър Торн.

Внимавай.

Б.

Серафина се замисли. Навярно следователят бе вторият пътник в каретата. Ето че не се налагаше да го търси, той я бе намерил пръв.

Но който и да беше този човек, да те разпитват от полицията не бе хубаво. Какво щеше да каже, когато я попитат за изчезването на мистър Торн? „О, той ли? Да, помня го. Направих му капан до леговището на майка ми и моите съюзници го убиха. Искате ли да ви покажа къде се случи всичко?“

Докато се изкачваше по тясното неосветено стълбище, имаше чувството, че главата ѝ е препълнена с повече въпроси, отколкото можеше да понесе. Минаваше пет следобед. Имаше половин час да огледа из къщата и да открие някакви следи, преди да отиде при детектива. Но още преди това се натъкна на проблем.

Младата камериерка, която я бе зяпала в работилницата, я чакаше в края на стълбите и препречваше пътя ѝ. Серафина спря и присви очи:

— Какво искаш?

Когато момичето пристъпи към нея, тя направи стреснато крачка назад.

— Трябва да говоря с вас, мис...

Фина не отговори.

— Ще ме прощавате, мис, но не искате да отидете там в този вид.

— Аз така си изглеждам — отсече тя и се втренчи гневно в момичето.

— Говоря за роклята ви, мис.

— Само тази имам.

Камериерката кимна, явно я разбираше.

— Тогава нека ви заема нещо. Моята всекидневна рокля или неделната ми за църква, която и да е. Само да не е...

— Само да не е това — довърши вместо нея Серафина и посочи към конопения чувал, с който бе навлечена.

— Чувала съм само хубави неща за баща ви — отвърна момичето свенливо. — Хората казват, че може да оправи всичко. Но, моля да ме извините, ама ще се съгласите, че не е шивач.

Фина се усмихна. Девојката бе абсолютно права.

— Ще ми помогнеш ли? — попита плахо.

— Ако нямате нищо против — усмихна ѝ се слабо камериерката.

— Как се казваш?

— Еси Уокър.

— Аз съм Серафина.

— Момичето, което върна децата — кимна Еси.

Вече знаеше коя е и очевидно бе доволна да се запознаят.

Фина се усмихна и кимна. М. К. В. Д. не бе толкова ефектно като Г. Л. П., но ѝ хареса. Погледна камериерката по-внимателно. Имаше нежно лице, открито, без следа от измама и притворство, както и мила, сърдечна усмивка.

— Къде са погребани твоите хора, Еси? — попита Серафина. Чувала бе, че с този израз местните планинци се питат откъде са.

— Не знам точно. Родителите ми са починали, когато съм била на годинка или две. Баба и дядо, аз ги наричах „маминка“ и „деденце“, ме гледаха за кратко във ферма в окръг Мадисън, близо до Уолнът, но после и те умряха и нямаше къде да отида. Мисис Вандербилт чула за мен и ме доведе тук, даде ми подслон. Казах ѝ, че искам да съм полезна, да правя нещо.

— Много си млада за камериерка в „Билтмор“ — отбеляза Фина.

— Най-младата камериерка, която са имали тук — усмихна се гордо девојката. — Хайде, да вървим. Трябва да ви оправим, мис.

Протегна се да я хване за ръка, но Серафина инстинктивно се отдръпна и отскочи рязко, преди Еси да я докосне. Момичето ахна, стреснато от реакцията ѝ.

— Бая сте плашлива, а?

— Съжалявам — смутено измънка Фина.

— Няма проблем. Всички се боим от нещо, нали? Но трябва да тръгваме. Нямаме време.

Еси се обърна и се втурна нагоре по стълбите. Серафина я последва по петите. Изтичаха до третия етаж, минаха през тясна врата, която водеше към заден коридор, после по още едно стълбище към четвъртия етаж. Камериерката я поведе по тесен проход, който

минаваше под Северната кула, покрай множество слугински стаи, зад ъгъла, шест стъпала надолу и през главната стая на прислугата, където три камериерки и една прислужница седяха около камината по време на почивката си.

— Не ни обръщайте внимание — провикна се Еси, докато със Серафина минаваха тичешком през стаята.

Поеха по дълъг тесен коридор с готически сводест таван, оформен под стръмния ъгъл на скосения покрив на имението. На четвъртия етаж имаше дващест и една стаи за камериерките и другата част от женския персонал. Стаята на Еси бе третата отдясно.

— Стигнахме, мис.

Серафина я последва вътре.

По време на нощните си обиколки се бе промъквала понякога в стаите на прислугата, когато обитателките им отскачаха до тоалетната, така че и преди бе виждала чистите, оскъдно обзаведени помещения. Еси бе покрила простичкото си метално легло с меки възглавници и плътна завивка. На Фина това ѝ се стори идеалното топло местенце, в което да се сгушиш някой следобед, когато слънцето вече отслабва. Подозираше обаче, че Еси няма много време за дремки. Купчина намачкани дрехи лежаха на стар тръстиков стол, две от чекмеджетата на скрина от кестеново дърво бяха извадени и в легена на умивалника имаше вода.

— Ще прощавате за бъркотията, мис — извини се камериерката и припряно вдигна бельото от пода и бутна чекмеджетата на скрина. — Бог да ми е на помощ, ако мисис Кинг е минавала на проверка следобед, но пет часът е ужасно рано. Когато ставах, не знаех, че ще имам гости.

— Всичко е наред — увери я Серафина. — Трябва да видиш къде спя аз.

— Бях много сънлива тази сутрин, защото останах до късно с този противен мистър Скрудж — продължи Еси, докато махаше дрехите от стола.

При тези думи Фина веднага наостри уши. Кой ли бе този зъл мистър Скрудж? Но после видя „Коледна песен“ на Чарлс Дикенс на нощното шкафче на Еси. Там имаше още няколко вестника от Ашвил, библия и лист, който приличаше на седмичния работен график, правен от мисис Кинг.

С лек шок Серафина осъзна, че до Коледа остава само седмица.

Книгата с жълто-кафява кожена подвързия и златист шрифт на корицата приличаше досущ на онази, която самата тя бе „заела“ от колекцията на мистър Вандербилт миналата година.

„Значи, не съм единствената, която краде книгите на господаря“ — помисли си Фина и се усмихна вътрешно.

Върху скрина на Еси бяха пръснати различни женски принадлежности: четки за коса, фиби, бурканчета с мазила и шишенце с лимоновото ухание, което Серафина можеше да надуши от километър по тялото на момичето.

Боядисаните в кремаво стени на стаята бяха покрити с рисунки — скици на цветя и есенни листа. Фина знаеше, че има работа за вършене. Трябваше да пълзи из сенките и да шпионира гостите на „Билтмор“ или поне да се тревожи за разпита, на който щяха да я подложат след минути, но не устоя на изкушението да разгледа частица от имението по съвсем нов начин. По средата на една от стените имаше окачена крушка на Едисон. Бащата на Серафина, главният механик на имението, ѝ бе казал с огромна гордост, че мистър В. е приятел с мистър Томас Едисон и обича да използва всички най-нови технически открития.

Но тази гледка я смая. Еси си имаше собствена електрическа крушка! От татко си знаеше, че много от планинците в западната част на Северна Каролина живеят в дъсчени бараки и селски хижи без електричество, без централно отопление или вътрешна канализация. Повечето от тях дори не бяха виждали електрическа крушка, а какво остава да имат такава за лична употреба. Но Еси си бе направила уютно малко леговище тук, на четвъртия етаж, като мишле, сгушено на тавана, където никой не може да го открие.

Прозорецът в скосения покрив на стаята предоставяше гледка, каквато Серафина — като обитател на мазето — рядко бе виждала от такава височина: смайващо красивите планини Блу Ридж. Вниманието ѝ привлякоха най-вече ясните очертания на връх Писга, който се извисяваше над другите върхове. Няколко нощи след като бяха надвили Мъжа с черния плащ, с Брейдън се промъкнаха на покрива, за да отпразнуват победата. Спомни си как седяха под звездите и се взираха към планината, а момчето ѝ обясняваше, че този връх е на повече от трийсет километра разстояние, но все пак е част от имота на

„Билтмор“. Брейдън се удивляваше, че е нужен цял ден езда по виещите се скалисти пътеки, за да се стигне дотам, а един ястреб трябва само да размаха криле и да се понесе по вятъра, за да стигне там за минута.

Серафина се усмихна, докато оглеждаше стаята на Еси. Девойката я наблюдаваше с интерес.

— Не е толкоз зле, нали, мис?

— Не, изобщо не е зле. Харесва ми.

Камериерката свали хубава бежова рокля от една от закачалките на стената.

— Туй е най-хубавата ми официална рокля — подаде я на Серафина. — Хич не може да се сравнява с тоалетите на дамите, но...

— Благодаря ти, Еси — взе я от ръцете ѝ Фина. — Идеална е.

Девойката продължи да говори, обърната с гръб, за да може гостенката ѝ да се преоблече.

— Камериерка съм, но понякога ми нареждат да прислужвам на някоя дама. Помагам на гостенките и дори на мисис Вандербилт. Познавате ли мисис В.?

— Да — отвърна Серафина, докато се измъкваше от конопената си рокля. Побиха я тръпки по голите ръце и крака — донякъде от студ, донякъде от притеснение. Бе странно да е съблечена, когато има и друг човек в стаята.

— Сигурна бях, че я познавате... като знам какво сторихте — продължи Еси.

Вярно бе, че през последните седмици Фина се бе привързала много към мисис Вандербилт и обичаше да общува с нея, но от няколко дни не я бе засичала из къщата.

— Моята приятелка ходи в училището за момичета, дето го основа мисис В. Желанието ѝ е да се научи да смята и да тъче на стан. Мисис В. иска всички момичета да имат образование и занаят, та ако се наложи, да могат сами да си изкарват прехраната.

— Мисля, че е много мила — съгласи се Серафина. Все още се опитваше да разбере как да се намъкне в роклята, която имаше смайващо много копчета, връзки и други усложнения.

— Няма по-мила от нея — продължи Еси. — Чухте ли за момчето на млекаря? Преди две седмици млекарят и най-големият му син се разболели, ама страховито, като на умирање, и мисис В. отишла

до хижата им с кошница храна, за да помогне на семейството поне малко. Като видяла, че момчето е на път да ритне камбаната, наредила на мъжете да го качат в каретата и лично го откарала в Ашвил.

— И какво станало с него? — попита Серафина, която най-накрая бе успяла да открие как да се напъха в роклята и сега закопчаваше последното копче.

— Все още е болно, но чух, че в града се грижат добре за него.

— Можеш да се обърнеш.

— О, мис! Ама много по-добре е сега, да знаете. Елате до огледалото и се вижте, дорде ви оправям косата.

Еси явно не я бе грижа, че Серафина е толкова различна от всички други момичета, че лицето ѝ е издрано, очите ѝ са прекалено големи, а скулите — необичайно остри. Веднага се зае с прическата ѝ.

— Ух, пуста да опустее таз ваша коса! — възкликна девойката и започна да я дърпа и реше, сякаш диви плевели бяха избуяли в косата на Фина и сред тях се криеха диви порчета, които трябваше да улови. — Нямаме време да ви направя хубава прическа, но поне ще я разплета и среща, както си му е редът.

Докато Еси работеше, Серафина се вторачи в огледалото и откри нещо странно. Като че ли имаше дълги черни кичури сред останалата коса. Досега не ги бе забелязвала.

— Нещо не е наред ли, мис? — попита камериерката, забелязала гримасата ѝ.

— Косата ми е кестенява, не черна.

Беше озадачена. Бавно повдигна ръка до главата си и докосна черните кичури.

— Да ги махнем ли, мис? Преди често подстригвах сивата коса на маминка. Тя растеше дълга и много дива и редовно изрязвахме сивите кичури.

— Просто ги изскубни.

— Туй ще боли, мис. Много са.

— Хвани ги и ги изскубни — настоя Серафина.

Не ѝ стигаха всички проблеми, които я очакваха на първия етаж, а сега и разни странни неща растяха от главата ѝ. Изглеждаше ужасно. Еси подбра няколко от черните кичури и ги дръпна толкова силно, че Фина отметна глава назад.

— Съжалявам, мис.

— Продължавай.

Докато камериерката работеше, Серафина реши да я поразпита.

— Каза, че помагаш за тоалета на дамите. Прислужвала ли си на новото момиче, което е на гости в имението?

— Англичанката — простена Еси, с което издаде недоволството си.

— Не я ли харесваш? — попита развеселена Фина.

— Бих вярвала повече на някоя лисица. Идва тук, вири си надменно носа и веднага се опитва да докопа младия господар.

Серафина не бе сигурна за какво говори момичето, но ѝ хрумна, че някой с положението на Еси би могъл да види неща, които тя самата нямаше възможност да открие.

— А виждала ли си следователя, който е дошъл посред нощ?

— Все още не, но чух от един лакей, че са качили доста сандъци и кутии в стаята му. Били пълни с най-различни уреди. Постоянно нареждал и искал ту туй, ту онуй.

„Това не звучи никак добре“ — помисли си Серафина.

След като изскубна няколко черни кичура от косата ѝ, Еси взе четка и започна да я реши с дълги, решителни движения. На Фина ѝ беше странно, но същевременно удивително приятно някой друг да разресва косата ѝ. Досега не бе изпитвала подобно усещане — минаването на четката от самите корени чак до долу, разресването на сплъстените кичури, нежното драскане на меките косми по скалпа. Положи огромни усилия да не се размърка от удоволствие.

— Може ли да ви попитам нещо, мис? — изрече Еси, докато я решеше. — Мисис Кинг все ни повтаря да си гледаме своята работа, но всички говорят само за туй. Всички искаме да знаем какво става.

— Какво става с кое? — попита колебливо Серафина.

— С мисис В. Тази сутрин не излезе от стаята си за закуска, а напоследък се чувстваше толкова зле, че почти не сме я виждали. Сигурна съм, че ще се справи, каквото и да е, но просто се чудех дали сте чули нещичко.

— Не знаех, че не е добре — каза Фина и стомахът ѝ се сви на топка.

— Болна е като куче от няколко дни — поясни камериерката. — До вчера от време на време живваше. Докторът ту идва, ту си отива. Просто всички от прислугата искаме да знаем дали ще се оправи.

— Наистина не знам. Съжалявам. — При новината за влошеното здраве на мисис Вандербилт сякаш камък затисна сърцето на Серафина. — Но ако чуя нещо, веднага ще ти кажа.

— Много ще съм ви задължена — кимна девойката.

— Аз също разчитам да ми кажеш, ако научиш нещо.

Най-накрая Еси остави четката. Хвана косата на Фина, уви я и я прибра на свободен кок на главата ѝ. После я закрепил с фиби.

— Готово, мис. Хубава работа свършихме, тъй мисля аз.

Серафина се обърна към огледалото и откри, че оттам я наблюдава непознато момиче. Лицето ѝ си беше все същото, но с роклята, която Еси ѝ бе заела, и с прибраната коса изглеждаше почти представителна. Камериерката се усмихна, горда от творението си.

— Сега сте съвсем прилично, истинско момиче — кимна доволно.

— И аз така мисля — съгласи се Фина изумено. Обърна се към девойката. Спомни си как се бе отдръпнала, когато се срещнаха на стълбището, затова сега се пресегна и внимателно постави ръка върху нейната, както бе виждала понякога да правят хората. Стори ѝ се неестествено да докосва някого по този начин, жестът ѝ бе напълно непривичен и не бе съвсем сигурна, че сега е подходящият момент за него, но Еси грейна от щастие.

— Ами, няма нищо, просто едно момиче помага на друго.

— Наистина го оценявам — рече Серафина. После спря и реши да зададе още един въпрос, преди да тръгне: — Преди малко каза, че всички имаме своите страхове.

— Ами то си е тъй, не съм ли права?

— Стори ми се, че говориш за нещо конкретно. Може би се страхуваш да не се разболееш като момчето на млекаря?

— Не, мис.

— Тогава от какво се боиш най-много?

— Ами... не си падам по призраци, то си е ясно, едва ли някой ги харесва. Някак си не е редно хора да се връщат от смъртта. Но туй, от което ми пари на петите, са историите, дето ги разказваше някога деденцето ми вечер, когато се събирахме край огъня, за да плаши нас, малките.

— Какви истории?

— О, нали знаете... как посред бял ден изведнъж се извива буря и стоварва нещо върху ти или пък намираш изневиделица мъртво животно в гората, без да се знае какво го е убило. И тогава нашите хора в планината винаги казват: „Просто Стареца от гората пак прави номера.“

Заслушана в разказа на Еси, Серафина долови страха, който се прокрадаваше в гласа на девойката.

— Какъв старец?

— Сигурна съм, че сте ги чували тез истории. За стария мъж, дето ходи с бастун из сенките в гората, носи се през мъглата, подмамва пътниците да се отклонят от пътя и ги повежда из блатата, за да им се изгубят дирите. Казват, че понякога прави пакости покрай горските хижи, вкисва млякото и уморява кокошките на хората. Деденцето много ги обичаше тез приказки, ама мен ме плашеха до смърт. И все още е тъй, да си призная.

— Но какъв е този старец? Откъде идва? Какво иска? — попита смаяна Серафина.

Еси поклати глава и сви рамене.

— Да пукна, ако зная.

После се разсмя.

— Туй си е просто стара глупава легенда, но по някаква причина ми изкарва акъла като нищо друго. Ако се озова в гората нощем и чуя съчка да пука или задуха силен вятър, ще се пребия от тичане, тъй да знаете! Толкоз ме е страх от тъмното, че дори не е смешно! Затуй обичам туй място.

— Имението? Защо? — попита Фина, тъй като все още не схващаше загадъчната връзка.

— Има вътрешна тоалетна — разсмя се Еси. — Не трябва да излизам всяка нощ навън по тъмни доби!

Серафина се усмихна. Новата ѝ дружка бе абсолютно дневно момиче, но все пак у Еси Уокър имаше нещо, което много ѝ допаднаше.

— Е, честно, мис, много ми е приятно с вас — продължи камериерката, вече по-сериозно, — но вие трябва да слизате долу, а аз да се захващам за работа. Ако се застоим още малко тук като два ленива енота, ще пуснат вълкодавите подире ни.

— Вълкодавите ли? — стресна се Фина.

— Нали знаете, онези големи кучета, с които някога ловили избягалите роби. Ама туй е просто израз, тъй се казва.

— Да, разбира се — кимна Серафина и осъзна, че и тя като Еси се бои от нещо. Даже от *неща*. Благодари на девойката и си тръгна, макар да не гореше от желание, особено като знаеше какво я очаква долу. Но бе изпълнена и с радост — беше си намерила нова приятелка.

Серафина се спусна по стълбите, като едва докосваше всяко пето стъпало. Един етаж, два етажа, три етажа надолу. Щом се озова на партера, почти прелетя покрай стреснатия лакей, застанал до вратата на стаичката на иконома, после през друга врата се насочи по тесния коридор срещу залата за закуска, прекоси още един коридор и най-накрая спря. Пое си въздух и пристъпи спокойно навън, в зимната градина.

Високи палми, фикуси и други екзотични растения изпълваха помещението. Слънчевата светлина се изливаше през сводестия купол с украсени греди, които поддържаха стъкления таван. Изящни керамични произведения бяха изложени в множество малки витрини, а френски ратанови мебели предоставяха места за отдых на изисканите гости.

Серафина бе дошла тук с надеждата да срещне Брейдън, преди да я разпита следователят, но се почувства много уязвима, докато преминаваше толкова открито през това величествено място, където някога само се бе промъквала. Инстинктивно търсеше ъгълчета, където би могла да се скрие, напрегнала бе мускули несъзнателно, сякаш всеки момент можеше да побегне нанякъде. И тогава забеляза приятеля си. Заедно с англичанката.

Поколеба се. Цялата се стегна.

Двамата обитатели на горните етажи бяха сменили тоалетите си за езда — Брейдън бе със следобедния си черен жакет, с панталони и вратовръзка, а момичето носеше небесносиня рокля с тесен корсет и бухнали ръкави. Червеникавокестенявите ѝ коси бяха вдигнати високо на главата, подредени в нежни, прегледни вълни и прикрепени на място с дървена игла за коса. Спускаха се от едната страна под формата на ситни, дребни къдрици, които бяха толкова съвършено оформени, че на Фина ѝ заприличаха на навитите пружинки в работилницата на баща ѝ. Който и да се грижеше за тоалета на младата дама, този следобед навярно бе къдрил косата ѝ поне няколко часа с

нагорещена машина. Англичанката бе на около четиринайсет години, но очевидно се опитва да изглежда по-голяма. Носеше красиви висящи обеци от фино обработено сребро и черна кадифена панделка на врата с висулка камей. Серафина трябваше да признае, че девойката изглежда доста елегантна и очите ѝ са изумителни, с цвета на гората.

Приближи се към двамата младежи и сърцето ѝ заби по-бързо, отколкото при срещата с вълкодавите.

По навик пристъпваше безшумно. Никой от хората в помещението не я забеляза. Но Гидиън незабавно наостри черните си уши, после я разпозна и се отпусна с облекчение. Размаха невъздържано и въодушевено опашка. Фина се усмихна, зарадвана от ентусиазма му.

Англичанката гледаше в посоката, от която се задаваше Серафина, но не я забеляза, докато не стана пределно ясно, че тя върви право към нея и Брейдън. Като че ли се стресна от появата ѝ. Изглеждаше почти уплашена. Но щом Фина се приближи още, гостенката се овладя. Погледна я смразяващо, сякаш питаше: „Защо, за бога, някой, облечен като теб, се приближава до човек, облечен като мен?“

„Ако това не ти харесва, да беше видяла другото, което се канех да облека“ — помисли си Серафина.

Спря на съвсем малко разстояние от тях, между бронзовия фонтан в центъра на стаята и красивата синьо-бяла ваза от династията Мин, поставена на дървена масичка под няколко изящни палми. Помнеше, че мистър Вандербилт бе разказвал как се е сдобил с вазата при пътуванията си из Ориента. Тя бе на повече от четиристотин години — едно от най-ценните произведения на изкуството в къщата. Фина стоеше така неподвижно, изложена пред очите на всички, че за момент се почувства като част от мебелировката.

Когато Брейдън най-накрая се обърна и я видя, на лицето му грейна усмивка.

— Здравей, Серафина! — възкликна момчето без никакво колебание.

Заля я вълна на облекчение и щастие.

— Здравей, Брейдън — отвърна. Надяваше се, че звучи сравнително нормално.

Въпреки че би трябвало да я очаква, той изглеждаше изненадан и същевременно щастлив, че я вижда. Дали се бе притеснявал за нея? Или причината бе просто, че тя рядко посещаваше горните етажи денем?

— Аз... получих известието и се отзовавам на поканата — изрече Серафина колебливо. Надяваше се, че звучи изискано, но и така, сякаш осъзнава сериозността на разпита.

Момчето кимна с разбиране, пристъпи към нея и заговори тихо:

— Не знам какво точно става, но мисля, че трябва да сме много внимателни.

— Как се казва следователят? Откъде идва?

— Не знам. Пристигна късно, посред нощ.

— А какво мисли чичо ти по въпроса?

— Ако властите преценят, че мистър Торн е бил убит, убиецът трябва да бъде обесен.

— Наистина ли го е казал? — попита Серафина стреснато, но усети странно напрежение във въздуха. Преди малко, когато Брейдън я видя и поздрави толкова сърдечно, тя забеляза, че англичанката отстъпи леко, с повдигната брадичка и несигурно изражение. Сега гостенката просто си стоеше там и чакаше спокойно. Положението ставаше все по-неловко за нея. Брейдън би трябвало да я представи, но не го правеше. Като че ли бе забравил за нея. Усещането едва ли бе особено приятно. На Фина й хрумна, че момчето навярно се чувстваше също толкова неудобно в „Билтмор“, колкото и тя. Бе дошло наскоро, все още свикваше с мястото, а сега стоеше тук и единственото момче, което познаваше, си шушукаше с някаква странна, рошава и белязана от кучешки зъби скитница. Почти й дожаля за англичанката.

— А, да — каза Брейдън, сякаш прочел мислите й. А може би просто си бе спомнил задълженията си на домакин. — Серафина, това е...

Но в този момент мисис Вандербилт слезе плавно по стълбите и влезе в зимната градина.

— Виждам, че всички сте тук. Чудесно. Ще ви заведа в библиотеката, за да поговорите с мистър Вандербилт и с детектива.

Стопанката на дома бе с красива следобедна рокля и се държеше уверено, но Фина забеляза, че наистина изглежда болнава. Страните й бяха бледи, а челото — зачервено. Като че ли полагаше усилие да се

овладее и да издържи до края на деня с позитивно отношение въпреки влошеното си здраве.

— Серафина, преди да отидем там, искам да те запозная с някого — продължи мисис Вандербилт и я побутна нежно към англичанката. — Бих искала да ти представя лейди Роуина Фокс-Пембъртън, която е дошла при нас от много далече. Надявам се да станете добри приятелки, докато тя е в „Билтмор“. Трябва да направим всичко възможно да се почувства като у дома си.

— Приятно ми е да се запознаем, мис — каза вежливо Серафина.

— Милейди — поправи я лейди Роуина и я огледа от горе до долу с изненада.

— Моля? — попита Серафина, искрено объркана.

— Ще се обръщаш към мен не с „мис“, а с „милейди“ — уточни лейди Роуина със строгия си английски акцент.

— Разбирам — кимна Фина. — Така ли е прието в Англия? И вие ли ще се обръщате към мен с „милейди“?

— Разбира се, че не! — ахна смаяно англичанката и бузите ѝ пламнаха.

— Добре, стига — намеси се мисис Вандербилт и посегна с една ръка към гостенката, а с другата към Серафина, за да ги успокои. — Сигурна съм, че ще уредим детайлите на англо-американските отношения...

Но въпреки нежния жест на господарката на имението Фина инстинктивно отстъпи назад и надвисналите листа на една висока палма я докоснаха по бузата. Палмовите листа сякаш се движеха сами и се заплетоха в косата ѝ. Тя се стресна, вдигна ръце и се завъртя бързо, за да избута натрапника, като си мислеше, че може да е змия или нещо подобно. Ала движението ѝ бе толкова рязко, че се блъсна в мебелите зад себе си.

— О, внимавай, Серафина! — провикна се уплашено мисис Вандербилт и се спусна към предмета зад момичето.

И тогава Фина осъзна, че при резкия си подскок е бутнала малката дървена поставка, на която бе поставена китайската ваза. Антиката се наклони и падна.

Момичето с ужас гледаше как безценното произведение на изкуството се насочва към твърдите плочки на пода. Опита се да се протегне към вазата, но бе прекалено късно. Тя се стовари на пода с

трясък и се разби на хиляди парченца. Гледката спря дъха на Фина. Звукът отекна из имението и стомахът ѝ се преобърна.

Всички се втренчиха потресени в разбитата ваза, а после погледнаха към Серафина.

Бузите ѝ пламнаха, очите ѝ се насълзиха.

— Страшно съжалявам, мисис Вандербилт — пророни тя и пристъпи напред. — Не исках... Много, много съжалявам.

— Може би ще успеем да я залепим — каза Брейдън, падна на колене и се опита да събере парчетата, докато лейди Роуина Фокс-Пембъртън се бе втренчила смаяно в Серафина и поклащаше глава, сякаш казваше: „Знаех си, че не ти е мястото тук.“

— Джордж ще бъде съкрушен — промърмори на себе си мисис Вандербилт, закрила уста с длан, докато се взираше невярващо в парчетата по пода. — Беше една от най-любимите му...

— Много съжалявам — повтори Серафина, изпълнена с болка и срам. — Не знам какво стана. Растението ме нападна...

Но още докато изричаше оправданието, осъзна колко незряло звучи. Лейди Роуина просто я зяпаше и изучаваше. Беше прекалено умна и добре възпитана, за да се усмихне, но май много ѝ се искаше да го направи. Серафина се огледа наоколо, към растенията и другите предмети в стаята. Не разбираше. През целия си живот се бе промъквала из къщата, беше се шмугвала и крила на всевъзможни места и нито веднъж не бе бутнала, нито счупила нещо. И сега, тъкмо когато бе започнала да излиза от сенките, тъкмо когато искаше да покаже на мисис Вандербилт колко много цени приятелството ѝ, бе направила тази глупава, непохватна грешка. Искаше ѝ се да избяга долу в мазето и да се разплаче. Събра цялата смелост, която притежаваше, за да остане на място и да понесе срама.

Най-накрая господарката на дома погледна към племенника си, който все още бе коленичил и разчистваше бъркотията.

— Брейдън, боя се, че няма да се получи.

Момчето усети промяната в настроението на леля си, долови сериозността в тона ѝ и спря каквото правеше.

— Няма време за това — продължи тя. — Със Серафина трябва да говорите с детектив Гратан.

Фина никога не бе виждала мисис Вандербилт да се държи толкова студено и сухо с Брейдън или с когото и да било и знаеше, че

вината за това е единствено нейна.

— Ще заведе лейди Роуина на разходка из оранжерията — добави жената. — Вие със Серафина вървете незабавно в библиотеката.

Мисис Кинг, главната икономка на имението, влезе в зимната градина и се обърна към господарката на дома:

— Повиках една камериерка да донесе метла и лопата, за да почисти счупената ваза — изрече с равен, безизразен тон. Икономката бе най-високопоставеният член на персонала и излъчваше авторитет. Бе облечена в удобна маслинозелена рокля със седефени копчета и широк пояс на талията, а косата ѝ беше прибрана на стегнат кок ниско на тила.

— Благодаря ви, мисис Кинг — каза с признателност мисис Вандербилт. — Моля, отведете децата до библиотеката.

Серафина забеляза задоволството, което се изписа на лицето на лейди Роуина, щом чу думата „децата“.

— Насам — обърна се мисис Кинг към Брейдън и Серафина. Тонът ѝ издаваше увереността на човек, който е свикнал да му се подчиняват.

Мисис Кинг ръководеше „Билтмор“ от години, още преди мистър Вандербилт да се ожени и мисис Вандербилт да дойде в къщата. Докато я следваше през голямото фоайе на имението, Серафина изтри насълзените си очи и се опита да се сети какво би казал баща ѝ в такъв момент. „Стига си циврила и се стегни, момиче“ — така щеше да я смъмри, и то с право. Щеше да я разпитва следовател за убийство, в което бе замесена, така че със сигурност трябваше да се стегне.

Загледа се в мисис Кинг, докато вървеше по петите ѝ през Галерията с гоблените към библиотеката, защото рядко имаше възможност да е толкова близо до нея. Икономката бе доста загадъчна и живееше в онази част от имението, която Серафина никога не бе посещавала. Тя бе единственият обитател на мистериозния втори полуетаж. За момичето бе абсолютно непонятно как е възможно да има цял етаж — или дори половин — между други два етажа. Но Фина много отдавна бе научила, че в „Билтмор“ е възможно да съществуват всякакви неща — и величествени, и зловещи. Палмовите дървета например бяха особено коварни.

Нямаше как да не забележи връзката ключове, която висеше на пояса на мисис Кинг. Беше голяма месингова халка с всички ключове за къщата, за всяка врата, всеки килер, всеки капак — от мазето чак до тавана. Серафина отдавна бе омагьосана от подрънкващия звук на висящите ключове. Но докато ги зяпаше втренчено, нещо дребно измъкна един ключ от халката, спусна се по полата на мисис Кинг и се втурна със светкавична скорост по пода. Едно мигване и вече го нямаше. Кафявото създание бе толкова миниатюрно и бързо, че Фина едва успя да го зърне. И беше сигурна, че никой друг не го е забелязал. Но тя беше Г. Л. П. от доста време и много добре знаеше какво е: мишка. Понякога те се движат толкова бързо, че са като проблясване на светкавица — в един миг са тук, после ги няма. Вече бе започнала да се съмнява, че наистина я е видяла. Как, за бога, бе възможно жива мишка да пробяга по роклята на мисис Кинг? И какво правеше там? Крадеше ключ за килера със сиренето?

Сега обаче Серафина си имаше по-големи проблеми. Докато вървяха зад мисис Кинг, погледна към Брейдън. Стиснал бе устни и изглеждаше напрегнат, разтревожен. Сякаш икономката ги водеше към техния процес, за да ги съдят и екзекутират. Хрумна ѝ да се обърне и да избяга, да се махне оттук, докато все още има шанс. Щеше да изчезне като вчерашен бриз, преди мисис Кинг да се усети, че я няма. Но не можеше да остави клетия Брейдън сам, затова се влачеше мрачно до него. Не се сецаше какво друго да стори. Имаше чувството, че са я напъхали и вързали в чувал, който щяха много скоро да хвърлят във водата, за да удавят жалкото създание вътре.

Щом влязоха в библиотеката, Фина вдигна глава и огледа познатата стая. Хиляди от красивите, подвързани с кожа книги на мистър Вандербилт изпълваха лавиците по стените заедно с изящни дървени и мраморни скулптури. Книгите стигаха чак до тавана, изрисуван с ангели в италиански стил и извисяващ се на десет метра над главите им. В стаята нямаше други хора. Месинговите лампи бяха запалени и светлите им сфери осветяваха помещението, в масивната черна мраморна камина пламтеше огън, но библиотеката бе съвсем празна.

Серафина погледна към Брейдън и разбра, че и той като нея е объркан. Но мисис Кинг изглеждаше непоколебима.

Поведе ги решително покрай шкафовете с книги, вградени в западната стена, после зави надясно и спря. Сега се взираха в част от дъбовата ламперия на стаята. След секунда-две обаче Фина осъзна, че това не е просто стена. А врата. Релефът в централната ѝ част я притесни: мъж с дълъг плащ бе повдигнал пръст до устата си, сякаш казваше „шшшт“. По главата му се стичаха струйки кръв, а в гърба му бе забит нож.

— Може да влезете — заяви икономката. — Очакват ви.

Серафина пристъпи внимателно в сумрачната стая. Бе претъпкана, схлупена като леговище, с кожени мебели, затворени кепенци, които препречваха пътя на светлината, и тъмен таван, оформен като криле на прилеп с изпъкнали кости. Не беше обикновен офис, но мистър Вандербилт седеше на бюрото.

Фина бе наблюдавала господаря на „Билтмор“ през целия си живот, но все още не бе успяла да го разгадае. Беше изключително богат мъж, но скромнен на думи, изтънчен, образован джентълмен със стройна фигура и деликатни ръце. Имаше умни, тъмни очи, черна коса и мустаци.

— Влезте в стаята — нареди сега свъсено. Явно бе в мрачно, сурово настроение.

Докато с Брейдън бавно пристъпваха напред, Серафина забеляза нещо с ъгълчето на окото си: в сенките седеше неподвижно мъж, втренчил изучаващ поглед в нея. Не можа да се въздържа и шумно си пое въздух. Сърцето ѝ заби тежко в гърдите — отмерваше времето като мощен барабан.

Постепенно привикна с мрака в стаята и успя да различи чертите на непознатия. За нейна изненада, той не бе възрастният мъж, който се разхождаше в гората с мистър Вандербилт. Този човек имаше провиснала мишешко кафява коса до раменете и къса козя брадичка. Взираше се във Фина с проницателен, безмилостен поглед. Някога може и да е бил красив, но на лицето му имаше толкова много издълбани сиви белези, че по тях можеше да се прочете историята на множество битки срещу остриета и нокти, след които бе истинско чудо, че е оцелял. Кафявото му вълнено палто и късият плащ носеха следите на времето и бяха сплъстени и орфани по краищата, сякаш от дългогодишно бродене по пътищата.

Мъжът се загледа в драскотините и раните от ухапванията ѝ и Серафина изведнъж усети как нещо пропъзлява по гръбнака ѝ. Сви се, напрегна мускули и изпита желание да побегне на мига. Този човек

май виждаше прекалено много. Страховити образи запрепускаха в съзнанието ѝ: видя как мъжът със сивата брада и широкополата шапка стъпва на пътя, съзря вълкодавите с тракащи, остри зъби и черния силует на фигурата, която бе останала в потеглящата карета.

Дали този мъж я бе видял от вътрешността на каретата? Дори така да беше, най-вероятно просто я бе зърнал, докато тя тичаше през гората. Сега Фина носеше различни дрехи и косата ѝ бе оформена в прическа. Каквато и да бе причината, той изглеждаше също толкова несигурен в преценката си за нея, колкото и тя за него.

В едната си ръка мъжът държеше бастун със спираловидно тяло и извит еленов рог за дръжка. На Фина ѝ се стори, че този предмет е по-опасен, отколкото изглежда на пръв поглед. Но бе различен от бастуна, който бе видяла предишната нощ. Имаше чувството, че паметта ѝ изневерява. Дали бе видяла чепата тояга или по-строг бастун с дръжка от извит рог като този тук? И той ли можеше да променя формата си?

— Седнете — нареди мистър Вандербилт и посочи към двата малки, прстички дървени стола в средата на стаята.

Серафина рядко бе чувала господаря на дома толкова неприветлив, толкова рязък, но не бе сигурна дали е ядосан заради нея и Брейдън, или заради неочакваната поява на детектива в дома му. Мистър Вандербилт винаги бе посрещал на драго сърце всички гости във великолепната си къща — построил я бе, за да се забавляват в нея много хора, но той самият странеше от гуляите. Често се уединяваше в тиха стая съвсем сам и предпочиташе да чете, вместо да пиянства с другите. Беше мъж с ярка, силна индивидуалност. А сега в дома му бе дошъл непознат детектив — човек, който обикаляше по пътищата и говореше за убийства. Господарят на имението явно никак, ама никак не бе доволен от това.

Докато сядаха на столовете, Серафина хвърли бърз поглед към приятеля си. Брейдън изглеждаше уплашен и самотен. Мисис Кинг му бе наредила да остави Гидиън пред стаята. Без своя кучешки защитник момчето изглеждаше много уязвимо, което засили решимостта на Серафина да положи всички усилия този детектив да не измъкне нищо от тях.

Мистър Вандербилт погледна първо нея, а после и племенника си.

— Детектив Гратан разследва изчезването на мистър Торн. Според него той не е напуснал по свое желание „Билтмор“, а е претърпял неприятен инцидент, докато е бил тук.

— Разбирам, сър — кимна Брейдън. Стараеше се да изглежда уверен, но Серафина усети потрепване в гласа му. Не се и съмняваше, че ако някой от тях сбърка тук, могат да ги арестуват и да ги обвинят в заговор за убийството на мистър Торн. Фина бе подмамила мъжа в капан. А Брейдън бе собственик на кучето, което ѝ бе помогнало.

— Препоръчвам ви да отговаряте напълно откровено на всички въпроси — допълни мистър Вандербилт.

Момичето погледна към него, но в гласа му долови необичайно остра нотка. От една страна, той им казваше да постъпят както е редно, да сътрудничат на разследването. Но от друга страна, ѝ се стори, че им дава знак, че ги предупреждава да бъдат особено внимателни, сякаш мъжът притежава силата да различава истината от лъжата.

— Детектив Гратан — обърна се господарят на имението към мъжа, — всички в „Билтмор“ ще съдействат на разследването ви, разбира се. Това е моят племенник, Брейдън Вандербилт, син на покойния ми брат, а до него е приятелката му Серафина. Както и другите, с които вече разговаряхте, те бяха тук в деня, в който мистър Торн изчезна. Можете да им зададете всички въпроси, които сметнете за необходими, за да завършите разследването си.

Следователят кимна и се обърна със сериозен тон към мистър Вандербилт:

— Не е нужно да присъствате на този разпит.

„Леле — помисли си Серафина. — Той току-що каза на мистър Вандербилт да напусне стаята.“ Никой никога не говореше така на Джордж Вандербилт. Това бе неговата къща. Усети напрежението между двамата мъже.

— Ще остана — отвърна кратко, но твърдо домакинът. Детектив Гратан го погледна, но явно реши, че засега няма да спори с господаря на „Билтмор“. Вместо това бавно се извърна към Серафина. Тя можеше да се закълне, че чува как пукат хрущялите му при това движение. Мъжът я изучава няколко секунди, сякаш попиваше всеки детайл от вида ѝ, сякаш я разчленяваше парченце по парченце. Момичето забеляза как следователят бавно обвива пръсти около еленовия рог на бастуна си, преди да изрече:

— Името ти е Серафина, така ли?

— Да.

„А вашето е мистър Гратан, така ли? — искаше да го попита на свой ред. — Вие и вашият господар имате ли пет противни, подли вълкодава с остри като кинжали зъби?“

— Познаваше ли мистър Торн?

— Да, познавах го — отвърна тя откровено, — но съм говорила с него само няколко пъти.

Мъжът се втренчи изпитателно в нея. Държеше бастуна си — пръчката, тоягата или каквото там беше, докато ѝ говореше. После бавно се завъртя и погледна Брейдън.

— А ти познаваше ли мистър Торн?

— Той ми беше приятел — отвърна честно Брейдън.

— Кога го видя за последно?

— На празненството в нощта, в която изчезна.

Изглежда, Брейдън също бе доловил предупреждението на чичо си. Когато я погледна бегло, Фина видя изражението му и бе сигурна, че е така. Дватамата приятели безмълвно се споразумяха за тактиката, която трябва да поддържат: да не дават никакво предимство на детектива, да говорят истината, но без излишни подробности.

Следователят отново погледна към Серафина.

— А ти кога видя за последно мистър Торн?

Последния път, когато го бе видяла, мъжът лежеше мъртъв на земята в гробището, от него се стичаше кръв, а после тялото му се разпадна пред очите ѝ. Трупът му се превърна в прах и се сля с пропитата с кръв пръст.

— Мисля, че в деня, когато всички го видяхме за последно. Деня, в който изчезна.

— И по кое време беше това?

— Доколкото си спомням, след смрачаване.

„Полунощ би било по-точното определение“ — помисли си Фина.

— Значи си сред последните хора, които са го видели тук, в „Билтмор“.

— Предполагам, че е така.

— И какво правеше той?

— Последния път, когато го видях тук, в „Билтмор“, наметна плаща си и излезе през вратата.

— Видяла си го да напуска имението?

— Да, съвсем ясно. Той изтича навън.

— Изтичал е? — попита изненадано детективът.

— Да, изтича.

„Защото ме преследваше, а аз го подмавих в гората, към неговата смърт.“

Мъжът се извърна към Брейдън.

— А ти видя ли това?

— Не — отвърна момчето. — Легнах си веднага след празненството.

Следователят го изучава втренчено няколко секунди, сякаш не му вярваше. После каза:

— Черното куче е твое.

Фина нямаше представа как е разбрал това, Гидиън дори не бе в стаята.

— Да — потвърди Брейдън колебливо.

— То е почти винаги с теб, но казваш, че онази вечер си си легнал рано. Тогава как и кога е било ранено?

— Аз... — започна младежът, объркан и притеснен от въпроса.

— Как е било ранено? — притисна го детективът.

— Не съм видял как е станало — отвърна откровено момчето.

— А кога е станало?

— На сутринта, когато разбрахме, че е изчезнало още едно дете. Изпратих Гидиън в гората, за да го открие.

Серафина си помисли колко умно бе от негова страна да каже, че *е изчезнало още едно дете*, и така да прикрие факта, че всъщност тя бе изчезнала. Тя бе избягала в гората, за да постави капан на мистър Торн. Хареса ѝ как бе споменал, че е било *сутринта*, което технически бе вярно, защото събитията бяха станали след полунощ, но така се създаде впечатление, че се е случило на следващия ден.

— И кучето успя ли да открие изчезналото дете? — попита следователят.

— Да, успя — потвърди Брейдън. После погледна към мистър Вандербилт. — Чичо, защо господинът ми задава тези въпроси за Гидиън? Да не смята, че с него сме направили нещо лошо?

Фина не беше сигурна дали изражението на момчето — на страх и недоумение — е искрено или престорено, но определено бе убедително.

— Не, разбира се, че не, Брейдън — увери го мистър Вандербилт и погледна твърдо към детектива, докато изричаше тези думи. — Той само си върши работата.

Бе очевидно обаче, че мъжът няма да търпи повече това отношение към племенника си.

— Просто отговори откровено на въпросите — изрече отново и този път Серафина бе напълно убедена. Господарят им помагаше. На тяхна страна беше. „Подбирайте внимателно думите си“ — това им казваше. Тя знаеше, че решението е да избягват и да отклоняват трудните въпроси.

Следователят пак се завъртя бавно, при което вратът му изщрака звучно, и заби поглед в нея.

— Знаеш ли какво се е случило с мистър Торн в нощта, за която говорим?

„Как, за бога, да отклоня този въпрос, без да излъжа и без да си прехапя езика?“ — запита се Фина. Вече виждаше как издигат ешафода и мятат примката през врата ѝ.

— Бог да се смили над душата му — промълви припряно, за да спечели време.

— Значи мислиш, че не е изчезнал, а е мъртъв? — хвана се мъжът за думите ѝ, наведе се и се втренчи в нея.

— Да.

— И защо смяташ така?

— Защото не се върна.

— А знаеш ли *как* е умрял? Видя ли тялото му? Беше ли намесена свръхестествена сила?

С тези последни думи плъхът се издаде. Какво търсеше всъщност? Когато каза „свръхестествена сила“, черна магия ли имаше предвид? Мъжът в гората бе наредил на кучетата си да намерят Черния. Този детектив не търсеше просто убиеца на мистър Торн. Той издирваше черния плащ!

— Не отговори на въпроса ми — настоя следователят.

— Мисля, че го е изненадала някаква могъща сила и го е убила — отвърна Серафина. — Всички в тези планини знаят, че гората е

пълна с опасности.

После си спомни онова, което най-много плашеше Еси.

— Може би Стареца от гората отново е направил някой от своите номера.

Детективът видимо се изненада от чутото.

— За каква могъща сила говориш?

— Мисля, че в гората има и добри, и лоши сили.

— И смяташ, че тези сили са убили мистър Торн?

— Възможно е.

Премълча обаче, че по-скоро *добрите* сили, а не лошите, са убили мистър Торн.

Господарят на дома се приведе към другия мъж.

— Не знам накъде водят въпросите ви, мистър Гратан. Предлагам да преминете към другите хора от списъка си.

— Имам още въпроси към тези двамата — отвърна троснато следователят, без да поглежда към домакина си.

Серафина усещаше надигащото се в мъжа нетърпение, което той едва съумяваше да контролира. Сякаш си бе сложил маска на *цивилизован* човек, на полицейски следовател, но истинският му нрав вече започваше да се показва под нея.

Детективът бръкна в джоба си и извади оттам сребърна катарاما, гравирана с изящна, сложна украса: гъста плетеница от лози и тръни. Сърцето на Фина затуптя бързо. Вече нямаше никакво съмнение. Мъжът бе намерил останките на черния плащ. Ходил бе в района на леговището на майка ѝ. Множество нови страхове я заляха като мощна вълна. Тялото ѝ пламна, не можеше да диша от надигащата се в нея топлина.

— Виждала ли си това? — попита я детективът.

Фина едва чуваше думите му. Слепоочията ѝ пулсираха.

— Виждала ли си го? — повтори мъжът.

— Изглежда като катарاما от някаква дреха — отвърна тя. Опитваше се да запази тона си равен и възможно най-спокоен.

— Не отговаряш на въпроса ми! — притисна я следователят.

— Мистър Гратан, овладейте се — предупреди го Джордж Вандербилт.

— Кажете ми дали си виждала тази катарاما! — настоя детективът, без да му обръща внимание.

— Явно това, което преди е държала закрепено, вече го няма — отрони момичето.

— Виждала ли си я преди?

Мъжът стисна дръжката на бастуна си, сякаш всеки момент щеше да го развърти като оръжие. Фина усещаше огромна тежест, надвиснала над нея.

Но докато се преструваше, че оглежда катарамата, изведнъж забеляза нещо различно — малките лица, които преди се виждаха зад тръните, вече ги нямаше.

— Никога не съм виждала сребърна катарама с такъв дизайн — отвърна, най-накрая намерила начин да отговори, без да лъже.

Следователят се втренчи продължително в нея, сякаш знаеше, че го мами, но не се сеца как да я уличи.

— Детектив Гратан, трябва да продължим с останалите хора от списъка — подкани го настоятелно мистър Вандербилт.

— Имам още въпроси! — почти се развика мъжът. Бе изпълнен с ярост и не откъсваше очи от жертвата си Серафина. — Знаеш ли в коя стая спеше мистър Торн по време на престоя си в „Билтмор“?

— Знам, че беше на третия етаж.

— Ти в „Билтмор“ ли живееш?

— Да.

— При прислужничките, на четвъртия етаж?

— Не.

— Тогава къде спиш нощем?

— Не спя *нощем*.

Детективът се сепна и я погледна изненадано.

— Не спиш ли?

— Не спя *нощем*.

Мъжът се намръщи.

— Да не си нощна прислужница?

— Не.

— Тогава какво си?

Тя го погледна право в очите и изрече:

— Аз към главния ловец на плъхове в имението. Проследявам и ловя вредители.

Следователят отвърна на погледа ѝ и заяви ехидно:

— Значи имаме нещо общо.

Когато напуснаха убежището на мистър Вандербилт и тръгнаха през библиотеката, Серафина погледна Брейдън.

— Трябва да стоим далеч от този мъж — прошепна момчето.

— Не, трябва да се отървем от него! — заяви яростно Фина. Все още дишаше тежко след схватката с детектива.

— Ако чичо ми не бе прекратил разпита и не ни беше отпратил, направо там ли щеше да се нахвърлиш на следователя?

Серафина просто поклати глава.

— Не знам — призна.

Запътиха се към голямото фоайе, преддверието на къщата, с Гидиън, който ги следваше предано по петите.

— Видя ли лицето му? Всички онези белези? — попита Брейдън.

— Този мъж ме плаши! С какво ли се е борил?

— Вратът му пукаше всеки път, когато се обръщаше към теб или към мен.

— Беше ужасен. И не спираше да задава въпрос след въпрос. Мислех си, че никога няма да спре! Какво ще стане, ако открие, че сме замесени в смъртта на мистър Торн? Ще ни арестува ли?

— По-лошо е според мен. Не съм сигурна, че е този, за когото се представя.

— Какво имаш предвид? — притесни се Брейдън. Загледа се в раните ѝ и добави: — Какво ти се е случило тази нощ?

Тя отчаяно искаше да поговори с него, но когато стигнаха главното преддверие, чу, че мисис Вандербилт и лейди Роуина се задават откъм вестибюла.

— Някой от слугите сигурно ги е осведомил, че сме приключили — прошепна момчето.

Серафина не бе съвсем сигурна, но ѝ се стори, че долавя тъга в гласа му.

— Трябва ли да тръгваш? — попита тихо и го погледна. Знаеше, че вероятно трябва.

— Хайде! — каза той внезапно и я дръпна за ръката в обратна посока.

Фина се засмя и затича заедно с приятеля си по парадното стълбище. То бе широко, величествено и се виеше към горните етажи. Не беше сигурна накъде я води момчето, може би просто се опитваше да избяга, но когато стигнаха третия етаж, изведнъж се сети къде могат да се скрият и да поговорят насаме. Налагаше се да обсъдят много неща.

— Насам! — извика Серафина и пресякоха салона за гости, където неколцина елегантно облечени дами и господа се наслаждаваха на чая си.

— Здравейте! — провикна се ведро Брейдън, докато притичваха покрай тях.

Един от господата му пожела хубава вечер, сякаш не бе никак необичайно две деца и едно куче да търчат из салона.

— Къде отиваме? — попита момчето задъхано, когато се шмугнаха в един от задните коридори.

— Ще видиш — отвърна Фина.

Спря точно на мястото, където коридорът завиваше към Северната кула. Две малки бронзови статуетки и купчина книги стояха върху вграден в стената дъбов шкаф. Първата скулптура изобразяваше кон, стреснат от гърмяща змия. Втората бе на строен и мускулист женски леопард с наострени назад уши, оголил зъби, докато ги впиваше в дивото животно, което бе приклепил с нокти към земята.

През годините Серафина бе забелязала, че навсякъде из „Билтмор“ има скулптури и картини на големи котки: две бронзови лъвици дремеха на рафта над билиардната маса, а два гневни лъва размахваха лапи над камината в залата, където гостите се наслаждаваха на закуската си. Сега знаеше, че е било глупаво, но когато бе по-малка, все си представяше, че те са нейни лели и чичовци, баби и дядовци — като семейните портрети на аристократичните фамилии, окачени по стените. Стара дървена гравюра с горд, достолепен лъв, който можеше да е неин прадядо, висеше в библиотеката, а по декоративните греди в банкетната зала бяха гравирани глави на други големи котки, които Фина оприличаваше на свои братовчеди. Статуите пред портите на имението бяха с формата на жени, но само в горната си част. При по-внимателно вглеждане се

виждаше, че долната им част е животинска. Скулптурата, която я объркваше най-много, бе от бял мрамор и бе поставена на пътеката към италианската градина: жена с голяма котка, провиснала на гърба ѝ, и момиченце до нея. Дори камбанката на входната врата бе оформена като котка.

Понякога се чудеше защо мистър Вандербилт е събрал толкова много образци в чест на семейство котки. Но от всички тях най-любим ѝ бе малкият бронзов леопард, изобразен в момент на жестока атака.

— Какво правим тук? — попита Брейдън, докато се взираше объркано в скулптурите.

Серафина се наведе и отвори вратата на шкафа. Вътре имаше още книги. Отпусна се на ръце и колене, отмести томовете встрани и откри задната стена. Натисна силно, както правеше преди, но дървената преграда не помръдна.

— Защо го правиш? — попита момчето.

— Хайде, помогни ми — подкани го Фина и скоро двамата напъваха рамо до рамо. Задната стена на шкафа най-накрая поддаде и се отвори черна дупка. — Последвай ме.

Запълзя навътре в мрака и гласът ѝ отекна в стените. Не беше идвала от години, но като бе по-малка, това бе едно от любимите ѝ скривалища.

— Няма да вляза тук, докато не... — провикна се Брейдън след нея, но тя просто продължи напред в тъмата. — Серафина? — добави той от коридора. — Добре, идвам. — Явно се обърна да погали Гидиън, защото в следващия момент гласът му стана по-тих: — Ти изчакай тук. Мястото не ми се струва подходящо за кучета.

Доберманът изръмжа леко, явно не искаше пак да го зарязват.

Серафина изпълзя по тесния, пращен и мрачен тунел и стигна до подножието на стълба.

— Тук внимавай, Брейдън — прошепна, щом го чу да идва зад нея. — Ето, стигнахме.

Хвана се за първото стъпало и започна да се катери. За разлика от повечето стълби, тази не беше права, а се извиваше нагоре в тъмата сред черна пустош. Не се виждаха стени, нито таван или под, само стълбата и пълният мрак наоколо.

Докато се изкачваше все по-нагоре, Фина усети напрежение в мускулите си, а кожата ѝ пламна. Пропадането означаваше сигурна

смърт.

— Къде, за бога, се намираме? — попита Брейдън. Момчето се катереше зад нея и гласът му прозвуча слабо и кухо в обширното пространство, в което бяха навлезли. — Твърде тъмно е!

— В таванския етаж над банкетната зала сме.

— О, божичко, даваш ли си сметка колко е високо? Този таван е над двайсет метра висок!

— Да, затова не падай — посъветва го Серафина. — Отстрани няма парапет, нито прегради.

— Откъде знаеш за това място?

— Аз съм Г. Л. П. Част от работата ми е да знам всичко за „Билтмор“, особено за тайните му стаи и проходи.

Продължаваха да се изкачват нагоре в мрака и постепенно ставаше все по-ясно, че стълбата се вие покрай и над масивния сводест таван на банкетната зала. Имаха чувството, че пълзят по ребро на гигантски дървен кит.

Най-накрая стигнаха до метална решетка от напречни греди, повесена високо над тавана. Серафина се покатери върху една от гредите, широка само няколко сантиметра, и мина по цялата ѝ дължина. Това бе тъмно и страховито място. Една-едничка погрешна стъпка гарантираше фатално пропадане в мрака. Горната част на тавана на банкетната зала се рееше под тях, но ако паднеха от гредите, щяха да се стоварят върху нея и да се претърколят по извивката, докато изчезнат в черната бездна отстрани.

— Нищо не виждам! — оплака се Брейдън, щом се придвижи бавно и плахо по една от тесните греди. Светлина идваше единствено от малките дупки в прихлупващите се плочи на покрива. За Серафина тя бе достатъчна, но не и за приятеля ѝ. Момичето протегна ръка и го насочи, докато най-накрая намериха добро място и седнаха на гредата, повесили крака в мрака.

— Е, хубаво местенце за вечерния чай — каза ведро Брейдън. — Тъмно е като в рог и ако помръдна в някоя посока, ще умра, но като изключим това, атмосферата ми харесва.

Фина се усмихна. Беше приятно да са отново заедно. Но после мислите ѝ се насочиха към по-сериозни теми. След победата над Мъжа с черния плащ бе разказала на момчето коя е майка ѝ и как я бе осиновил баща ѝ. Оттогава бяха неразделни и си споделяха всичко.

— Брейдън, трябва да ти обясня какво стана.

През следващия половин час му описа събитията от предишната нощ. Сутринта бе разказала за станалото на баща си, но този път не спести нищо. Почувства се добре, че най-накрая може да разкрие на приятеля си всичко, което ѝ се бе случило. Понякога ѝ се струваше, че нещата не са реални, не са завършени, докато не ги сподели с него.

— Това звучи ужасно — каза момчето. — Имала си късмет, че си се измъкнала жива оттам, Серафина.

Тя кимна. Наистина се бе спасила на косъм и се радваше, че си е у дома.

— И си сигурна, че детектив Гратан е вторият човек, когото си видяла в каретата?

Фина поклати глава.

— Не съвсем — призна. — Възможно е да е той, но не го огледах добре. В конюшните на имението има четири коня, досущ като жребците, които видях. Можеш ли да разбереш на кого са?

— Ще попитам мистър Риналди, главния коняр. Но който и да е този детектив Гратан, не го харесвам. Какво ще правим сега? Не можем да му позволим да научи повече от нас, това е сигурно.

Въпросът бе основателен и Серафина се замисли.

— Трябва да стоим далеч от него, да се спотаим и да разберем кой е този човек. Ще го наблюдаваме много внимателно и ще видим какво ще направи той.

— Видя ли какво има! — възкликна Брейдън. — Сребърната катарамата от черния плащ!

— Което по всяка вероятност означава, че е ходил до леговището на майка ми. Видях я миналата нощ и мисля, че тя и малките са добре, но е възможно детективът да е бил опасно близо до тях. Може би затова тя толкова бързаше да си тръгне.

— Ако е открил леговището на майка ти, по-вероятно е неговият живот да е бил в опасност, отколкото нейният.

— Притесняват ме онези противни вълкодави. Наистина са жестоки зверове.

— А дивото момче, за което ми разказа? Кой е той според теб? Явно се е борил много яростно.

— Не знам, но трябва да разбере. Спаси ми живота.

— Можем да поразпитаме за него — предложи Брейдън. — Може някой от планинците, които работят в имението, да знае кой е. Но защо според теб животните напускат планината? Семейство видри живееше в реката от години, но преди два дни, когато бях на езда, ги видях да си тръгват. Вчера проверих дупката им и ги нямаше. Леговището им беше празно.

— Майка ми каза, че и други животни си тръгват, освен лунните пеперуди и птиците, които видях, но не ми разкри нищо повече.

— Дори патиците, които обикновено живеят в езерото, са си тръгнали.

В този момент на Серафина изведнъж ѝ се стори, че чу нещо — слаб драскащ шум. Извърна глава в посока към звука.

— Какво има? — попита Брейдън.

Тя се послуша, но не долови друго.

— Нищо, предполагам...

Навярно просто бе леко напрегната от сблъсъка с детектив Гратан.

— Това е добро скривалище — отбеляза доволно момчето. — Трябва да го използваме по-често. Следователят никога няма да ни намери тук. Но сигурно вече е доста късно. Скоро ще се чуе звънецът за вечеря. Трябва да вървя.

Фина си спомни колко въодушевен бе татко ѝ от бележката, в която Вандербилт настояваха за присъствието ѝ. Но в крайна сметка се оказа, че не е поканена за вечеря. А за разпит.

— Да, по-добре тръгвай — съгласи се, макар и леко натъжена.

— Леля ще ме търси.

— Предполагам, че и лейди Роуина — не се сдържа Серафина.

Брейдън я погледна и присви очи, сякаш се опитваше да види изражението ѝ.

— Знаеш ли, тя не е чак толкова лоша, колкото изглежда.

— Добре. — Фина съжали за острия си тон.

— Баща ѝ я изпрати тук съвсем сама, докато пътува по работа — продължи Брейдън. — Той е важен човек, но мисля, че не е редно да я оставя така на място, където не познава никого.

— Съгласна съм — кимна Серафина. Явно двамата бяха разговаряли доста.

— Майка ѝ е починала, когато Роуина е била на седем години. А баща ѝ не ѝ обръща много внимание. Преди да дойде тук, почти не е излизала от Лондон. Знам, че се държи доста надменно, и може би наистина си е такава, но тя се тревожи за много неща, като всеки друг.

— Какво имаш предвид?

— Притеснява се, че всички дрехи, които е донесла, са неподходящи за провинциално имение, и сега няма какво да носи. Освен това смята, че някои от гостите правят коментари за акцента ѝ.

Серафина се намръщи. Никога не би ѝ хрумнало, че лейди Роуина може да се притеснява за дрехите или за начина си на говорене.

— Не знам — добави момчето. — Не мисля, че е лош човек. Просто не е свикнала с мястото. Струва ми се, че се нуждае от помощта ни. Леля ме помоли да се погрижа за нея, докато баща ѝ дойде. Но това не означава, че не съм ти приятел.

— Разбирам — отвърна след кратка пауза Фина. И беше вярно. Вече знаеше, че Брейдън е добър човек и истински джентълмен. — Само не ме забравяй — добави и се усмихна леко. После осъзна, че той не може да види усмивката ѝ.

— Серафина...

— Ще бъда откровена — заяви тя. — През изминалата седмица понякога ми се струваше, че вече не искаш да имаш нищо общо с мен.

— Ами ти? — възмути се Брейдън и поне този път не сдържа емоциите си. — Ти какво правеше? Винаги спиш, когато аз съм буден, и всяка нощ излизаш сама навън! Понякога си мисля, че някой ден ще се превърнеш в диво създание или нещо подобно...

„Няма такава вероятност“ — помисли си мрачно Фина.

— Значи не ме избягваш? — попита тя.

— Да те избягвам? — изненада се Брейдън. — Ти си единственият ми приятел.

Серафина се усмихна, зарадвана от думите му. После се разсмя тихо.

— Какво говориш? Имаш много приятели. Гидиън, Седрик, конете ти...

Момчето също се усмихна.

— Вече си имам и нов приятел.

— Така ли?

— Преди два дни с чичо яздихме до Чимни Рок и в подножието на скалите намерих красив женски сокол скитник със счупено крило. Не знам какво ѝ се е случило. Може да е била простреляна от ловец, или да е участвала в някаква битка, но е пострадала сериозно. Увих я в палтото си и я донесох у дома. Нарекох я Кес. Невероятна е.

Фина кимна. Мека и успокояваща топлина изпълни гърдите ѝ. Това бе добрият стар Брейдън, когото познаваше.

— Нямам търпение да се запозная с нея.

— Превързах нараненото крило и ѝ помагам да се храни.

— Мислиш ли, че ще се оправи и ще полети отново?

— Не, боя се, че не — отвърна натъжено Брейдън. — Чичо ми даде книга за птиците от библиотеката си. Там пише, че ако крило на хищна птица е счупено *под* сгъвката, понякога може да се излекува, но ако е счупено над сгъвката, както е при Кес, е невъзможно. Тя никога вече няма да лети.

— Това е много лошо.

Серафина се опита да си представи колко страшно е за един сокол да не може да лети. За миг се замисли за своето положение, за собствените си ограничения.

— Но поне си е намерила приятел.

— Ще се грижа добре за нея. Соколите скитници са изумителни птици. В книгата пише, че могат да летят навсякъде, където пожелаят. Неслучайно са наречени „скитници“. Понякога два сокола могат да ловуват заедно. Те са най-бързите създания на планетата. Учените смятат, че пикират във въздуха с 320 километра в час, но всъщност се движат толкова бързо, че никой не е способен да измери точно скоростта им.

— Изумително — изрече Серафина с усмивка. Беше ѝ приятно да го слуша как разказва за птицата си и за другите животни. „Така трябва да е“ — помисли си, двамата да седят в мрачно и потайно място и просто да си говорят. Винаги си бе мечтала точно за такъв приятел, за някого, който гори от нетърпение да чуе историите ѝ, който споделя с нея и е доволен, че са заедно, дори за кратко.

Но Фина знаеше, че не могат да останат повече тук. Той бе прав, трябваше да тръгва. Поведо го през мрака по гредата, до стълбата.

Брейдън започна да слиза надолу, но изведнъж спря. Като че ли се чудеше защо тя не слиза заедно с него.

— Само бъди нащрек тази вечер — каза му Серафина. — Следи Гратан и не му позволявай да те приклепци насаме. Пази се.

— Ти също — кимна момчето. — Няма ли да дойдеш?

— Ще поостана още малко. Ти върви.

След като приятелят ѝ тръгна надолу, тя се запита защо го е пуснала сам, защо бе решила да остане тук, в мрака. Беше го обвинила, че пренебрегва приятелството им, но той не ѝ бе останал дължен. Може би неговото обвинение бе по-оправдано от нейното. Мистър и мисис Вандербилт вече знаеха коя е тя. Можеше да живее свободно и на открито в „Билтмор“, ако искаше. Да, нямаше покана за вечерята, но можеше да последва Брейдън и да се разходи из къщата. И все пак не го направи. Защо?

Стоя в тъмното и дълго мисли по въпроса. Бе живяла в сенките през целия си живот. Така се чувстваше най-удобно.

Майка ѝ бе казала, че мястото ѝ е тук, сред хората в „Билтмор“, и навярно бе права, но това не променяше факта, че Серафина бе много различна от обитателите на имението.

Дълго седя в мрака, без да обръща внимание на времето. Знаеше, че всички в къщата — и Вандербилт, и гостите им — вече са си изiali вечерята и са си легнали. Къщата бе притихнала и потънала в сумрак.

През целия си живот Фина бе подремвала тук и там денем и нощем, така че за нея нямаше отделни, различни един от друг дни, времето бе непрекъснато понятие. Зачуди се какво ли е да спиш по-дълго време, да си лягаш със залязването на слънцето и да се събуждаш наново всяка сутрин.

Сега през дупчиците в покрива проникваше само светлината на нощното небе и дребните отвори, през които надничаха звездите, сякаш създаваха изцяло нови съзвездия.

Серафина стана и тръгна по наклонените подпокривни греди. Подскачаше из огромното празно пространство от една греда на друга. Мракът бе нейното царство. Но в този момент чу нещо необичайно и спря.

Застина в тъмното и зачака, ослушваше се.

Отначало долови само тихото туптене на собственото си сърце. После го чу отново.

Беше драскащ звук, сякаш някой влачеше бавно лапите или дългите си нокти *вътре* в стената.

Преглътна.

За миг не ѝ се вярваше, че е истина.

Огледа се нагоре, по очертанията на покрива и по ръбовете на стените, но не видя нищо странно.

После чу звук — *тик-так, тик-так*, последван от продължително, дрезгаво съскане. Нечий горещ дъх опари тила ѝ. Фина се стресна и завъртя, готова за бой. Но зад нея нямаше никого.

„Какво става тук?“ — помисли си отчаяно. Втренчи се в мрака, но в това време звездите точки на покрива над нея започнаха да изчезват.

Намръщи се. Беше объркана.

Сякаш нещо бе запушило дупките.

„Какво става?“

Нещо... или много неща... пълзяха по тавана. Внезапно стана тъмно като в рог.

Дори тя не можеше да вижда.

Уплашена, се спусна по една от гредите към стълбата. Една-едничка погрешна стъпчица и щеше да падне, да полети към собствената си смърт, но трябваше да се махне оттук.

Някакви малки създания се блъснаха в главата ѝ. Ударът бе силен. Втурна се надолу, като закриваше главата си с ръце и не спираше да тича. Друго създание кацна на главата ѝ, гърчеше се диво и надаваше писъци. Когато Фина се опита да го сграбчи с ръце, то заби остриите си като бръснач зъби в плътта ѝ. После трето създание я удари по лицето, тя загуби равновесие и политна рязко надолу в мрака.

Докато падаше, Серафина се протегна и затърси нещо, за което да се хване. Успя да сграбчи ръба на гредата точно навреме, за да спре полета си. Увисна в мрака над бездната, стиснала гредата с тънките си пръсти. Черната празнота под нея бе като гигантска уста и сякаш я чакаше да падне. Студеният остър ръб на стоманената гредата режеше пръстите ѝ, но Фина знаеше, че ако се пусне, това ще е краят ѝ. Вече стотици създания летяха около нея, съскаха и тракаха, виеха се като торнадо из тавана. Момичето стисна зъби, праметна крака над гредата и ги обви около нея. Увисна надолу с главата. После се издърпа отгоре и се сви, за да се защити от летящите същества.

Съскането ставаше все по-силно. Едно от създанията се заби в главата ѝ, впи нокти в скалпа и оскуба косата ѝ. Не спираше да пърха с криле. Друго се блъсна в лицето ѝ и тя размаха ръце, за да го отблъсне. Три се впиха в гърба ѝ. Още едно се заби в тила ѝ и я ухапа. Серафина изръмжа от болка и гняв, хвана се за врата и смачка нещото с ръка. Сетне погледна мъртвото тяло, което държеше.

Не повярва на очите си. Нямахше никаква логика. Летящите създания бяха коминни бързолети!

Приличаха на прилепи по много неща, но всъщност бяха тъмни, съскащи малки птици, покрити на места с люспи. На мръкване прекарваха много време във въздуха, а когато кацаха, не можеха да стоят като другите птици. Вместо това се прилепваха във вътрешността на комини и пещери с малките си, остри нокти. Опашките им не бяха съставени точно от пера, а от тънки костни израстъци.

Бързолетите изпълваха въздуха, бяха хиляди. Прелитаха над гредите и покрай стените като сива, съскаща, шумоляща кожа, покрита с пера.

Внезапно съскането се извиси в кресчендо от стържещи звуци и всички птици се издигнаха във въздуха. Гигантски облак се завихри около Серафина. Създанията се хвърляха срещу нея, прикрепяха се с

малките си люспести крачета, нападаха я с острите си човки, завираха в лицето ѝ твърдите си опашки, удряха я с криле и се заплитаха в косата ѝ.

Заради бурята от бързолети Фина не можеше да чува и да вижда нищо наоколо. Скоро щеше да изгуби представа къде се намира. Искаше да се наведе, да се свие на кълбо и да прикрие лице и глава, но знаеше, че ако го направи, никога няма да се измъкне. Затова продължи да се бори. Размахваше ръце и изскубваше полепналите по нея създания. Притворила очи, за да се защити, отчаяно се опитваше да намери начин за спасение и бягство. Видя гредя между себе си и стълбата, скочи напред и успя да се приземи върху нея. Оттам си проби път през облака от птици и пристъпи уверено по дъската. Най-накрая стигна до стълбата и заслиза с бясна скорост надолу, като отбиваше нападенията на бързолетите.

Успя да се добере до задната част на шкафа и се претърколи вътре, след което се озова в коридора на третия етаж, останала без дъх и ужасена. Затръшна преградата, която криеше входа към скривалището, а после затвори плътно и вратата на шкафа.

Няколко секунди просто лежа там, опита се да си поеме въздух и да проумее станалото. Коминните бързолети бяха странни малки създания, бродещи из мрака, но обикновено напълно безвредни. Безброй пъти бе наблюдавала по изгрев техните игриви акробатически номера над покривите на „Билтмор“, докато ловяха комари. Защо я бяха нападнали сега? Откакто се помнеше, пълзеше из тунелите и проходите на имението и те никога не я бяха закачали. Защо бяха променили държанието си внезапно? Дали не се обръщаше срещу нея цялата къща?

Огледа се. „Билтмор“ бе тъмен и спокоен. Минаваше полунощ и всички спяха.

Все още се страхуваше и трепереше от преживяното, но все пак се изправи на крака. За момент се почувства несигурна, нужно ѝ бе време, за да дойде на себе си. После се изтръска от прахта, махна перата и мъртвите бързолети от косата си.

Внезапно чу пукане някъде в далечината и спря. На път бе да се паникьоса, че нападението ще започне отново, но нищо не се случи.

Тръгна из мрака. Мина по коридора, а после и през пълния с дивани, столове и маси салон. По-рано тук имаше неколцина гости,

които пиеха чай и се наслаждаваха на почивката си, но сега бе зловещо и мрачно, пусто и застинало. Сякаш всички бяха изчезнали. Полазиха я ледени тръпки. Ами ако Брейдън беше изчезнал, а с него и господарите на дома, и гостите? Ако всички, които Фина познаваше, вече ги нямаше? Може би тя бе последната, единствената оцеляла след нападението. Ако всички други в къщата бяха мъртви?

Чу друг звук. Този път не беше пукане, а стъпки. Някъде в къщата имаше будни. Сякаш някой или нещо я следваше, като се приплъзваше из сенките зад нея.

Когато стигна до парадното стълбище, лунната светлина сияеше през скосените витражни прозорци. Сребристосини отблясъци си играеха по широките и изящни виещи се стъпала и по филигранния парапет, който минаваше спираловидно покрай всички етажи на „Билтмор“. В самия край на стълбището имаше полилей от ковано желязо. Закачен бе за медния купол и висеше през центъра на величествената спирала. Серафина тръгна надолу. На фона на лунната светлина черната ѝ сянка се движеше по външната стена като странно, пълзящо животно. Внезапно чу нещо да се качва нагоре по стълбите към нея.

Спря. Не беше сигурна какво чува. Сърцето ѝ ускори ритъм, дишането ѝ се учести. Не беше тих шум, нито просто плаха стъпка или две. Някой определено се качваше. Фина се напрегна, сякаш я очакваше битка. Повтаряше си да не се побърква — можеше да е някой от гостите на имението или прислужник. Но после осъзна, че инстинктите ѝ подсказват нещо важно: звукът не беше човешки. Пое си въздух и се приведе, готова да скочи. Каквото и да бе създанието, тя го чуваше как се изкачва и дращи по варовиковите стъпала.

Имаше четири крака.

И нокти.

Серафина усети как всеки мускул в тялото ѝ оживява. Готова бе за битка.

Тръгна бавно нагоре по стълбите, докато стигна до най-горната площадка. Стараеше се да вдига възможно най-малко шум.

Но *нещото* приближаваше бързо, насочило се бе точно към нея.

Настъпваше все по-устремно. Ръмжеше.

Многокраката му сянка се носеше по външната стена като гигантски паяк.

Тъкмо когато Серафина се канеше да се обърне и да избяга, *то* се появи на площадката. Видя го ясно.

Не беше паяк.

А черно куче.

Животното застина на място, а после бавно запристъпва към нея. Дебнеше я с приведена глава и ръмжеше. Фина се изтегли назад, но когато създанието приближи още повече, го разпозна.

Беше приятелят ѝ Гидиън.

Издиша шумно, с огромно облекчение. Усмихна се и се отпусна.

— Гидиън — изрече щастливо, като си помисли, че той я е взел за натрапник. Но кучето изръмжа и продължи да пристъпва към нея с извито, напрегнато тяло, готово да се метне.

Серафина отново се изплаши. Сърцето ѝ се сви.

— Гидиън, аз съм — повтори. Отчаянието в гласа ѝ ставаше все по-отчетливо. — Хайде, стига, Гидиън, аз съм.

Но той не я разпозна.

Фина имаше чувството, че гори отвътре и се задушава.

Голямото черно куче приближаваше бавно към нея с наострени уши. Беше оголило зъби и ръмжеше. Резците му тракаха.

Никога в живота си не бе чувала по-страшен звук.

Гидиън се метна срещу нея. Стовари се върху тялото ѝ, захапа я за рамото и я събори. Ръмжеше все така зловещо. Серафина падна тежко назад и удари главата си толкова силно на каменния под, че ѝ причерня и за малко да припадне. После се завъртя и се отскубна от нападателя.

— Престани, Гидиън! — извика, щом отскочи встрани. — Гидиън, аз съм! Серафина!

Но кучето се нахвърли отново срещу нея, захапа я за ръката и започна да я разтърсва, като издаваше страховити звуци. Виждаше го бе да се държи така само веднъж — по време на битката с Мъжа с черния плащ. Сякаш изведнъж *тя* бе станала лошият.

— Гидиън, не! Спри! — Фина удряше с юмруци по муцуната му, за да го освести. Ритаеше, пицеше и най-накрая се измъкна от него.

Той рязко нападна отново — тракаше със зъби към краката ѝ, докато тя се мъчеше да му избяга. Серафина се втурваше ту наляво, ту надясно, криеше се, но където и да отидеше, Гидиън я следваше. Беше

невероятно бърз. Фина му се изплъзваше засега, но не успяваше да го избута.

Не искаше да се бие с него, но атаките продължаваха. Ухапа я отново, впи остриите си зъби в крака ѝ. С яростно движение я събори на пода, после се нахвърли към гърлото ѝ. Серафина се закри с ръце, претърколи се, после скочи на крака, а той веднага я нападна и пак я повали. Не искаше да нарани стария си приятел, но и не ѝ се умираше. Това не биваше да продължава. Не можеше да се бие с него. Гидиън бе изумителен воин и в момента бе изпълнен с ужасен гняв, какъвто никога не бе виждала. Нещо го бе объркало, променило и превърнало в бесен звяр, който не я познава. Щеше да я победи. Фина бе сигурна, че няма да издържи още дълго.

Отби още една атака, после се обърна и побягна възможно най-бързо.

Разгневен от опита ѝ да избяга, ръмжащият доберман се спусна подире ѝ с изумителна скорост. Щом Серафина стигна до парапета на стълбището, кучето се хвърли във въздуха, разтворило широко пълната си с хищни зъби уста и готово да я ухапе.

Гидиън се блъсна в Серафина и двамата се прекатуриха през парапета. Политнаха надолу, падаха и падаха към мраморния под, който се намираше на петнайсет метра под тях.

Докато летеше в откритото пространство, шокът от станалото отекна гръмко в съзнанието ѝ. Фина успя да си поеме въздух и да разпери отчаяно ръце, ала нямаше в какво да се вкопчи. Падаше надолу, превърташе се и се взираше все нагоре. Виждаше етажите на къщата, проблясващи леко в халките на високия полилей. Сводестият купол над парадното стълбище се смаляваше все повече, докато тя летеше към гибелта си.

Щеше да умре. Когато се стовареше на пода, костите ѝ щяха да се строшат. Черепът ѝ щеше да се счупи. Кръвта ѝ щеше да се плисне навсякъде.

Да, щеше да умре. Нищо не можеше да направи по въпроса.

Този път не можеше да скочи, да ухапе, да избяга или да изпищи, за да се защити. Никаква умна идея или специален номер нямаше да я спаси. Майка ѝ не беше тук, за да я предпази. Баща ѝ не можеше да го стори. Нямаше капан, в който да отведе врага си и да го победи.

Дори не знаеше кой е нейният враг и защо бе станал такъв. Беше се случило точно това, от което се боеше: смъртоносните нокти се бяха спуснали над нея от нищото и бяха изтръгнали живота от гърдите ѝ, преди да осъзнае, че идват за нея.

Струваше ѝ се, че пада невъзможно дълго, сякаш всеки миг траеше стотици секунди. Спомни си как ловуваше из мазето нощем, как ядеше пиле и каша с баща си, как се взираше в звездите заедно с Брейдън. Замисли се за всички мистерии, които никога нямаше да разгадае. Защо животните напускаха гората? Кой бе брадатият мъж? Защо дивото момче ѝ бе помогнало? Какво зло заплашваше „Билтмор“, откъде идваше и каква форма бе приело?

И тогава стана нещо странно.

Нямаше нищо общо с волята или дори с мислите ѝ. Просто се случи. Тялото ѝ... прещрака. Ръцете ѝ се прегънаха, гръбнакът ѝ се изви. Серафина зарита с крака и се изправи във въздуха. После изпъна ръце и сви крака, за да спре въртенето си и да заеме правилна позиция за падането. Беше инстинкт, рефлекс, който се задейства за частица от секундата — като стискането на плъх в мига, в който се опита да избяга.

Удари се в пода силно, но уверено. Балансира приземяването, като присви мускулите на краката и ръцете си. Така се озова долу — невредима и неподвижна.

Да, тя се приземи на крака.

Но не и Гидиън.

Приятелят ѝ се стовари на пода до нея. Фина не просто го видя и чу, тя почувства съкрушителния удар, трошенето на костите и скимтенето на кучето. Веднага разбра, че битката е приключила.

Доберманът лежеше там с отпусната и кървяща глава и множество наранявания по тялото. Едва дишаше.

Гидиън бе неразделен спътник на Брейдън и негов най-добър другар, откакто младежът бе изгубил семейството си. Кучето крачеше до него, когато той се разхождаше, тичаше до коня му по време на езда, пазеше вратата на стаята му нощем. Преди Серафина не харесваше кучета и те самите не я харесваха, но с този доберман бе различно — бяха се защитавали взаимно, бяха влизали в битка рамо до рамо, бяха вършили какво ли не заедно. Гидиън бе нападнал Мъжа с черния плащ и бе спасил живота ѝ. А сега издъхваше на мраморния под до нея.

Когато една сянка прекоси осветения от луната под, Фина си помисли, че е сова или друго нощно създание, прелитащо край прозорците на парадното стълбище. Обърна се и вдигна глава.

Облечена в бяла нощница, Роуина стоеше на площадката на втория етаж и се взираше надолу в шок. Косата ѝ бе спусната свободно, несресана, дълга, очите ѝ бяха широко отворени от страх. Стискаше в ръка нещо, което приличаше на молив — или пък на фиба, сякаш бе оръжие и беше готова да се защитава с него.

— Роуина! — извика Серафина. — Извикай ветеринаря! Тичай!

Но тя не помръдна. Взираше се с ужасено изражение в лежащия на пода сред локва кръв Гидиън и в Серафина, която се бе надвесила

над него с окървавени ръце. Момичето явно не разбра думите ѝ. Не изтича да повика лекар. Вместо това се обърна и бавно тръгна в посоката, в която бе стаята на Брейдън.

„Какво прави? Какво си мисли, че е видяла?“

Няколко секунди по-късно Фина чу стъпки — някой препускаше бясно, но не беше ветеринарят. Брейдън се спусна тичешком по стълбите.

— Какво е станало? — извика. Беше страшно разстроен. Изтича до Гидиън и коленичи до него. — Той е тежко ранен! Серафина, какво си направила?

Не можа да му даде смислен отговор, преживяла бе твърде голям шок.

Сълзи се стичаха по лицето на момчето, докато прегръщаше умиращото си куче. Бяха преживели много неща, но Фина никога преди не го бе виждала да плаче.

— Гидиън, момчето ми, моля те, не си отивай... моля те, момче... недей... не ме напускай...

Серафина също избухна в сълзи. Но докато плачеше, повдигна глава и видя, че Роуина отново стоеше на стълбите. И просто се взираше в нея. Не бе отишла да потърси ветеринаря, бе повикала Брейдън.

Англичанката бавно вдигна ръка и я посочи.

— Видях я — каза с треперещ глас. — Видях я как го направи! Тя бутна кучето през парапета!

— Не е вярно! — извика Фина.

Гости и прислуга се спускаха по стълбището от всички етажи. Мистър и мисис Вандербилт дойдоха, напълно потресени от станалото. Плешивият сивобрад възрастен мъж, когото Серафина бе видяла в гората с мистър Вандербилт, заслиза бавно по стълбите. Подпираше се на бастуна си и внимателно оглеждаше сцената. Мисис Кинг дойде запъхтяна по коридора, следвана от Еси и много други камериерки, но май никой не знаеше какво да прави.

— Извикайте ветеринаря! — разкрещя се мистър Вандербилт и икономът се втурна да изпълни нареждането.

Фина изтри сълзите от очите си и се огледа край себе си. После видя мрачната фигура на детектив Гратан, застанал на третия етаж. Дългата кестенява коса висеше около лицето му като тъмна качулка.

Държеше спираловидния си бастун с дръжка от еленов рог и се взираше в нея, в плачещото момче и в окървавеното куче на пода между тях. Искаше ѝ се да му изръмжи, да го захапне, но той просто я гледаше невъзмутимо, сякаш бе виждал безброй подобна сцени. По лицето му не бе изписан страх, както при останалите. В очите му имаше единствено... *разбиране*.

Брейдън погледна Фина. Разкъсваше се отвътре, агонизираше. Тя знаеше, че вижда прясната кръв по лицето ѝ и драскотините по тялото ѝ. Беше очевидно, че с Гидиън са се били.

— Какво стана, Серафина? — попита, а сълзите все така се стичаха по лицето му.

— Не знам, Брейдън.

— Тя лъже — заяви лейди Роуина, като слезе по стълбите и застана зад момчето. — Бореше се с кучето и после го подмами, за да се преметне през парапета.

— Брейдън, моля те, повярвай ми. Не беше така — примоли се Фина. — Гидиън ме нападна. И двамата паднахме.

— Тя не е паднала — троснато изрече другото момиче. — Не може да е паднала. Стои съвсем жива пред нас.

— Гидиън никога не би те нападнал — обърна се Брейдън към Серафина, после отпусна глава и погледна раненото си куче.

— Аз... не съм го направила! — извика Серафина, отново се разплака и после ядосано изтри сълзите си. Не можеше да проумее как е възможно да се случва това. Как се бе озовала в такава ситуация? Брейдън трябваше да ѝ повярва. Протегна се да го докосне по рамото.

— Остави го намира! Вече причини достатъчно вреда! — развика се Роуина и ѝ препречи пътя.

Фина оголи зъби и изсъска към момичето, после се обърна отново към приятеля си:

— Кълна ти се, Брейдън, не съм му сторила това.

Момчето я погледна отчаяно.

— Той е пострадал много зле, Серафина.

— Трябва да си вървиш — заяви Роуина. В тона ѝ се прокрадваха страх и гняв. — Ти не си част от цивилизованото общество. Погледни се само! Приличаш на див звяр! Мястото ти не е тук! — После се огледа към струпалите се край тях уплашени хора. — Как живеете с

нея в тази къща? Нещо може да се случи! Следващия път няма да е просто куче. Тя ще нарани някого!

— Брейдън, не... — започна да го умолява Фина, стиснала ръката му. С ъгълчето на окото си видя двама прислужници да пристъпват напред, за да защитят младия господар. — Брейдън, моля те...

Мистър Вандербилт приближи към нея и племенника си и направи жест към своя прислужник да се погрижи за Серафина. Тя нямаше представа какво възнамеряват да направят мъжете, но когато слугата я сграбчи откъм гърба, се стресна силно. Объркана и гневна, се извърна рязко към него, изсъска и го ухапа по ръката, преди да успее да се спре. Беше чист рефлекс, дълбоко заложен в нея; инстинкт, върху който нямаше контрол. Зъбите ѝ се забиха в ръката на мъжа, потече кръв. Той отскочи назад и се разпищя от болка. Фина виждаше ужасените лица на хората, които отстъпваха встрани. Мистър и мисис Вандербилт се взираха невярващо в нея, неспособни да проумеят какво бе сторила току-що. Тя се бе превърнала точно в дивото животно, за което я бе нарочила Роуина.

Изпълнена със срам, потресена от действията си и с обляно в сълзи лице, Серафина скочи на крака. Семейство Вандербилт, гостите и слугите се отдръпнаха уплашено назад. Момичето се вгледа в потресените им лица. Не можеше да понесе това. Затича се. Тълпата се разпръсна паникьосано, докато тя минаваше между хората и през фойето на имението. Една от жените изписка. Фина избяга през голямата входна врата и потъна в мрака навън.

Нужна ѝ бе като че ли цяла вечност, за да прекоси откритата морава и да стигне до дърветата. Продължи да тича, просто да тича, сърцето ѝ щеше да изскочи от гърдите. Плачеше и стенеше, докато бягаше към гората, към планината. Никога в живота си не се бе чувствала толкова объркана. Беше ухапала лакей и бе ръмжала на всички. Беше се зъбила и съскала на хората с облени в кръв ръце като животно, уловено в капан.

„Мястото ти не е тук!“ — звучеше в главата ѝ казаното от Роуина, ехо на думите на майка ѝ от предишната нощ. Фина се мяташе от място на място и нямаше къде да отиде.

Но най-лошото бе, че беше наранила Гидиън и бе разбила сърцето на Брейдън. Бе предала единствените приятели, които имаше

НА ТОЗИ СВЯТ.

Серафина се втурна в гората и продължи да тича, макар че вече се задъхваше и отчаяно се нуждаеше от въздух. Горещи сълзи се изливаха от очите ѝ, гърдите ѝ се изпълваха с непосилни емоции. Не тичаше в определена посока, а бягаше — *далеч* от наранения Гидиън, далеч от погледа на страдащия ѝ най-добър приятел, далеч от срама заради всичко, което бе сторила.

Когато най-накрая позабави крачка, подсмръкна, избърса носа си с опакото на дланта и продължи да върви бързо и решително. Докато минаваше покрай високите горски дъбове и „Билтмор“ оставаше все по-далеч зад нея, стомахът ѝ се бунтуваше. Най-накрая започна да проумява какво означава бягството ѝ. Напускаше баща си, оставяше Брейдън, мистър и мисис Вандербилт, Еси и всички, които познаваше в „Билтмор“. Изоставяше всички.

Даде си сметка, че дори не се е сбогувала с баща си, и отново се разплака. Сърцето я болеше, че той ще научи за този срамен, ужасен инцидент от слугите и от мистър Вандербилт; че нейният татко ще разбере как е наранила кучето на младия господар и е била прогонена от къщата. Все още усещаше как бе забила зъби в ръката на онзи лакей. Все още виждаше изплашените лица на хората, когато мина тичешком през тълпата. Може би лейди Роуина бе права. Може би наистина беше ужасно и диво създание. И мястото ѝ не бе в един цивилизован дом.

Но майка ѝ бе казала, че не принадлежи и на гората. Думите все още отекваха в съзнанието на Серафина. Тя бе прекалено много човек, прекалено бавна и слаба, за да се пребори с нападателите. Не принадлежеше нито на гората, нито на „Билтмор“. Не принадлежеше *никъде*.

Вървя километри наред, движена единствено от изгарящите я емоции. Когато видя сияние в долината под себе си, най-накрая забави крачка от любопитство. Високи правоъгълни форми се появиха откъм дърветата, в някои блещукаха неясни светли точки, други бяха изцяло

тъмни. Звукът на свирка я стресна и Фина видя дълга, тъмна верига от виещи се по планинския склон големи сандъци. Металната змия се шмугваше сред дърветата, после отново се показваше, а когато мина по дървения мост на реката, изхвърли струя бяла пара, която се сля с осветените от луната облаци. „Това е влак — помисли си Серафина. — Истински влак.“

От татко си бе научила за локомотивите, с техните горивни камери и бутални лостове. Бе чувала и множество истории за дядото на мистър Вандербилт, чиито кораби и влакове пътували из цяла Америка. Дори от толкова голямо разстояние усети тътена на железния звяр, отекващ под краката ѝ, и натиска на неговото стремително движение в гърдите си. Не можеше да си представи да бъде близо до подобно нещо. Но за един кратък миг се запита какво ли би било да скочи върху едно такова чудовище и да се отправи към далечни, далечни места по дългите блестящи релси. Там долу, в Ашвил, имаше един напълно различен, непознат свят, пълен с хора, машини и нрави, които Фина не разбираше, а оттам тръгваха пътища към ширналата се във всички посоки огромна страна. Каква ли щеше да стане, ако поеме по този път?

Слънцето изгря, но Серафина продължи да се движи — изминаваше километър след километър в Краги Маунтинс. Пиеше от някой поток, когато ожаднееше. Ловуваше, когато огладнееше. Умореше ли се, спеше в процепа на някоя скала. Превърна се в диво създание, без да се съпротивлява — ако не по форма, то със сигурност по дух.

По-късно на следващата вечер, докато пресичаше горист залив между две разклонения на един хребет, в свежия есенен въздух се понесе аромат на лагерен огън. Привлечена от него, Фина стигна до група дървени хижи, където няколко семейства се бяха събрали около малък огън, печаха царевица на въглища и приготвяха на грил пъстърва, уловена в близкия поток. Заслуша се с възхита в нежната мелодия, която момче на нейната възраст изпълняваше на банджо, а по-малката му сестра свиреше на цигулка. Други от местните припяваха тихо и танцуваха бавно и плавно, като спокойната река, покрай която живееха.

Серафина не се доближи до планинците, но остана сред дърветата на хълма точно над тях и известно време слуша музиката им,

позволила на сърцето си да се отпусне поне за малко.

Наблюдаваше и слушаше как местните пеят песен след песен, как танцуват прегърнати. Всички подскачаха и подвикваха въодушевено — някои от танците им бяха жига и рил, но с напредването на нощта засвириха по-спокойни мелодии, песни за нежни сърца и чисти души. Те пиеха своя силен алкохол, който варяха незаконно в казани, надигаха бутилките с есенен сайдер и се полюшваха на столовете си, докато разказваха истории около лагерния огън, разкази за отдавна изгубена любов и героични дела, за чудати събития и мрачни тайни. Когато хората започнаха да се унасят в скромните си хижи или на земята, под звездите, Фина разбра, че е време да тръгва, защото това не бе нейният дом, не бе нейното легло. Неохотно се изправи и се отдалечи от светлината на тлеещия лагерен огън.

Продължи да върви, но вече по-бавно — все по-малко копнееше да се измъкне от това, което бе оставила зад гърба си. Изкачи се високо в Блек Маунтинс, следва билото на скалистите градини, където растяха само рододендрони и алпийски треви. Вървя по каменистия склон, докато сияещата от лунната светлина мъгла се стелеше по планините като сребристи морски вълни. Преброди открити местности високо в планините — голи, без дървета, в компанията единствено на бледия сърп в небето и на прелитащите из мрачната синева гъски. Следва хода на лъкатушешката река и се натъкна на водопад. Взира се с любопитство в пенливата вода, която падаше, падаше и падаше надолу от една скала на друга, сред пръски и водни вихри, докато не изчезна в мъгливата гора по-долу.

Тъкмо се канеше да продължи, но вдигна глава и забеляза движение на съседното било. Червен вълк с красиво издължено тяло подтичваше по пътя. Когато спря и я погледна, Серафина се стресна. Но после го разпозна, както и той нея.

Видяла го бе покрай реката преди няколко седмици, в нощта, когато се бе изгубила в гората. Толкова много неща се бяха променили в живота ѝ за времето, което бе изминало от предишната им среща.

Втренчи се в младия вълк и дълго време не откъсна поглед от него; той също се втренчи в нея. Имаше гъста, червеникавокафява козина, заострени уши и невероятно мили очи. Какво ли бе преживял,

откакто се бяха видели за последно? Раните, които бе получил онази нощ, бяха заздравели и той изглеждаше по-силен.

Фина забеляза, че нещо подтичваше след него. Друг вълк се задаваше по пътеката. И още един. Скоро видя, че с него имаше още много вълци — мъжки и женски, бебета и старци, и всички пътуваха заедно. Кръв блестеше по кожата на някои от тях. Други накуцваха. Беше ясно, че са водили тежка битка с могъщ враг. Нейният вълк приятел беше станал един от лидерите на глутницата. Ала тези вълци не бяха поели на лов, а на дълго пътуване. Личеше си от начина, по който се движеха, от начина, по който държаха отпуснати главите и опашките си, докато подтичваха. Напускаха тези планини също като лунните пеперуди и пойните птици. И то завинаги.

Когато отново погледна към червения вълк, той сякаш забеляза тъгата, изписана на лицето ѝ, защото Фина я видя отразена в неговите очи.

Нещо дълбоко в нея започна да се бунтува и да пламти. Нейният приятел вълк бе намерил роднините си. Бе намерил мястото си. Вълците от глутницата се държаха заедно. Биеха се заедно. Ето това бе семейството. Това означаваше да имаш роднини. Не се отказваш от нещо такова.

Усети как бузите ѝ пламват сред полунощния студ. Замисли се за „Билтмор“ и за семейството си там. Не искаше да ги оставя, не искаше да се отделя от тях. Копнееше да са заедно. Жадуваше да е част от своята глутница, от своя лъвски прайд. Искаше да има семейство.

Замисли се за майка си, за малките, за тъмната дива котка и за дивото момче, което бе спасило живота ѝ. Искаше да е с тях, да бъде част от живота им в гората.

Те бяха *нейните* хора. И тя бе част от тях.

Застанала на планинското било, Серафина разбра какво трябва да направи.

Бягството щеше да я отведе в някой далечен град или на върха на планината, но в крайна сметка нямаше да стигне никъде. Няма къде да отидеш, когато нямаш дом, в който да се прибереш, и семейство, с което да го споделиш.

Когато вълкът и глутницата му изчезнаха сред дърветата, Серафина остана на мястото си, седна на чакъла и се вгледа в планините под звездите. Нещо не беше наред.

Усещаше го.

Защо майка ѝ я отпрати? Не беше редно.

Защо коминните бързолети я връхлетяха?

Защо Гидиън я нападна?

Защо избяга от „Билтмор“?

Защо вълците си тръгваха?

Колкото повече въпроси си задаваше, толкова повече се ожесточаваше. Тези беди не изглеждаха свързани, но може и да бяха. Може би отговорът на всички въпроси бе един и същи.

Не знаеше дали Гидиън е жив, или е починал след падането през парапета. Не знаеше дали Брейдън някога ще е в състояние да ѝ прости. Но тя нямаше да се откаже от близките си. Семействата трябва да се държат заедно, каквото и да става. Никакви спорове или страшни събития не бива да ги разделят. Нейният татко ѝ бе показвал безброй пъти, че щом нещо се случило, правиш само едно — поправяш го. А през дванайсетте години от своя кратък живот Серафина беше научила, че ако плъхът не е мъртъв, го удряш, докато го довършиш. Не се отказваш. Тя щеше да се бори. Щеше да продължи да се бори, докато семейството ѝ я разбере.

Сигурна бе, че нещо не е наред в гората. Както и в „Билтмор“. Тя щеше да разбере какво е и да го оправи.

Изправи се, изтупа се и пое обратно надолу по планината.

Вече знаеше какво да направи.

Серафина тръгна обратно по билото през гъстата, прорасла по скалите растителност, след това надолу по склоновете на планината Грей Биърд, през дърветата сред по-ниските възвишения. Почиваше си, когато се наложи, но се опитваше да не спира често и да продължава да се движи. Беше твърдо решена да намери майка си и да научи всичко, което можеше, за тази тъмна сила, нападаща планините. Беше видяла страшния човек в гората с кучетата му и се бе изправила срещу Гратан в „Билтмор“. Не знаеше кои или какви са тези мъже, нито какви зловещи сили притежават, но бе сигурна, че трябва да се бори срещу тях. Майка ѝ и нейните малки бяха напуснали леговището на полянката с ангела, така че единствената следа, която Серафина можеше да следва, бяха тайнствените думи, надраскани в пръстта.

ПОМОЩ НУЖНА ЛИ ТИ Е ОТ МЕН —
ЛЯТО, ПРОЛЕТ, ЗИМА ИЛИ ЕСЕН,
ПРИ СТЕНАТА, ЩО Е ПОД СЕГА,
А ДЪЖДЪТ СТЕНА Е, ТИ ЕЛА.

Представи си, че е загадка, нещо, което тя би могла да разреши, а враговете ѝ не могат. Но това само я обърка още повече. Майка ѝ бе искала тя да се върне в „Билтмор“, не да я последва, така че защо изобщо ще ѝ оставя съобщение?

Щом слезе от планината. Фина стигна до мрачно място, осеяно с грохнали стари борови дървета с дебели прави стволове, обвити в черен мухъл. Долните части на дърветата бяха изсъхнали и изгнили, корените растяха в близост до земята като дълги коварни пръсти. Миризмата на влажна пръст и гниеща дървесина изпълни ноздрите на Серафина. Всичко около нея беше лепкаво от черната мязга на боровите. Тук не растеше нищо друго — никакви фиданки или храсти не можеха да оцелеят в сянката на почернелите многогодишни борове.

Земята бе покрита плътно единствено с тъмни кървавочервени борови иглички.

Смутена от това мъртвешко място, Фина се наведе и се опита да види напред през непрогледното покривало на нощта. Чудеше се дали има път през тази горичка, или трябва да намери начин да я заобиколи. Чувахе лепкавия сок, който капеше от клоните на дърветата. Обзе я бяло предчувствие. На земята, под усуканите стволоче на боровете, видя тъмна, неестествена форма.

Инстинктът я подканваше да се обърне и да хукне в другата посока, да избяга възможно най-далеч от това място. Но любопитството не ѝ позволи да си тръгне. Прокрадна се бавно към формата, като вдишваше дълбоко, за да напълни дробовете си с въздух.

Оказа се, че е плосък правоъгълен камък, а до него, заровена в земята, имаше тежка желязна клетка с издължена форма. Серафина преглътна сухо. Огледа клетката, за да разбере за какво е. Беше висока не повече от една-две педи.

В единия си край имаше малка врата с резе отвън. „За да бъде заключено нещо вътре“ — помисли си момичето. Явно бе клетка за някакво животно. След това откри и друга клетка, после още една. Докато се промъкваше из горичката безшумно, приведена плътно към земята, започна да ѝ се гади. Доколкото виждаше, наоколо имаше стотици клетки.

Откри колиба от усукани клони и чепати лози. Виждала бе и преди дърварите да си правят навеси и заслони от клони, но това убежище изглеждаше странно — сякаш клоните не бяха отсечени и наредени от човешка ръка, а бяха прораснали и се бяха сплели сами в този вид, за да оформят стени и покрив. Лозите и клоните се преплитаха в неестествена тъкан, напомняща кожата на чудат и деформиран звяр. Мъзгата от боровете капеше от стволоче им върху покрива на колибата и я покриваше плътно с вонящата черна течност. Сиви останки от лагерен огън тлееха пред заслона. Черен железен казан бе оставен сред димящата пепел. Десетки мъртви врани и лешояди лежаха на земята, ноктите им бяха свити и сгърчени навътре.

Серафина се разтрепери. Сърцето ѝ заби бясно. Страхуваше се какво ще открие на това мрачно място. Но трябваше да разбере. Трябваше да продължи.

Приближи до колибата. Наблюдаваше и се ослушваше. Стори ѝ се, че не долавя никакво движение, никакъв звук, освен постоянното покапване на дървесния сок.

Шмугна се вътре.

В грозноватата колиба имаше снопове тел, но не и обитатели. Фина откри ножици за тел, ръкавици и други инструменти, но нищо не издаваше за какво е всичко това, с изключение на купчина животински кожи, проснати на мръсния под. Черни и кафяви кожи, сиви и бели. При вида на противната гледка Серафина стисна зъби и сбърчи нос заради гранясалата миризма на мъртва кожа. Имаше чувството, че по раменете и врата ѝ плъзват стотици паяци.

Бързо се измъкна от колибата и огледа района за приближаваща опасност. Това място бе ужасно нередно и я объркваше. Обърна се, готова веднага да си тръгне. После чу звук, който я потресе, и застина.

Скимтене.

Серафина се обърна.

Зад заслона имаше още клетки.

Отново чу скимтенето — дълъг, умолителен, печален вой.

Огледа се предпазливо наоколо, не я свърташе на това място, слепоочията ѝ туптяха оглушително. Отлично знаеше, че не трябва да се бави повече тук, но сърцето я теглеше в посоката на звука.

Бавно се прокрадна напред. Повечето клетки бяха празни, но откри и няколко обитавани зад колибата.

Видя кафеникава козина в една от тях, но още не можеше да определи какво е създаването вътре.

Приближи се още.

Купчинката в клетката бе дълга около метър и трепереше силно.

Отново се разнесе скимтящият звук.

Серафина се опита да остане уверена и непоклатима, но изведнъж започна да трепери като клетото животно. Не можа да се овладее. Погледна зад гърба си, а след това огледа гората, за да се увери, че наблизо няма никого. Мястото ѝ се струваше много опасно. Боровете се извисяваха толкова близо един до друг, а пространството под горните им клони бе толкова тъмно, че изобщо не можеше да се види по-надалече.

Пълзейки на ръце и колене, Серафина се промъкна до предната част на клетката.

Надникна през железните ѝ решетки.

И тогава го видя.

Взираше се в лицето на едно от най-красивите животни, които бе виждала в живота си: млад женски рис. Имаше големи, поразителни очи, дълги мустаци и муцунка с бели петънца. Гъсти снопчета косми стърчаха от бузите ѝ, а ушите бяха триъгълни, с черни връхчета и малки космати пискюли в края. Козината бе сиво-кафява, с черни шарки, които минаваха по цялото тяло, и с тъмни линии по краката.

Но въпреки красотата си женският рис бе в ужасно състояние. Беше ясно, че голямата котка е точила лиги и забивала нокти, че е дъвчела отчаяно металната клетка в неистовото си желание да избяга. Когато Фина се приближи, рисът притихна и се взря в нея с големите си кръгли очи, сякаш се опитваше да разбере дали момичето ѝ е враг.

Серафина видя, че има и други животни в клетките: мармот, бодливо свинче, дори две речни видри. Може би най-тъжен от всички бе един червеноопашат ястреб с разкъсани и окървавени нокти, чиито пера бяха проскубани и изпочупени от жестокото блъскане в телената мрежа в опит да се измъкне.

Серафина се огледа бързо, уплашена, че собственикът на лагера ще пристигне всеки момент. Тези жестоки клетки не ѝ принадлежаха, така че нямаше право да стори това, което искаше. Но не ѝ бе нужно разрешение от някого, за да постъпи правилно, нали?

Погледна зад гърба си, а след това към дърветата за евентуална опасност. Сърцето ѝ заби толкова силно в гърдите, че едва успяваше да диша.

Знаеше, че трябва да избяга, но как можеше да си тръгне?

Внимателно се приведе над клетката на риса, отвори резето и откряна вратичката.

— Излез — прошепна.

Голямата котка изпълзя бавно, сякаш се страхуваше от всичко наоколо. Серафина докосна козината ѝ с ръка. Рисът я погледна с огромните си очи, а след това бързо се скри в гората. Щом избяга от горичката с борови дървета и беше в безопасност сред по-далечните храсти, животното се обърна и погледна към момичето.

„Благодаря ти“ — сякаш каза мислено. После най-накрая избяга, изчезвайки сред шубраците.

— Бъди дръзка — прошепна Серафина, спомнила си думите на дивото момче, което ѝ бе помогнало. Не знаеше защо, но тези две прости думи означаваха много за нея.

Бързо освободи мармота, бодливото свинче и видрите. Всички изглеждаха достатъчно силни, за да се приберат. Беше сигурна, че видрите ще намерят пътя до най-близката река. Но ястребът бе в лошо състояние. Може би щеше да успее да полети, но нощем бе в смъртна опасност от естествения си враг, големия вирджински бухал.

Фина бръкна в клетката, внимателно хвана птицата с две ръце и я извади. Тя повдигна криле и се опита да се отдръпне — не бе особено доволна, че я докосват. Момичето очакваше, че ястребът ще изсъска и ще я нападне, но той не го направи. Втренчи се в нея с хищни очи и впи в китката ѝ единия си нокът. Стисна я толкова силно, че Серафина се уплаши не на шега. Ястребът сякаш разбираше, че тя иска да му помогне, но в същото време не желаше да се откаже напълно от контрола върху ситуацията.

Фина напусна боровата гора и ужасните клетки заедно с ранената птица, която се бе вкопчила в ръцете ѝ.

Когато най-накрая се отдалечиха от боровите и влязоха в по-безопасната част на гората, тя забави крачка. Искаше ѝ се да пренесе ястреба чак до „Билтмор“ и да го даде на Брейдън, който щеше да се погрижи за него, но не можеше да върви достатъчно бързо с птица на ръце, а и беше сигурна, че пернатият ѝ другар не е особено щастлив с нея. Серафина намери няколко скупчени нагъсто храсталака и пъкна ястреба вътре — можеше да остане скрит тук, в безопасност от хищните бухали, докато настъпи денят.

— Почини си тук, събери сили, а после отлети надалече, приятелю — прошепна му.

След това ускори крачка. Искаше да се отдалечи възможно най-много от противните клетки. Знаеше, че гората е диво и сурово място, където се водят постоянно битки на живот и смърт, но що за човек би поставял капани и би ловил животни по този начин? Защо би ги оставил там гладни и уплашени, заровени под тъмните дървета?

Сред дърветата се спусна мъгла и на Фина ѝ ставаше все по-трудно да намира пътя, но продължи да се движи, доколкото ѝ бе възможно. Усети, че стомахът ѝ се свива. Не можеше да се отърве от усещането, че е избегнала някаква мрачна и страховита опасност.

С ъгълчето на окото си зърна нещо през мъглата. Обърна се и забеляза фигура, крачеща в далечината сред дърветата. Отначало си помисли, че може да е мъжът, когото бе видяла да влиза в гората с мистър Вандербилт. За миг се обнадее. Каза си, че навярно е по-близо до „Билтмор“, отколкото си мисли. Но после голяма тежест затисна гърдите ѝ. Сви се в храстите и се вгледа във фигурата от разстояние. Беше с дълго, тъмно, орфано палто и носеше шапка с широка периферия. Това бе брадатият мъж, когото бе видяла в гората

преди няколко нощи! В пристъп на силна паника Серафина се долепи плътно до земята.

Опита се да запази спокойствие, но щом погледнеше към него, дишането ѝ се ускоряваше. Мъжът имаше солидна тъмносива брада, ала не дълга и рунтава или бяла като на мнозина от планинците, а гъста и вълниста — подобна на животинска козина. Лицето му бе сурово, с множество бръчки и изсечени линии, обрулено от вятъра, сякаш бе бродил из тази гора в продължение на петдесет години. Фина огледа района за следи от вълкодавите, но не ги видя никъде. Брадатият не носеше и бастуна си. И все пак бе същият мъж, сигурна бе.

Остана така — неподвижна, безшумна, напълно застинала — и продължи да го наблюдава. Той сякаш се носеше сред мъглата и между дърветата, изчезваше, сетне отново се показваше от прозрачните облаци. Отдалечаваше се, после се оказваше по-близо, сякаш самите дървета си правеха номера с очите на Серафина. Приличаше по-скоро на дух, отколкото на смъртен човек. Побиха я тръпки, прииска ѝ се да избяга, но се страхуваше, че звукът от стъпките ѝ ще привлече вниманието му.

И все пак трябваше да се махне оттук. Когато започна внимателно да се отдалечава от мъжа, той застина на място. Извърна глава към нея с изумителна, нечовешка бързина — като бухал, открил плячката си. Взираше се право във Фина със страховитите си сребристи очи.

Серафина се приведе към земята и се притисна в ствола на крива стара ела, за да се скрие. Потръпна цялата при мисълта за стареца.

И после го чу да крачи бързо в нейната посока.

Трябваше да побегне, но не можеше да диша, а краката ѝ бяха като залепнали за земята. Остра болка плъзна по гърлото ѝ, сякаш някой я душеше. Цялото ѝ тяло започна да се тресе силно — беше нещо повече от страх, нещо извън контрола ѝ. Паникьоса се. Въздухът не стигаше до дробовете ѝ. Опита се да извика, ала никакъв звук не можеше да премине през свитото ѝ гърло.

Стъпките заплашително приближаваха, докато мъжът с дългото тъмно палто напредваше към нея. Фина чуваше как ботушите му потъват във влажната земя, докато върви. Усети внезапен студ около и

под себе си. Когато погледна надолу, видя, че пръстта се е напоила с кръв.

Серафина се опита да скочи и да побегне, но мъжът сякаш ѝ бе направил заклинание. Мускулите ѝ бяха вкочанени. Не искаха да помръднат.

Докато брадатият настъпваше към нея, Фина наблюдаваше изумена как корените на дървото се изскубват от подгизналата в кръв земя, обвиват се светкавично около китките ѝ и притискат ръцете ѝ към земята. Беше напълно беззащитна, не можеше да се бори.

Като отчаяна норка, хваната в капан, се наведе и задъвка корените, които придържаха ръцете ѝ. Когато друг корен започна да пълзи като змия около глезените ѝ, го зарита гневно.

Изведнъж гората, която винаги я бе прикривала и бе неин съюзник, се бе превърнала в неин враг.

Когато мъжът дойде при дървото, лицето му беше обвито в тъмнина и само сребристите му очи просветваха. Сграбчи я с голите си кокалести ръце, стисна я хищно и заби пръсти в нея. Докато дългите му бухалови нокти потъваха в плътта ѝ, тя се изви диво и се освободи. Разтърси крака и полетя надалеч като стрела.

Тича възможно най-бързо и си мислеше, че навярно е успяла да остави преследвача си доста назад. Но щом извърна глава, за да погледне зад себе си, чу цъкащ звук: *тик-тик-тик*. Ужасяващ, съскащ вик се разнесе над лявото ѝ рамо, съвсем отблизо. Звукът толкова я изплаши, че Фина отскочи назад и се удари в едно дърво. Голяма, гадна на вид бяла забулена сова прелетя точно над главата ѝ, взираше се в нея с лъскави черни очи, а устата ѝ зееше отворена, докато издаваше своя смразяващ кръвта писък.

Серафина се шмугна в гъсти храсталаци с преплетени лози, сред които совата не можеше да лети. „Колко умно от моя страна“ — помисли си. Ала тогава грабливата птица изчезна и брадатият мъж започна да разкъсва гъсталака. Фина се просна на ръце и колене и запълзя през клонките към най-дълбоката част на шубрака. Надяваше, че там ще може да си осигури някаква защита срещу заклинанията на

врага. Но вместо това самите лози започнаха да се движат, да се вият и усукват около ръцете, краката и шията ѝ.

Тя изпищя, замята се, задърпа лозите и клонките и изпълзя от другата страна на гъсталака. Там се изправи и се затича през откритото пространство.

Искаше да се обърне, искаше да се бие, искаше да атакува този противен човек, но не можеше да направи нищо, освен да бяга. Тичаше бързо под прикритието на гъстата гора. Стори ѝ се, че се справя. Реши, че е успяла да избяга.

Когато погледна назад, видя, че мъжът не я преследва. Продължаваше да стои на мястото, където бе и преди. Просто постави отворена длан пред устата си и духна. Сякаш студеният, смразяващ дъх на самата смърт порази Серафина. Кръвта се оттегли от главата ѝ. Дробовете ѝ се вледениха. Мускулите ѝ се отпуснаха, а тялото ѝ се свлече против волята ѝ. Преметна се надолу по малкия склон, абсолютно неконтролируемо и безжизнено, търкаля се, търкаля се, докато най-накрая спря и остана неподвижна в калта.

Цялата бе пребледняла и изстинала. Дробовете ѝ вече не поемаха въздух. Сърцето ѝ не изпомпваше кръв. Имаше още няколко секунди, в които да помисли, но тя бе мъртво момиче, труп, лежащ по очи на земята.

Мъжът дойде до нея, сграбчи отпуснатото ѝ тяло като парцалена кукла и го издърпа върху стар пън. Но докато я влачеше по студената земя, тя усети как ефектът на заклинанието постепенно отслабва — личеше по игличките, които пробождаха ръцете и краката ѝ. Фина още не проумяваше как е възможно, но явно бе много по-кораво създание, отколкото врагът бе смятал. Магията му не бе достатъчно силна за нея. Нов въздух нахлу в дробовете ѝ. Сърцето ѝ заби изведнъж, завърнало се към живот, и топла кръв се стече през нея на вълни.

— Сега, нека те огледам хубавичко — изрече мъжът, докато я избутваше към място, осветено от лунната светлина. — Какво дребно момиченце си ти... и защо ме дебнеш?

Когато обърна отпуснатото ѝ тяло, за да види лицето ѝ, тя бе ужасена, но не отвори очи и продължи да се преструва на мъртва.

— Аха, разбирам — промърмори брадатият, разпознал чертите ѝ. — Пак си *ти*. Трябваше да се досетя. Ти си трън в петата, нали? Човек

не може да се отърве от теб. Познавам достатъчно от твоя вид и знам, че ако ти позволя да пораснеш, ще станеш още по-досадна.

Серафина усети, че силата се връща в мускулите ѝ, а устата ѝ се пълни със слюнка. Осъзна, че има само един шанс. Стар плъхски номер. Надигна се рязко, извъртя се и ухапа силно дясната ръка на мъжа, като вложи цялата си сила и ярост.

Брадатият инстинктивно отдръпна ухапвания крайник. Но Фина не се спусна да бяга веднага. Цялото ѝ тяло се издигна нагоре заедно с ръката на врага. В този момент момичето пусна ухапката си и се метна във въздуха. Приземи се на земята, претърколи се на крака и се затича.

Серафина тича километри наред, без да спира, после ходи и тича още малко, за да се отдалечи възможно най-много от онова място.

Опита се да проумее онова, което бе видяла. Знаеше, че нападателят ѝ е същият брадат мъж, когото беше срещнала в гората преди няколко нощи. Той сякаш се рееше сред дърветата като призрак, като привидение в мъглата. Дали бе Стареца от гората, за когото говореше планинският народ? Като че ли я познаваше. Каза, че тя е трън в петата, все едно и преди бе заставала на пътя му. Но каква бе неговата цел? Наистина ли искаше да намери черния плащ? Или плановите му стигаха по-далеч? Замисли се за жребците, теглили каретата без кочияш, за бързолетите, които я бяха нападнали, за атаката на Гидиън на стълбището... Дали братията контролираше тези животни по някакъв начин? Който и да бе, той можеше да прави смъртоносни заклинания, каквито Серафина не искаше да преживява отново.

Щом слезе от планината, щеше да намери майка си и да я накара да ѝ разкаже всичко, което знае, а след това щяха да отидат заедно в „Билтмор“. А ако мъжът вече бе намерил майка ѝ и малките? Ако ги беше убил? Бе твърде ужасно дори да си го помисли. Затича се побързо. Трябваше да ги намери на всяка цена.

Слънцето изгря и докато крачеше из гората, Серафина се замисли къде би могла да е отишла майка ѝ. Но в ума ѝ се промъкваха и други въпроси. Дали Леандра знаеше кой е нарушителят, нахлул в нейната територия? Затова ли я бе отпратила? За да я предпази?

Отново започна да си блъска главата над посланието, което майка ѝ бе оставила за нея. Не намираше никакъв смисъл в него.

„При стената, що е под сега?“

ПОМОЩ НУЖНА ЛИ ТИ Е ОТ МЕН —
ЛЯТО, ПРОЛЕТ, ЗИМА ИЛИ ЕСЕН,

ПРИ СТЕНАТА, ЩО Е ПОД СЕГА,
А ДЪЖДЪТ СТЕНА Е, ТИ ЕЛА.

Напреди се. „Коя стена? Стена, в която съм се блъснала, по която съм се катерила?“

Някакво дърво ли беше? Под от дърво?

Спомни си за битката с вълкодавите. Скочила бе на едно дърво, после се затича по клона, бори се с кучетата на земята, докато те я приклешиха до скалата в долната част на канарата...

И тогава осъзна.

Беше се изкатерила по каменната стена.

Значи може би търсеше нещо, което имаше каменен под.

„Кои стаи имат каменен под?“

Серафина най-сетне се усмихна. Не търсеше стая. *А пещера.*

Но в планината имаше много пещери. Замисли се за следващия ред на загатката.

„Какво означава *а дъждът стена е*? В това няма никакъв смисъл.“

Докато вървеше през гората, си повтаряше „а дъждът стена е“.

— Как може дъждът да е стена? — каза сама на себе си. — Дъждът е вода... Можеш да пиеш вода. Миеш се с вода, плуваш във вода...

Възможностите бяха безкрайни.

И безсмислени.

Навсякъде имаше вода. Серафина погледна към облаците. Дори там имаше вода. Знаеше, че водата започва като облак, превръща се в дъжд и се стича по земята в реките. Замисли се за реките.

Кога една река е стена?

Стените са вертикални.

И след миг отговорът дойде сам при нея.

„Водопад!“ — помисли си със задоволство. Стена от вода, стена от дъжд.

В тукашните планини нямаше езера и блатата, но водопадите бяха много. Планините оживяваха от течащата вода. Те бяха *изваяни* от движещата се вода във всичките ѝ форми: големи реки, които се спускаха стремглаво с рев през скалите, и малки поточета, ромолящи

през най-дълбоките гори. Имаше водопади, чиито води се плъзгаха по разположени една над друга канари или се изливаха върху надвиснали скали, а оттам — в леденостудените водни басейни под тях. Имаше високи, тесни водопади, които падаха рязко от назъбени височини, и ниски, спокойни водопади, които шлифоваха едрите камъни по пътя си.

Но на Серафина ѝ трябваше водопад с пещера. Знаеше за няколко такива. Единият бе с прекалено много вода, другият — твърде лесен за намиране. Спря се на водопад, който знаеше, че е скътан в малък, защитен залив. Там ли бе отишла майка ѝ?

Отправи се към него, за да провери.

— При стената, що е под сега, а дъждът стена е — повтори си, докато вървеше. Имаше смисъл. Вече звучеше съвсем логично. Олекна ѝ, че поне нещо в този свят най-сетне бе придобило смисъл.

Когато пристигна при водопада след няколко часа, малко преди обед, първо го огледа от разстояние — съзнаваше, че наблизо може да дебне опасност. Водата течеше гладко и равномерно над скалата. Серафина усещаше мириса на ясносинята вода, която се разбиваше в басейна по-долу, чувстваше капчиците, носени от вятъра, докато мъглата докосваше бузите ѝ.

Не искаше да отива направо в пещерата, защото не бе сигурна какво има там. Промъкна се бавно и внимателно към входа, приведена ниско към земята. Пристъпваше много тихо...

— Надявах се, че ще дойдеш — разнесе се внезапно висок мъжки глас зад нея.

Фина се стресна — едва ли някога бе изживявала по-голям шок, изви гръб и подскочи право нагоре със съскане. Сетне се завъртя бясно, за да се защити.

Серафина се приземи на четири крака върху един клон и погледна надолу към нападателя си.

Втренчи се за миг и после примигна, колебаеше се какво точно вижда. Дивото момче седеше небрежно на земята, само на няколко крачки от нея.

— Искаш да се катериш по дърветата ли? — попита я с усмивка. — Или си гладна?

Страхът ѝ все още не се бе уталожил съвсем, но Фина се зае да изучава момчето. То притежаваше рядкото умение да се слива с околността. Нито го бе чула, нито го бе усетила по някакъв начин.

Беше слабо, с добре оформени мускули, светлокафява кожа и тъмна, рошава коса — точно както го помнеше. Бе голо до кръста и босоного, носеше само чифт износени панталони.

— Хайде да хапнем — предложи ѝ небрежно, като се изправи и тръгна по едва забележима пътека към водопада.

Докато се движеше, Серафина забеляза стегнатите мускули на гърба му.

— Чакай! — обади се.

Момчето спря и я погледна. Очите му бяха кафяви, със златисти пръски.

— Аз съм Уейса. А ти си Серафина.

— Как... — започна тя, объркана.

— Тук сме в безопасност. Поне засега. Почти сме сигурни, че той не знае за това място.

Фина го погледна учудено. Откъде знаеше толкова много за нея и за положението ѝ? И защо говореше в множествено число?

— Значи ти си ми оставил съобщението? — попита.

— Разбира се — отвърна дивото момче и леко сви рамене.

— И ти спаси живота ми, когато вълкодавите ме нападнаха...

— И сама се справяше доста добре — усмихна се Уейса. — Много си смела. Може би щеше да се справиш.

— Благодаря ти от сърце за помощта — каза тя сериозно. Добре си спомняше смелостта му и как бе на границата на смъртта.

— Пак заповядай. Хайде, трябва да се скрием от нежелани погледи.

Макар да знаеше, че трябва да е предпазлива, Серафина се чувстваше спокойна с това момче, сякаш го познаваше отдавна.

Слезе на земята, огледа се и го последва в пещерата зад водопада. Беше виждала такива пещери и преди — обикновено на места, където реката се спускаше с оглушителен рев и се пенеше до бяло, но тук водата се стичаше в плавен, равномерен поток, слънчевата светлина преминаваше през нея и създаваше блестяща сребриста стена.

Понякога на Фина ѝ се струваше, че целият свят е направен от светлина: блясъкът на лунната светлина през облаците; зелената светлина на лунните пеперуди; сребристите светлини, която се отразяваше в полунощ във водите на реката; синкавата светлина на зората, а сега и яркото сияние на осветената от слънцето стена от дъжд. Но, разбира се, не можеше да има светлина без тъмнина, нито водопад без камък.

Серафина влезе по-навътре в пещерата и забеляза, че задната стена е инкрустирана с тъмносинови аметисти. Когато се обърна в посоката, от която бе дошла, и погледна през отвора под водопада, видя най-великолепното явление. Слънцето грееше през мъглата, която се издигаше от водопада, и образуваше смесица от дъги. Не можеше да сдържи усмивката си.

— Това не се вижда всеки ден — възкликна.

Искаше ѝ се да зададе поне стотина въпроса, но усети нежното спокойствие на пещерата. В нея се чувстваше защитена и в безопасност и най-накрая можеше да си почине за миг.

Обърна се и огледа набързо песъчливия каменен под. В пещерата нямаше кой знае какво, но изглеждаше суха и удобна. Момчето разполагаше с няколко одеяла, храна и малък лагерен огън.

— Месото печено ли го искаш? — попита Уейса и хвърли поглед към нея, приклепнал по-близо до огъня.

— Да, моля — кимна Фина. Не му бе отговорила по-рано, но всъщност бе гладна като мечка, събудила се напролет. И беше много, много уморена.

Дивото момче събра шепа преди устата си и духна в огъня. Въглените оживяха от дъха му, а след това той добави още няколко съчки. Щом разпали пламъците, вдигна нощния си улов и каза на гостенката си:

— Имам заек и барабанчик, избирай.

Кафеникавата, подобна на кокошка птица, която нарече „барабанчик“, приличаше на яребица.

— Барабанчикът изглежда добре — отвърна Серафина.

— Чудесен избор — съгласи се Уейса. — Месото му е дори по-вкусно от кокошето.

Фина се огледа из пещерата и се зачуди къде и как живее момчето. Дали бе от планинския народ, или си беше истински дивак?

— Значи си ял кокошка... — поде.

— Предпочитам да не доближавам хижите, но не се въздържам от срещи с някои техни обитатели, намерили път до стомаха ми, ако ме разбираш.

— Това ли е вашият дом?

— Не, майка ти не би ми позволила да живея тук, дори да исках. Това не е моя територия. Нейна е... или поне беше. Аз съм... в преходен период, просто минавам оттук.

— Майка ми? — ахна Серафина и го погледна.

— Тя е добре. Не се притеснявай. Всички оцеляхме.

В гърдите ѝ се разля вълна на облекчение и Фина най-накрая се отпусна истински.

— Майка ти тръгна напред, обикаля в търсене на нова територия — поясни Уейса.

Момчето оголи зъби и издаде три гърлени звука. Зад Серафина се чу шумолене. Когато се обърна, тя за пръв път забеляза малка нащърбена дупка в скалата в задната част на пещерата. Нещо изпълзяваше от нея.

От дупката се подаде малката космата глава на диво зверче. Полубратът на Серафина измяука, после успя да измъкне цялото си тяло и се тръсна на пода. Дойде с топуркане при Фина, ужасно горд от постижението си и доволен да я види. Мъркаше и мяучеше. Тя коленичи, издърпа го в скута си и замърка на свой ред, докато мъничето се търкаше в нея.

Уейса издаде още един гърлен призив и полусестрата на Серафина се спусна бързо към момичето, преизпълнена с радост. Фина се разсмя, щом малката я връхлетя, гушна я и се претърколи на пода на пещерата.

— Вие сте тук! Добре сте! — възкликна и остави дребосъците да се покатерят върху нея. Сърцето ѝ преливаше от щастие. Котетата я мачкаха с меките си лапички, боричкаха се и се преструваха, че я хапят по ръцете. Сетне се обърнаха едно към друго и подхванаха нова закачлива борба.

Уейса скоро изпече яребицата и с Фина се настаниха около лагерния огън. Храната беше вкусна и момичето с удоволствие сподели част от нея с малките.

— Добър готвач си — отбеляза, загледана в домакина си.

Той очевидно се чувстваше като у дома си в гората, ловеше сам храната си, живееше в пещера. Серафина си спомни как яростно се бе включил в битката с вълкодавите, колко смело се бе държал и как безшумно се промъкваше из гората. Усетила го бе отдавна, но не си бе позволила да се надява — Уейса не беше просто дивото момче, което я бе спасило. Не беше изчезнал внезапно, а бе отишъл да повика майка ѝ. Върнал се бе за Фина, открил я бе да лежи на ръба на реката, след което я бе наместил на гърба на майка ѝ и бе тичал заедно с нея из гората. Уейса беше тъмната мъжка пума! Него бе предупредила майка ѝ да си отиде и да не ги закача. А това означаваше, че Леандра не бе единственият дивокот в света. Имаше и други!

— Ти каза, че просто минаваш. Откъде идваш? — попита го.

— Чероки, югозападно оттук.

— Близките ти там ли живеят?

— Вече не — отвърна с горчивина. Изправи се и се обърна с гръб към нея и за миг Фина се изплаши, че младежът ще напусне пещерата.

— Много съжалявам — изрече, осъзнала, че навярно се е случило нещо ужасно. Уейса бе толкова непринуден, така дързък и кипящ от енергия, но изведнъж някакъв мрак се спусна над него.

Той замълча и поклати глава, известно време сякаш не можеше да проговори, но после се овладя и поде бавно, с много сериозен тон:

— Стана преди три седмици. Тъкмо се връщахме от лов. Бяхме щастливи, чувствахме се в безопасност. С братята и сестра ми скоро щяхме да излезем, за да търсим свои територии. Но Заклинателя дойде при нас. Уби по-големия ми брат, преди изобщо да се усетим, че ни нападат. Баща ми се сражава с всички сили, но най-накрая падна. Сетне загинаха майка ми и двамата ми по-малки братя. Почти успях да спася по-малката си сестра...

Уейса млъкна, закри лицето си с ръка, тръсна глава и се извърна встрани.

— Всички се борихме с него — добави след миг с потреперващ от силните емоции глас. — Но магията му бе твърде силна.

— Съжалявам — отрони тихо Серафина. От очите ѝ капеха сълзи.

Опита се да остане силна и непоклатима — не само заради него, а и заради себе си, но гледката на страдащото момче отвори пукнатина в сърцето ѝ, дълбока колкото собствените ѝ стари рани.

— Избягах — продължи той със слаб, пресипнал от срам глас. — Когато видях сестра ми да умира, не знаех какво друго да направя. Никой не бе останал. Нямах за кого да се боря. Искях просто да умра. Тичах, без да спирам, дни наред. После навлязох в територията на майка ти и тя едва не ме уби.

Фина кимна, спомнила си как Леандра я бе нападнала при първата им среща.

— Тя си е такава. Защищава ожесточено територията си.

Уейса кимна.

— И така трябва да бъде. Майка ми имаше собствена територия, баща ми също. Скоро с братята и сестра ми също щяхме да имаме. Сестра ми беше...

Думите му заглъхнаха. Момчето като че ли не искаше да продължи изречението, което се канеше да каже.

— Значи първия път, когато си навлязъл в територията ѝ, майка ми те е прогонила — каза Серафина, за да смени темата. — Но сега ти се грижиш за малките ѝ.

— Тя видя, че ти помогнах срещу кучетата на Заклинателя. И когато той нападна малките снощи, аз се борих рамо до рамо с нея, за да ги защитим. Решихме да действаме заедно оттук нататък, каквото и да става. Това е най-безопасното място, което знаем, затова се споразумяхме да се скрием тук с малките и аз да ги пазя, за да може тя да обикаля по-бързо и да намери подходяща нова територия. Не ѝ бе приятно да ги остави, но без тях е много по-бърза, а и не беше сигурна какво ще намери там, където отива.

Все повече и повече въпроси изпълваха съзнанието на Серафина. Обърна се към котетата. Те бяха нейното семейство, толкова близки до нея и все пак толкова различни. Завинаги щяха да си останат пуми. А тя — човек. Споделяха една и съща орис: винаги да бъдат такива, каквито са родени.

— Изглеждаш изтощена — отбеляза Уейса, — сякаш са те влачили през кална яма. Трябва да си починеш. Но преди това е добре да се почистиш.

— Какво искаш да кажеш? — обърна се към него.

С едно светкавично движение той я бутна напред и Фина се метна надолу с главата във водопада. Първо усети шока, от леденостудената вода, а след това откри, че се превърта и пропада към неизвестността.

Докато падаше сред водните струи и се насочваше към скалите и водата под нея, Сарафина почувства как стомахът ѝ се обръща. Щеше да се пръсне от страх при мисълта какво щеше да се случи, щом се удари в дъното.

Беше се опитала да пресече тази река на най-плиткото място, за да избяга от вълкодавите, и тя едва не я уби. Никога не беше плувала в дълбоки води. Дори не бе сигурна, че може. И със сигурност не искаше да разбере по този начин.

Но в същия миг се гмурна с голям, мощен плисък в леденостудената вода на тъмносиния басейн отдолу. Студеното ухапване от срещата с нея бе първият шок, който изпита. Но силата на падането я потопа надолу, надолу, надолу сред разпенената вода, заобиколена от облаци вихрено въртящи се мехурчета. Опита се да размаха ръце и крака, но продължи да потъва. Отчаяно се нуждаеше от кислород, дробовете ѝ щяха да се пръснат.

Някой сграбчи китката ѝ и я дръпна нагоре. Веднага щом се показва на повърхността, Фина си пое голяма глътка въздух и започна да се мята и да пляска във водата с ръце.

Уейса я придържаше, за да не потъне.

— Не се паникьосвай! Държа те!

— Не мога да плувам! — изломоти уплашено Серафина.

— Загребвай с крака като жаба — посъветва я момчето и тя започна да тласка краката си бързо срещу водата. — Добре, добре. Сега загреби с ръце пред теб, близо до гърдите си, ето така. Браво. Виждаш ли, гребеш едновременно с ръце и крака, сякаш пълзиш възможно най-бързо по земята.

Серафина нямаше друг избор, освен да следва указанията му.

— Продължавай да загребваш! Добре. Сега ще те пусна.

— Не ме пускай! — изпищя тя.

— Ще се отдалеча...

Щом Уейса я пусна, Фина загреба яростно, зарита с крака и се постара да държи главата си над водата, уплашена, че всеки дъх може да ѝ бъде последен. Но скоро откри, че се държи сама на повърхността. Не беше потънала! Можеше да плува. *Тя всъщност можеше да плува!*

— Това е! Схвана го! — извика момчето.

Оказа се, че плуването бе като падането и приземяването ѝ на крака, без да се нарани. За нея и нейния вид то бе рефлекс; умение, което бе открила инстинктивно в момент на нужда. При други обстоятелства едва ли би го практикувала за удоволствие, но сега заплува, изпълнена с радост. *Ето че можеше да плува!*

— Уф, много е студено! — оплака се, наполовина ядосана, наполовина развеселена.

— Просто продължавай да гребеш. Ще свикнеш — посъветва я Уейса, който плуваше до нея. Серафина заплува на една страна, после на друга. Опита се да завърти тялото си, усети как водата приижда и облива кожата ѝ. Сякаш летеше плавно през мек, уплътнен, леденостуден въздух.

Когато приключиха, момчето излезе от водата на скалите и камънаците, които се издигаха по ръба на реката. После се обърна и ѝ протегна ръка. Фина я сграбчи и се покатери върху един камък. Оттам се изкачиха заедно обратно в пещерата. Метнаха още съчки в огъня, гушнаха малките, топли диви котета в ръце и се свиха пред пламъците.

— Можеше да ме предупредиш! — оплака се Серафина.

— Щеше ли да го направиш, ако те бях питал първо? — отвърна той със смях.

— Не!

— Виждаш ли — каза момчето със задоволство. — Ще откриеш, че при пътуване на дълги разстояния плуването е много полезно умение.

Беше ѝ приятно да е на топло, отново да е чиста, косата ѝ да се спуска по раменете, тялото ѝ да е изпълнено с енергия. Ледената вода като че ли имаше мощен и съживителен ефект.

Известно време седяха така край огъня и разговаряха за живота си.

Фина знаеше, че трябва да попита Уейса за брататия мъж, когото бе нарекъл Заклинателя, да се поинтересува къде е отишла майка ѝ и

да зададе всички други въпроси, които я тормозеха. Но от толкова време тичаше и се бореше, че искаше поне за малко да се отдаде на чувството, че всичко ще бъде наред. Тук, в пещерата, все едно бяха само те двамата в света. И светът бе добър. Попита го за сестра му и за останалите членове на семейството му и той изглеждаше благодарен, че има възможност да говори за тях. Уейса я попита за живота ѝ в „Билтмор“, за баща ѝ и за живота ѝ като по-малка. Тя му разказа за Брейдън, за случилото се с Гидиън и как бе избягала от срам. Беше ѝ лесно да говори с дивото момче. Думите му действаха като мехлем за раните на сърцето ѝ.

Когато се завиха с одеялата си от двете страни на лагерния огън, Серафина с облекчение се унесе в сън почти незабавно. Сънува гори с високи, красиви дървета и течаща вода, скалисти склонове и дълбоки долове. Сънува и как плува.

Малко по-късно се събуди, свита на топка заедно с двете котета. Те бяха топли и меки и дишаха спокойно, с мъркащи звуци, натикали главички между предните и задните си лапички.

Уейса също се разбуди и се загледа в нея от другата страна на огъня.

Дълго време никой от тях не проговори.

Когато най-накрая Серафина наруши мълчанието, гласът ѝ бе съвсем тих, думите — внимателни.

— Ти си избягал от дома си. Тичал си дълго, много дълго. Когато си дошъл тук, си можел да продължиш напред. Какво те задържа, Уейса?

Той ѝ обърна гръб и се загледа във водопада.

— Защо остана? — попита отново Фина с нисък и нежен глас.

— Чаках теб — отвърна момчето тихо.

Серафина свъси вежди.

— Не разбирам.

— Щях да отмина и да продължа още преди дни, но след като те видях в гората онази нощ...

— Какво? — подкани го да продължи. — Какво стана, след като ме видя в гората?

— Прииска ми се да те изчакам.

— Да ме изчакаш ли? — попита тя тихо и присви очи.

— Мислех си, че можем да тръгнем заедно.

Фина долови колко сериозен бе тонът му.

— Ти не ме познаваш.

— Права си. Не те познавам. Но всъщност вече не познавам никого, нито една жива душа, освен теб, майка ти и малките.

Серафина не знаеше какво да каже. Беше присъщо за дива котка, планинска пума, да остави майка си, за да си намери собствена територия, но в същото време бе нормално един човек да желае приятели и семейство.

Втрени се в Уейса и осъзна, че досега е виждала само една негова страна, но тя съвсем не е единствената. Момчето я моляше да напусне това място с него, за да живеят в гората, да тичат заедно, да ловуват барабанчици и да плуват рамо до рамо в реките. Беше се надявал да я срещне отново. Беше я чакал.

Наблюдава го дълго, много дълго, без да откъсва очи от неговите, след което каза:

— Знаеш, че не мога да се променям, нали?

— Естествено, че можеш.

— Опитах се. Не мога да го направя.

— Просто не виждаш това, което искаш да бъдеш.

— Не разбирам.

— Трябва да си представиш какво искаш да бъдеш. Едва тогава ще намериш начин да го постигнеш.

— Не мисля, че ще стане.

— Аз ще те науча — изрече и в гласа му имаше толкова увереност, толкова доброта, че за Серафина бе почти невъзможно да не му повярва.

Обърна му гръб, сгуши се с малките и се замисли над думите му. Постепенно осъзнаваше, че пред нея се открива нов път. Мисълта я зашемети. Сега разполагаше с два пътя. Първият щеше да я отведе у дома, в „Билтмор“, както бе планирала, при хората, които познаваше и обичаше, но там я очакваха още болка и проблеми. Вторият път, с Уейса, щеше да я отведе далеч от близките ѝ, може би завинаги. Знаеше, че баща ѝ и Брейдън ще ѝ липсват, но и се чудеше какво ли ще е да започнеш живота си отначало. Щеше ли да опознае Уейса така добре, както тях? Щеше ли да види нови планини и водопади? Имаше ли различни видове дървета и животни в тези отдалечени местности? Дали най-накрая щеше да намери своето място в света? Какво щеше да

стане с нея? Дали наистина можеше да се научи да се променя с помощта на Уейса?

Докато се опитваше да си представи своето бъдеще, Серафина осъзна, че има много пътеки, много различни пътища, по които човек може да тръгне, и част от израстването, част от *живеенето* е да се научиш да избираш точно по кои да поемеш. Два основни пътя лежаха пред нея и те водеха към два много различни начина на живот.

Бавно се изправи на крака и се замисли. Знаеше, че трябва да постъпи умно и да бъде дръзка. Но също така знаеше, че най-важното е да следва пътя на сърцето си.

Серафина се опита да си представи какво се е случило, когато Заклинателя е нападнал майка ѝ и малките. Спомни си заклинанията на брадатия мъж, лозите, които се увиват по негова заповед, и предположи, че котетата са били ужасени.

— Затова ли ги е нападнал? — обърна се към Уейса. — Малките ли е искал?

— Той пленява животни от всякакъв вид. Затова те бягат. Усещат настъпващата опасност. И по същата причина се налага ние с теб да вземем малките и да напуснем тези земи, Серафина. Веднага щом си отпочинеш достатъчно, за да пътуваме бързо, трябва да последваме майка ти и да се присъединим към нея.

Думите му я втрещиха. Копнееше да види майка си отново, но сърцето я болеше непоносимо при мисълта да си тръгне.

— Не можем да се борим с този мрак, Серафина — добави Уейса, сякаш прочел мислите ѝ. — Трябва да напуснем тези планини.

— Но аз не разбирам. Кажи ми какво става. Защо се случва всичко това? Защо майка ми ме изпрати обратно в „Билтмор“?

— Тя обича теб и малките повече от всичко на света. Смяташе, че ще си в безопасност в голямата къща. Но не е права.

— Нима имението е в опасност? — попита стреснато Фина.

— Всичко е в опасност. Особено „Билтмор“.

— Какво? Тогава трябва да им помогнем, Уейса.

— Не можем — поклати глава момчето. — Той е по-силен, отколкото предполагахме. А сега мощта му е дори по-голяма в сравнение с преди три седмици, когато уби семейството ми. Събира все повече и повече сила по пътя си. Неговата мощ е свързана със земята, с горите, с хората и животните, които контролира в тях. Но Вандербилт и огромното имение стоят на пътя му да покори целия този регион.

— Но кой е Заклинателя? Какъв е този човек? — попита Серафина, чиято паника нарастваше осезаемо.

— Той се променя също като дивокотите. Преобразява се в бяла сова. Но използва силата си за зло, за да контролира гората, да краде от нея, да погълне нейните животни, дървета и магия и да ги подчини на волята си. Моите хора го наричат „Мрака“, защото той е бъдещето, отвъд което не могат да прозрат. Променящите се наследяват дарбата си, предават я от поколение на поколение, но той е развил силата си. Години наред се е учил да преобразява света, който познаваме, да прави заклинания и магии. Иска да контролира тази гора, да превърне всички ни в роби — от най-малкото мишле до най-голямата мечка. Най-много мрази нас, дивокотите, защото не може да ни контролира. Ние му се опълчваме. Той ще унищожи всичко в тези планини, което застане на пътя му.

— Искаш да кажеш, че ще нападне „Билтмор“?

— Не знам по какъв начин и с каква измама ще си послужи. Той е майстор на тъмните изкуства. Не се бори със зъби и нокти като теб и мен. Не се сражава директно. Използва уловки и измами, за да си проправи път. Лети мълчаливо. Наблюдава във формата си на сова и стои скрит на безопасно разстояние. Влага силата си в оръжия и след това изпраща демоните си, за да му свършат работата.

Серафина се опита да разбере.

— Оръжия като... черния плащ?

Уейса кимна.

— Черният плащ бе събирач на души, един от първите концентратори на тъмна сила, които е създал. Не знам какви заклинания ще направи този път, но разкъсването на черния плащ събуди яростта му. Затова започна всичко. Това го доведе тук.

— Искаш да кажеш, че създателят на черния плащ се е съживил? Не мистър Торн, който го използваше, а истинският *създател* на плаща?

— Изобщо не е умирал.

— Не разбирам. Откъде е дошъл?

— Баща ми преди време ми е казвал, че много отдавна Стареца от гората е живял в тези планини. Бил роден с необичайни способности, но закопнял да се развива и да контролира силите, които притежавал. Пътувал до Стария свят, където научил тъмните изкуства от тамошните некроманти. Когато се върнал, вече бил могъщ магьосник. Намерил си потънала в сенки пещера, в която се настанил

да живее, тъй както паякът си строи леговище. Направил заклинание на хората в близкото село и поробил горските животни. Той...

— Защо никой не се е опитал да го спре? — прекъсна го Серафина.

— Опитали. Дивокотите се надигнали срещу него и имало голяма битка. Почти го победили. Стареца от гората загубил силата си и се превърнал в блед призрак на това, което бил. Заминал надалеч оттук, за да трупа нови умения и сили в чужди земи, но сега се върна. И е по-могъщ от всякога. Докато говорим, навярно се крие като гърмяща змия под някой камък, трупа отровата си и чака да настъпи времето, когато ще нанесе смъртоносния си удар.

— Но тогава трябва да се преборим с него! — възкликна Фина.

Уейса я сграбчи за раменете толкова рязко, че я стресна.

— Чуй ме, Серафина — изрече, впил поглед в нея. — Заклинателя е направил магически жезъл, в който е вложил силата си. Жезълът позволява на притежателя си да контролира животните, да ги принуждава да правят каквото той иска против волята им. Освен това Стареца от гората има и нов съюзник — магьосник със сила, плашещо подобна на неговата. Докато работят заедно, ще е невъзможно някой да ги спре. Те смятат, че тази земя им принадлежи, и възнамеряват да си я вземат обратно. И колкото повече вземат, толкова по-силни стават. Не можем да се бием с тях!

— Майка ми ще ги победи! — изтърси Серафина, преди да успее да се спре. Но в мига, в който го изрече, изведнъж я осени ужасяваща мисъл. — Тя вече се е била с него, нали?

Момчето кимна унило.

— Затова не желае да се бие отново с него — предположи Фина.

— Точно така — потвърди Уейса, но в тона му се долови леко колебание.

Серафина го погледна настоятелно.

— Какво има? Кажи ми.

Младежът вдигна глава и погледите им се срещнаха.

— Преди дванайсет години Заклинателя е убил баща ти.

— Баща ми? — ахна учудено Серафина. — Истинският ми баща? — Дори не можеше да си го представи. — Но как? Защо? Откъде знаеш за него?

— Баща ти е бил дивокот като нас. Всички от вида ни го познавали. Майка ти е скрила това от теб, защото не е искала да тръгнеш по стъпките му. Той е бил голям воин, най-силният и яростен борец и водач на дивокотите, който се е раждал някога. Преди дванайсет години родителите ми и всички горски създания воювали на негова страна срещу Заклинателя. Тогава почти победили врага. Баща ти е водел битката срещу магьосника. От него баща ми научил един израз, който после предаде и на мен.

— Израз ли? — повтори объркана Серафина. — Какъв израз?

— *Бъди дързък!* Баща ти го използвал, когато другите се обезверявали. Това е нещо като девиз, мантра, която дивокотите повтарят и до днес. *Бъди дързък!*

— Баща ми го е измислил? — попита озадачена. — А какво е станало с него?

Уейса поклати тъжно глава.

— Твоите родители събрали всички съюзници от гората и повели атака срещу Заклинателя. Те го отслабили сериозно, почти източили цялата му сила. За малко да го унищожат. Но за неговия вид е характерно, че дори когато изглежда мъртъв, всъщност не е. Духът му продължава да живее. Крие се в тъмнината, в която ние, останалите, не можем дори да надзърнем. В последния момент на битката майка ти била погълната от черния плащ, а баща ти бил повален. Татко ти запазил дързостта си до самия край. В тази битка спасил дивокотите и другите горски създания на гората. Но изгубил живота си.

— Какво? Как е възможно? Мама не ми е казвала нищо подобно.

— Майка ти иска да те защити, Серафина. Тя не желае да водиш битки, които не можеш да спечелиш. Вярваше, че ще бъдеш на скрито и сигурно място зад стените на „Билтмор“. Ясно е обаче, че сега всичко е загубено и там. Не можем да спечелим тази война.

— Но кой е той, Уейса? — попита отново Фина. — Кой е Стареца от гората? И кой е този мистър Гратан? Той ли е другият магьосник, за когото говориш? Или е един от неговите демони?

— Нямам представа под какви имена и форми са дошли този път той и неговите съюзници, знам само, че Заклинателя се е завърнал и ще убие всеки, който му се съпротивлява. Колкото и яростно да е защитавала винаги територията си майка ти, тя бе наясно, че трябва веднага да напусне това място, да тръгне възможно най-бързо, за да

намери нова територия за себе си и за малките си. Навлязла е дълбоко в Смоуки Маунтинс, проучва непознати гори, говори с тамошните дивокоти, търси място за нас. Трябва да открием нови територии в онези далечни планини — светъл и свободен дом, който да пазим добре. Смоуки Маунтинс ще са последният бастион на нашия род, Серафина, последната родина за тези няколкостотин от нас, които са оцелели.

Фина слушаше думите му с изумление. Знаеше за каква опасност говори Уейса. Беше изпитала на собствен гръб силата на Заклинателя. Спомни си какво е чувството да не ти достига въздух. И бе видяла жезъла му, маскиран като тояга, в действие.

Но колкото и да се изкушаваше да тръгне с Уейса и малките, за да се присъедини към майка си в планината, пътят с тях бе като града, който бе зърнала в долината, като влака в планината, като вълците, които бродеха по билото към далечни върхове — предоставяха ѝ нови възможности, ала не бяха изборът на сърцето ѝ. Фина искаше да се върне при баща си и Брейдън, при Еси и мистър и мисис Вандербилт. „Билтмор“ бе нейният дом. Ако Стареца от гората можеше да открадне дъха на хората и да контролира животните, вредата, която би могъл да нанесе, бе немислима. Можеше да накара Седрик да нападне Брейдън, да принуди вълк да ухапе и убие мистър Вандербилт. Неговият шпионин, мистър Гратан, вече се бе намъкнал в къщата като плъх през канализационна тръба. Може би в момента детективът държеше магическия жезъл, за който Уейса бе споменал, както мистър Торн бе владял черния плащ. Фина не знаеше какъв точно е планът им, но се налагаше да ги спре.

— Трябва да се изправим срещу тях все някак — заяви яростно. — Няма да изоставя хората в „Билтмор“.

— Серафина, сама видя неговите магии и слугите му. Не можем да се борим срещу тях. Гледах как сестра ми издъхва, докато се опитваше да се сбогува с мен. Ела с мен и малките да намерим майка ти. Ще отидем в Смоуки Маунтинс и там ще сме в безопасност. Има гори, долини и реки, простиращи се на стотици километри.

— Съжалявам, Уейса — поклати глава момичето. — Трябва да се върна.

— Ти ми каза, че хората в „Билтмор“ са те прогонили, че според тях мястото ти не е там. Каза ми, че си избягала от имението. Ти си

дивокот, Серафина. Вече имаш нас. Те не са ти нужни!

Думите на Уейса отекваха в нея, но тя се опитваше да не го слуша. *Не можеше да слуша.* Коленичи и прегърна своя полубрат и своята полусестра.

— Вървете без мен — промълви. — Грижи се за малките, Уейса. Следвай пътя на майка ми, както възнамеряваше.

— Серафина — извика той. — Тези хора не са ти нужни!

Емоциите я завладяха, не можеше да се контролира. Надигна се и прегърна момчето. Притисна го силно в прегръдката си. И после го пусна, знаейки, че навярно го вижда за последен път.

— Напротив, нуждая се от тях — изрече. — Освен това... те също се нуждаят от мен, макар още да не го знаят.

Погледна още веднъж към мъничките пуми и пое към „Билтмор“.

— Не можеш да спасиш имението сама! — провикна се Уейса след нея, докато Фина се шмугваше в храстите.

— Няма да съм сама — отвърна тя.

Малко преди зазоряване Серафина се промъкна през тъмната гора, която заобикаляше „Билтмор“. Развиделяваше се бавно и сред спокойствието на студения въздух не се долавяше нито полъх на вятъра, нито никакъв звук, само лекото дишане на земята. Мъглата се носеше между клоните на дърветата под формата на издължени сиви облаци. Момичето нямаше търпение да се прибере у дома. Но внезапно забеляза силует — фигура, наметната с дълга роба с качулка, крачеше в сумрака. Фина приклекна, примижа и се опита да разбере кой или какво вижда. Дали бе закъсняла? Дали Заклинателя вече бе тук?

Фигурата приличаше на мъж със сива брада и бастун, който се движи бавно сред дърветата. Докато Серафина го изучаваше, ѝ се стори, че той сякаш се рее из мъглата, изчезва за кратко и след няколко удара на сърцето ѝ се появява отново. Това ли бе Стареца от гората? После го видя да забучва бастуна си в земята, да вади нещо от малката си чанта, да коленичи и да го заравя. Промъкна се по-наблизо и осъзна, че мъжът не е облечен с роба, както ѝ се бе сторило, а носеше дълго леко палто срещу сутрешния студ. Той бе възрастният непознат, когото бе съзряла в началото на гората заедно с мистър Вандербилт. Мярнала го бе отново сред останалите гости в нощта на бягството си от „Билтмор“.

Наблюдаваше го, опитваше се да разбере какво прави. Той измина пет-шест метра, след това се огледа, сякаш вземаше решение, и отново коленичи. Отне ѝ няколко секунди, за да осъзнае, че малките неща, които вади от чантата си, са жълъди.

Мъжът садеше дървета.

В главата ѝ нахлуха спомени като водите на река, блокирана зад язовирен бент дълги години. Човекът не беше никакъв непознат. Виждаше го бе и преди. Казваше се мистър Фредерик Лоу Олмстед и бе архитект на паркове и градини. Работил бе и по изграждането на „Билтмор“. Беше един от най-близките приятели и ментори на мистър

Вандербилт. „Билтмор“ бе последният му и най-амбициозен проект, преди да се пенсионира. Серафина се опита да си спомни последния път, когато го бе видяла. Преди три години? Или четири? Лицето на мъжа изглеждаше по-повехнало и остаряло, отколкото си го спомняше, а тялото му бе по-немошно, сякаш с него се бе случило нещо, докато го е нямало.

Докато се учеше да броди незабелязано из имението като малка, бе наблюдавала как мистър Олмстед надзирава стотиците мъже, които оформяха градините и околностите на голямата къща според неговия дизайн. Но имаше и други моменти, по-тихи — като този, когато го бе виждала сам, а той си мислеше, че никой не го наблюдава. Вървеше с бастуна си с топка на върха и с кожена чанта, метната през рамо, скиташе се из полетата и горите, садеше дърво след дърво и създаваше самото бъдеще на гората. Като че ли можеше да си представи как ще изглежда тя след сто години. И макар да бе прочут човек, който работеше в гигантски мащаби и командваше стотици работници, понякога все още обичаше лично да засажда семена и фиданки, макар и тайно, сякаш за да се докосне до почвата заради самото докосване. Хикория тук. Рододендронов храст там. Някак си той наистина виждаше бъдещето.

Сега младата гора на мистър Олмстед процъфтяваше наоколо, но Фина знаеше, че когато мистър Вандербилт и архитектът дошли за пръв път в тази област, по-голямата част от дърветата били изсечени, земята на фермите била изтощена, а теренът бил „попарена пустош“ по думите на баща ѝ — съсипана земя. Ала двамата мъже решили да променят това.

Докато мистър Олмстед вървеше през гората, момичето осъзна, че той навярно се е отправил към Сечището на заселниците — една от малкото голи територии в имота, която все още не бе засадена нито с градини, нито с гори и не бе населена с ферми. Беше истинско облекчение, че възрастният бродник е архитектът, но Серафина се запита защо се е върнал в „Билтмор“ след толкова години. И каква спешна работа имаше за вършене този обикновено тъй спокоен човек, та се бе наложило да стане толкова рано сутринта, още преди изгрев?

Обърна гръб на стареца и се плъзна тихичко сред мрака в градините на „Билтмор“, покрай езерото, алеята с азалии и оранжерията с хиляди запотени стъкла, които блестяха на звездната

светлина. Фина си спомни как веднъж, когато бе на осем години, баща ѝ бе дошъл да ремонтира котела на парника и тя обикаляше сред екзотичните растения, като си представяше, че е ягуар в джунглите на Южна Америка. Сега, докато преминаваше сред зелените градини с техните криволичещи, кръстосващи се пътеки, усети мириса на цъфналия през зимата жълт жасмин. С появата си през този свеж сезон, сред ярките зелени и червени бодливи зеленики и имел в околните гори, жълтият жасмин винаги ѝ напомняше, че Коледа пристига съвсем скоро. Но всъщност, напомни си момичето, нито грижливият мистър Олмстед, нито имелът или Коледа бяха от значение. „Билтмор“ нямаше да оцелее, ако тя не спре мистър Гратан и тъмните сили, които бе видяла в гората.

Пропълзя през вентилационния тунел в задната стена на къщата и се покатери през металните решетки. След прекараните навън нощи тъмните усамотени коридори на мазето ѝ се сториха като гостоприемнен дом. Букетът от миризми — на сладкишите от кухнята, на топлите чаршафи в пералнята и на всички други неща, с които бе израснала — внезапно ѝ навя бурни спомени.

Запъти се към работилницата, покрай пейките и инструментите, до рафтовете с оборудване, където завари баща си да спи на своя дюшек и да похърква леко. Замисли се дали да не полегне и тя на своето легло, но не го направи. Без да издава никакъв звук и да го притеснява, се сви до татко си. Никога през живота си не се бе чувствала толкова щастлива, че си е у дома.

Не го събуди, защото все още се срамуваше от инцидента, заради който бе избягала. Не знаеше как ще реагира той на появата ѝ, когато се събуди.

Но бе сигурна, че както си спеше, татко ѝ някак си знаеше, че тя е тук, свита на кълбо до него, че все още е жива, все още броди в сенките на къщата и гората и го обича все така силно, с цялото си сърце.

Когато отвори очи, баща ѝ се надигна от леглото и я погледна така, сякаш не бе сигурен, че не сънува.

— Тате... — продума Серафина тихо.

Той я вдигна във въздуха, притисна я към широката си гръд и я завъртя из стаята. Стискаше я така, сякаш казваше: „Никога вече няма да те пусна!“

— Толкова се тревожех за теб! — простена баща ѝ с облекчение. Сърцето ѝ затуптя учестено от радост и Фина разбра, че най-накрая си е у дома.

Щом се успокоиха, му обясни какво бе станало — всичко, което я бе принудило да си тръгне. Каза му, че никога не е искала да нарани някого. Докато правеше закуска, татко ѝ я смъмри нежно:

— Когато нещо лошо се случи, Фина, без значение колко лоша и неприятна е работата, не бива да хукваш надалеч като гламавите. Ще си дойдеш у дома, момиче. Ще дойдеш при мен и ще говорим за туй нещо, каквото и да е то. За таквиз неща е семейството. Нали?

Тя кимна. Знаеше, че е прав.

— Разбрах, тате.

Седнаха да закусват и отново я завладяха тъмни мисли.

— Кажи ми как са нещата тук, тате. Добре ли са всички? Как е Брейдън?

Баща ѝ поклати глава.

— Боя се, че на момчето хич не му е лесно.

— Гидиън умря ли? — попита с треперещ глас Фина.

— Кучето е пострадало тежко, лекарят рече, че нищо не може да направи за него. Не знам дали решиха да сложат край на мъките му.

Лицето ѝ пламна. Серафина стисна плътно устни, за да не позволи на парещите сълзи да рукнат. Пое си въздух, покри очите си с длан и след няколко секунди се опита да продължи:

— Всички други добре ли са?

— Не, има и други лоши новини. Бог да го прости, главният коняр, мистър Риналди, почина, докато те нямаше.

— Как? Разболял ли се е?

— Хвърли го кон — отвърна татко ѝ, но като че ли самият той все още не можеше да повярва.

Фина го погледна притеснено.

— Един от онези жребци ли беше?

— Не знам, но това бе най-потресаващото нещо. Всички бяха шокирани.

— Съжалявам за мистър Риналди.

— Освен това дойдоха още гости за празнуването на Коледа и мистър Вандербилт е много зает.

— А мисис Вандербилт? По-добре ли се чувства?

— Някои дни се вдига на крака, други изобщо не я виждам.

— Детектив Гратан още ли е тук?

— Вчера дойде да те търси.

— Какво му каза?

— Рекох му, че си добро дете, че те няма и не знам къде си, което си бе чистата истина.

— Добре.

Това бе най-правилното нещо, което татко ѝ е можел да каже. Колкото по-малко знаеше Гратан за нея, толкова по-добре.

— Каквото и да казва, каквото и да прави, не се доверявай на този човек, тате.

Серафина се огледа, за да види върху какво работи баща ѝ.

— Успя ли да оправиш асансьора?

Той кимна със задоволство.

— Предавките са настроени като струни на цигулка, вече работят, та направо дрънкат, както си знаех, че могат. Но твоите гризачи отново си разиграват коня.

— Как така? — попита объркана.

Татко ѝ пристъпи към една от пейките, след което ѝ показва купчина покрити с черна гума жици.

— Какво е това? — надзърна Фина.

— Къщата е защитена от пожари с аларма, която предизвестява, ако възникне опасност. Всичко е свързано с тези проводници за централната система. Но я погледни...

Отначало Серафина реши, че ѝ показва проводник, отрязан с ножици, но когато го погледна по-отблизо, видя следи от малки зъби. Жицата бе *сдъвкана*.

— Предполагам, че като избяга, плъховете са се разиграли — каза баща ѝ. — Тези противни твари дъвчат изолацията, докато я премахнат, после прегризват медта точно през сърцевината. Никога не съм виждал подобно нещо. Ако не го бях забелязал и не го бях оправил, цялата противопожарна система щеше да е безполезна. Можеше да избухне пожар и да не разберем, да пламне всичко, преди да успеем да угасим пламъците. И още по-лошо, хората нямаше да имат време да се измъкнат.

— Аз ще се погрижа за плъховете, тате — обеща Серафина. Беше бясна. Отсъствала бе само няколко дни и плъховете се бяха

върнали обратно.

Докато с баща ѝ наваксваха с историите от изминалите дни, тя осъзна колко глупав е бил срамът ѝ. Той не я укори, не ѝ бе ядосан — изпитваше само любов и загриженост към нея.

— Нямаше те доста дни — изрече, сякаш прочел мислите ѝ. — Колко далеч стигна?

— Чак до Блек Маунтинс.

— До Блек Маунтинс? — изненада се татко ѝ. — Бая път си била! Сигурно е било ужасно студено по това време на годината.

— Не беше толкова зле. Надзирателят Макнамий и хората му ходиха ли в гората да търсят онзи браконьер?

Баща ѝ кимна.

— Ходиха, върнаха се, казаха, че нищо не са видели, но са намерили всякакви следи.

— Нещо лошо се задава, тате — промълви Серафина.

— За какво говориш? — попита той и я погледна сериозно.

Някога отказваше да слуша историите ѝ, ала това бе останало в миналото.

Но дори и сега, когато я попита, Фина осъзна колко трудно би могла да му обясни всичко, което е научила.

— Видях нещо зло в гората... и то идва насам — изрече. — Просто бъди внимателен, тате. И ми кажи, ако забележиш нещо необичайно, нали?

Баща ѝ се втренчи в нея — тихо и без да мига. Отговорът ѝ никак не му хареса. Сега Серафина разполагаше с цялото му внимание.

— Държиш се така, сякаш си видяла призрак — каза той тихо.

— Да, тате. Видях.

Това беше единственият начин, по който можеше достатъчно ясно да му обясни станалото. Човек, призрак, демон, дух — нямаше представа какво създание е в действителност Заклинателя, но знаеше, че той идва. А Гратан вече пълзеше наоколо, под носовете им. Като за начало Фина трябваше по някакъв начин да спечели отново доверието на Брейдън, да го предупреди за всичко, което бе научила, и заедно да измислят план за атака. Стомахът ѝ се сви, когато се замисли как и какво ще каже на момчето за случката с Гидиън, но знаеше, че трябва да го направи. Щом чуха първите шумове от слугите, които бяха

започнали да щъкат из коридора, с баща ѝ разбраха, че е време да започнат деня си.

Серафина се раздели с него и излезе от работилницата.

Докато минаваше покрай отворената врата на банята на прислугата, зърна отражението си в малкото огледало над умивалника. Отначало само погледна небрежно, но после се спря, върна се назад и се огледа отново, изненадана от видяното.

Беше преживяла толкова много в последните дни, че не бе изненадващо колко разкъсана и изцапана бе роклята, която Еси ѝ бе дала. Трябваше да ѝ се извини и да я замени по някакъв начин. Видя също, че лицето ѝ бе белязано от доста на брой страховити драскотини и синини, а белегът на врата от раната, която бе получила преди време, бе все така страховит. Не беше приятна гледка. Но това, което наистина я изуми, бяха очите ѝ. През целия ѝ живот те бяха с мек златист кехлибарен цвят, но сега изглеждаха яркожълти. Серафина се намръщи и изръмжа леко от недоволство. Очевидно се бе преобразила от просто особено на вид момиче до определено отвратително.

Изкачи се до първия етаж по задното стълбище, пхна се в шахтата за парното и си проправи път нагоре по вертикалния метален проход до втория етаж. Докато пълзеше по въздухопровода към стаята на Брейдън в другия край на къщата, си спомни за приключенията им преди няколко седмици. Стигна до тунела, който отвеждаше топлината в стаята на приятеля ѝ, и надникна през декоративната метална решетка под бюрото.

Сърцето ѝ щеше да се пръсне, щом видя, че той е там. Толкова отчаяно искаше да бутне решетката и да говори с него, да обясни какво се бе случило и да се опита да го убеди още веднъж, че никога не е искала да нарани Гидиън. Но тогава видя нещо, което я шокира. Гидиън лежеше на пода до него. Беше жив! Не знаеше как е възможно, но бе безкрайно доволна и облекчена. Доберманът лежеше със затворени очи на меко легло от възглавници, което Брейдън му бе направил. Приятелят ѝ го потупваше леко по главата. Личеше си, че Гидиън е бил тежко ранен, но беше жив!

— До теб съм, момче — прошепна Брейдън на кучето си и го погали нежно по ушите.

Серафина бързо се отдръпна от решетката с насълзени очи и изпълзя няколко крачки надолу по тунела. Сви се сама в мрака, обви

коленете си с ръце и отпусна глава върху тях, прикривайки лицето си. Не можеше да гледа повече Брейдън и Гидиън така, щеше да се разхлипа всеки момент — от тъга, но най-вече от облекчение, че доберманът е още жив — а никой не иска да чува странни хлипащи звуци, носещи се от топлинния въздухопровод.

Фина чу слаб звук на приближаващи стъпки. Запълзя към съседния пасаж, който водеше към коридора.

Който и да бе, спря да се движи. Просто стоеше пред вратата на Брейдън. Какво правеше?

Момичето виждаше обувките и панталоните му, но не и лицето, поради по-ниската си позиция. Знаеше, че не е мистър Вандербилт, защото разпознаваше обувките му. Притисна се към пода и се опита да надзърне нагоре. Сега вече забеляза, че човекът, застанал пред вратата, държи спираловиден дървен бастун с дръжка еленов рог и има провиснала мишешко кафява коса.

Изведнъж почувства теснотата на шахтата, прашния въздух, който вдишваше и издишваше. Опита се да запази спокойствие, но докато чакаше и гледаше, дишането ѝ ставаше все по-учестено.

Очакваше мъжът да почука, но той не го направи. Наведе се, долепи ухо до вратата и се послуша.

Плъхът шпионираше Брейдън.

Серафина наблюдаваше, а сърцето ѝ отмерваше времето със силни и уверени удари. Когато Брейдън излезе от стаята си, шпионинът се оттегли в сянката на една ниша и се скри от него.

Фина си пое въздух и се приготви да отвори капака на шахтата, за да се хвърли в атака, но момчето отмина, а мъжът не помръдна. Не го нападна. За нейно изумление Гидиън пристъпваше редом до стопанина си. Движеше се бавно, колебливо, но сам. Фина не можеше да повярва. Как бе възможно? Беше отсъствала само няколко дни. Нима счупените кости на кучето можеха да зараснат толкова бързо?

Шпионинът изчака Брейдън да отмине, след което тихо се шмугна в стаята му.

„Този мръсен гнил плъх“ — помисли си Серафина и запълзя обратно към другата шахта, за да види какво прави натрапникът вътре.

Той бързо претърси бюрото на Брейдън и отвори чекмеджетата му. Фина се притесни, че ще дръпне капака на шахтата и ще я намери там или пък ще чуе дишането ѝ, но трябваше да остане и да види какво ще направи мъжът. Когато се наведе да погледне под леглото, видя белязаното му лице. Не се бе излъгала, това бе Гратан.

Почувства как страхът се надига в стомаха ѝ.

Защо ровеше из вещите на Брейдън?

Дали наистина търсеше доказателства за убийството на мистър Торн? Или улики за местонахождението на черния плащ?

Или приятелят ѝ имаше друга връзка с всичко това, която тя още не проумяваше?

Гратан намери малката карта с пътеките за езда на Брейдън, по която момчето работеше от известно време, но очевидно бе разочарован, че не открива нищо полезно. Когато най-накрая излезе от стаята, Серафина въздъхна с облекчение. Напомни си обаче, че сега не е моментът да се отпуска.

Спусна се през вентилационната шахта до първия етаж и погледна през решетката точно навреме, за да види Гидиън излегнат

под лъчите на утринното слънце в голямото фоайе в компанията на огромния санбернар на господаря, Седрик. Брейдън навярно бе наблизил.

Но на Фина нямаше да ѝ е лесно да го открие и да остане незабелязана.

Много елегантно облечени гости се разхождаха из имението. Слугите се суетяха из къщата, заети с обичайните си задължения по всички етажи. Няколко семейства от рода Вандербилт бяха пристигнали от Ню Йорк, за да прекарат празниците в „Билтмор“. Серафина обикаляше от място на място, като избягваше ятата от домашни помощнички. Промъкна се и покрай неколцина лакеи, един от които носеше превръзка на ръката — явно бе ухапаният от нея.

Следобед къщата вече бе толкова оживена, че Фина потърси убежище в скритото помещение под стълбището в южната част на втория етаж. Когато чу две камериерки да споменават, че младият господар е отишъл на южната тераса, веднага се спусна натам.

Измъкна се през една странична врата, стрелна се покрай колоните в предната част на къщата, под странните същества, издълбани в горната им част, и гаргойлите, които се взираха безмълвно от ръба на покрива. Като че ли малко хора ги забелязваха, но Фина от години бе очарована от менажерията готически скулптури и релефи, които красяха къщата — странни дракони и химери, морски коне и змии, брадати мъже и зъбати зверове, странни момичета с крила, тайнствени фигури с плащове и качулки и стотици други фантастични, измислени създания. Винаги се бе удивлявала на въображението на каменоделците, работили в „Билтмор“. Как им бяха хрумнали тези идеи?

Изтича надолу по стълбите до дългата, покрита с глицинии пергола^[4], граничеща с южната тераса — равен и открит затревен вътрешен двор с живописна гледка към речната долина и планините отвъд. Брейдън и лейди Роуина бяха сами на терасата, вперили поглед в пейзажа. Серафина се бе надявала, че бащата на лейди Роуина най-накрая е дошъл и я е отвел със себе си, но очевидно не бе така.

Отчаяно искаше да говори с приятеля си, за да го предупреди за надвисналата заплаха, но не можеше да го направи в присъствието на лейди Роуина. Изкачи стъпалата от другата страна на перголата и надникна през терасата.

Англичанката бе облечена в пауновосиня рокля за разходка с ефектен троен ревер и висока яка, която се издигаше на тила ѝ така, сякаш задачата ѝ бе да подпира гъстата червена коса на момичето. На шията си имаше черна дантелена панделка. На рамото си бе метнала небрежно чадър в тон с тоалета, за да се предпазва от слънцето. Серафина си помисли, че прилича на момичетата, показвани на ръчно оцветените страници от дамските списания. Явно имаше различна рокля или костюм за всяка дейност и време на деня.

На Фина никак не ѝ бе приятно да види Брейдън и лейди Роуина заедно, но най-много се изненада, че младежът носи голяма хищна птица върху лявата си ръка, облечена в дебела кожена ръкавица. „Това сигурно е Кес, соколът скитник със счупеното крило“ — помисли си.

Кес бе поразително красива птица, крилете и гръбчето ѝ бяха синьо-сиви, а гърдите — на светли и тъмни ивици. Гушката ѝ бе чисто бяла, но голяма част от главата ѝ беше черна, сякаш носеше каска и маска, готова за въздушна битка. Серафина хареса най-много мощните жълти крачета на Кес, с дълги и извити черни нокти, идеални за сграбчване на плячка.

— Доста страховито и грозновато създание, нали? — отбеляза лейди Роуина.

Когато Серафина чу неприятния коментар за тази толкова красива птица, с мъка се въздържа да не избухне. Искаше ѝ се да изкрещи: „Това е най-тъпото нещо, което съм чувала!“, но знаеше, че поне единият от тях ще разбере кой се крие в храстите.

— Мисля, че е красива — отвърна спокойно Брейдън.

Нещо в тона му привлече вниманието на Фина. Не звучеше ядосан или раздразнен, както бе очаквала. Изглеждаше по-скоро разсеян, сякаш умът му бе зает с друго. Но после сякаш бавно дойде на себе си и се концентрира върху настоящия момент.

— Е — каза момчето, — да видим какво ще направиш днес...

Брейдън ѝ бе казал, че соколът повече няма да може да лети. Серафина си помисли, че е много мило от негова страна да изведе Кес навън, на слънце, за да може птицата поне да се огледа и да си спомни хубавите дни. Но за нейно изумление той повдигна ръка и подхвърли сокола в небето. Кес не просто полетя, а размаха устремно криле и се понесе по вятъра с писък на чиста радост. Фина видя усмивката на лицето на Брейдън, докато сочеше към птицата и разговаряше с лейди

Роуина. Развълнувано споделяше всички интересни факти, които знаеше за ястребите и соколите. Полетът на Кес бе променил изцяло настроението му.

Соколът имаше дълги, заострени криле, които го изтласкваха високо в небето, и дълга опашка — като рул за насочване и спиране. Личеше си, че Кес щади до известна степен повреденото си крило, но изглеждаше толкова щастлива да е в небето, дори за малко. Серафина бе смутена. Как бе успял Брейдън да излекува нещо, което не се лекува?

Лейди Роуина наблюдаваше летящия сокол мълчаливо, сякаш нищо не можеше да я впечатли. Серафина искаше повече от всякога да ѝ издере очите! Но точно в този момент се случи нещо необикновено. Червена лисица изтича нагоре по стълбите, мина покрай нея и се затича през южната тераса, право към Брейдън и англичанката. Имаше красиво сребристочервено кожухче, черни крака, бяло коремче и огромна бухнала червена опашка. Ушите ѝ бяха щръкнали, муцунката заострена, а очите — живи и нервни.

Когато лейди Роуина я забеляза, изкрещя:

— Животно!

Викът стресна лисицата и тя спря на няколко метра от тях, сякаш съжаляваше, задето е уплашила момичето в изисканата рокля.

Брейдън приклепна и повика животинчето.

— Ела, малки приятелю. Няма да те нараним — каза му и протегна ръка. — Добре дошъл си при нас. Как е лапата ти?

Лисицата се приближи до него и седна в краката му.

Серафина гледаше смаяна. Куче или кон бе едно, но как бе възможно Брейдън да се сприятели с дива лисица?

Пропълзя още няколко стъпки, като се придържаше ниско към земята, за да погледне по-отблизо.

Соколът продължаваше да кръжи в небето. Когато момчето подсвирна, птицата наклони крило и го погледна. Брейдън се усмихна.

— Видяхте ли това? Видяхте ли как се обърна към нас? Толкова е щастлива!

— Е, трябва да призная, че той явно ви харесва — отвърна с усмивка лейди Роуина, най-накрая покорена от ентусиазма на спътника си, загледана в летящата над главите им птица.

— Тя е момиче — каза нежно Брейдън. — Казва се Кес.

Младежът, изглежда, имаше желание да научи лейди Роуина на много неща за животните и отношението към тях, сякаш разбираше, че тя е от града и не ги познава като него. Серафина си помисли, че е много по-търпелив, отколкото тя би могла да бъде.

— Можете ли да я накарате да прави, каквото поискате? — попита англичанката. — Следва ли командите ви?

— Не. Тя е мой приятел. Аз правя неща за нея и тя ми отвърща със същото.

— Разбирам... — каза замислено спътничката му, загледана в птицата. Изведнъж нещо сякаш я заинтригува. Обърна се и посочи към покрива на къщата. — Можете ли да я накарате да убие един от онези гълъби там?

— Всъщност това са плачещи гургулици, не гълъби — заяви Брейдън, но проследи погледа ѝ, а после погледна към сокола. — Предполагам, че мога... — каза колебливо, — само че не искам да напруга крилото си. А и не мисля, че е гладна. Следобед я нахраних с пиле *à la crème*^[5], което май много ѝ хареса.

Серафина се усмихна. Типично за Брейдън. Крадеше изисканите гурме ястия под носа на френския готвач на „Билтмор“, за да храни своите животински приятели. Стомахът ѝ закъкори и тя осъзна, че не би възразила срещу малко от това пиле с нещо си.

— Значи всъщност тя не може да прави нищо полезно — отбеляза лейди Роуина. — Не сте я научили на никакви номера.

Брейдън безмълвно коленичи и погали лисицата по главата и ушите. Най-сетне изглеждаше обезсърчен от думите на момичето.

— Хрумна ми нещо — изправи се той отново. — Нека опитаме това...

Направи няколко крачки и вдигна една клонка от земята.

— Какво ще правите?

— Крилото на Кес все още не е напълно оздравяло, но искам да видя дали ще пожелае да си поиграе малко.

Хвърли клонката в небето, а след това изсвири продължително и остро.

Подсвирването и свистящата, премятаща се пръчка веднага привлякоха вниманието на сокола. Кес се обърна, събра криле и се спусна в пикиращ полет. Полетя надолу, порейки въздуха с висока

скорост. В последната възможна секунда разпери отново криле, протегна нокти и сграбчи пръчката.

— Хвана я! — възкликна момчето.

Сърцето на Серафина подскочи от въодушевление при гледката на птицата в действие.

— Хмм... да не повярва човек — каза лейди Роуина.

„Дори мис Префърцунена е впечатлена“ — помисли си Фина доволна.

Но след това соколът се спусна към англичанката и закръжи над нея.

— Какво прави тя? — ахна девойката, отстъпи назад и се прикри с чадъра си. — Защо лети към мен? Кажете ѝ да спре!

Птицата прелетя над главата ѝ и пусна клонката върху нея.

— Помощ! Напада ме! — изпищя лейди Роуина, когато клонката уцели външната страна на чадъра ѝ, без да ѝ навреди, и падна на земята. Лисицата се спусна към нея, сграбчи я и се затича към Брейдън, сякаш всички играеха на „донеси пръчката“.

— Те просто се закачат с вас — увери Брейдън англичанката. Коленичи и отново погали лисицата, после вдигна поглед към летящата Кес. — Тя е толкова прекрасна птица...

Серафина долови възхитата в гласа му, смесена може би и с малко тъга.

— След като крилото ѝ се възстанови напълно, ще е готова отново да лети на дълги разстояния и ще продължи миграцията си към Южна Америка. Можете ли да си представите да прелетите целия път до джунглите на Перу?

— Е, бих казала, че е жалко целият труд, който сте положили, да бъде пропилян — отбеляза лейди Роуина. — И очевидно не искате да я загубите. Можете да я връзвате с въже към някой клон, за да не се измъкне.

— Ако е вързана с въже, няма да може да лети — отвърна Брейдън, ужасен от мисълта.

— Бихте могли да опитате с верига или със стоманена тел, изобщо нещо, което да ви позволи да я контролирате. Стоманената тел със сигурност ще свърши работа.

Докато Серафина фучеше вътрешно заради жестокото предложение на лейди Роуина, Брейдън издаде нисък чуруликащ звук.

Соколят се обърна и се спусна към него.

— Внимавайте! — извика англичанката.

Но птицата кацна с почти съвършена точност на ръката му.

— Кес е моя приятелка — заяви момчето. — Приятелството обвързва по-здраво и от най-дебелата верига.

Когато лисицата затича към гората, Брейдън и лейди Роуина се отправиха към къщата. Кес почиваше спокойно на ръката на момчето.

— Бихте ли искали да дойдете в конюшната с мен, за да оставя Кес?

— Не, разбира се — сбърчи нос англичанката.

— Елате с мен — подкани я младежът. — Ще ви покажа клетката, която направихме за Кес.

— Не влизам в конюшни. Може да си изцапам дрехите — отвърна високомерно лейди Роуина. — Ще се кача горе, за да се преоблека за разходката ни.

След тези думи се обърна и се насочи към къщата.

Серафина последва бързо Брейдън към конюшната. Надяваше се, че ще успее да говори насаме с него. Но докато пристъпваше безшумно зад приятеля си, стомахът ѝ се присви от смущение. Какво би могла да му каже, за да промени мнението му? Как би могла да обясни станалото? Преди да се престраши да го заговори, се появили няколко коняри и Фина пропусна шанса си.

Няколко минути по-късно, когато слънцето започна да се скрива, Брейдън се срещна отново с лейди Роуина пред къщата.

Серафина с изненада видя, че англичанката е сменила напълно тоалета си. Как бе успяла за толкова кратко време? Косата, дрехите и аксесоарите ѝ бяха различни. Очевидно една разходка по гористите пътеки на имението изискваше съвсем друг тоалет от този, който се носи, докато стоиш на тревата на терасата.

Сега бе облечена с нещо като туристически костюм за девойки, само че сътворен според възгледите на дизайнерите от лъскавите магазини в Лондон: с плътно прилепнал по тялото жакет, закопчан догоре, с дълга тъмна пола и ефектни кожени боти до глезените. Разбира се, облеклото бе в комплект с шапка в тон, малък театрален бинокъл — навярно, за да се наслаждава на природните гледки, и изискано, но безполезно туристическо бастунче, украсено с перца.

Брейдън и лейди Роуина тръгнаха рамо до рамо по широките, съвършено поддържани пътеки на имението. Бяха точно от типа изтънчени туристи, за които мистър Олмстед бе проектирал тези пътеки — с идеята да им създаде усещането, че са сред природата, че са навлезли навътре в гората, но без да изпитват никакви неудобства. Серафина ги следваше на безопасно разстояние и се чудеше какво да направи. Трябваше да говори с Брейдън, но англичанката отново ѝ пречеше!

Докато вървяха през една горичка от бучиниш, дъбове и кленови дървета, двамата изглеждаха потънали в оживен разговор, но Фина не успяваше да чуе за какво си говорят. Внезапно обаче усети как по гръбнака ѝ плъзва притеснителен сърбеж. Отначало си помисли, че може да е заради дразнещо високия тон и силния акцент на англичанката или заради досадния наклон на прекалено стилната ѝ шапка, но постепенно осъзна, че има нещо много по-сериозно.

Огледа внимателно гората. Забеляза тъмен силует на клон, високо на близкото дърво. В гърлото ѝ заседна бучка и Серафина застина абсолютно неподвижно — боеше се да помръдне дори с педя, за да не се издаде. Мрачната фигура бе скрита зад плетеница от клони и не се виждаше ясно, но от силуета ѝ личеше, че може да е сова или друга голяма птица. Фина не успя да различи детайли или окраската на съществото, но знаеше, че има закръглена глава, без снопчета на ушите. Совите и бухалите обикновено спяха денем, но с приближаването на нощта тази птица бе кацнала сред покроя на дърветата и мълчаливо наблюдаваше Брейдън и Роуина, докато се разхождаха под нея.

Серафина реши, че не може да чака повече. Независимо от присъствието на англичанката трябваше да говори с Брейдън.

Докато се изправяше и събираше сили да тръгне към него, си спомни как той плачеше от болка, паднал на колене в локва кръв до Гидиън. Спомни си как Роуина ѝ крещеше, че трябва да се махне от „Билтмор“. Спомни си как бе ухапала лакея и бе избягала от срам. Гореща вълна премина през тялото ѝ. Краката ѝ омекнаха. Но трябваше да го направи. Пое си въздух и се овладя. Излезе от храстите, пристъпи зад двамата младежи и каза:

— Брейдън, аз съм...

[4] Градински елемент — проста конструкция или арка с рамка, покрита с катерливи или пълзящи растения. — Б.р. ↑

[5] Със сметана (фр. ез.). — Б.пр. ↑

— Серафина... — изрече нежно Брейдън. Не пристъпи към нея, не каза нищо повече, сякаш се взираше в рядък животински вид в гората и не искаше да я изплаши.

Тя не помръдна.

— Здравей, Брейдън...

Гласът ѝ трепереше. В тези две прости думи бяха събрани всички емоции, които изпитваше — тъга за случилото се с Гидиън, огорчение за ролята ѝ в инцидента, страх от реакцията на младежа.

— Ти се върна... — каза той. Щом долови леката изненада и надежда в гласа му, Фина разбра, че момчето не я мрази. Беше му *липсвала* и това надхвърляше очакванията ѝ.

Кимна, за да му даде да разбере, че отговорът е „да“.

— Много, много съжалявам за всичко, което се случи — промълви.

Точно когато Брейдън понечи да направи крачка към нея, Серафина забеляза, че лейди Роуина е застанала зад момчето. Очакваше тя да се сърди, може би дори да ѝ се разкрещи да се върне в гората, където ѝ е мястото, но девойката не го направи. Беше пребледняла от страх.

— Какво правиш тук? — попита предпазливо. — Защо се върна след това, което направи?

— Роуина — вдигна ръка Брейдън, за да я успокои.

— Никой не те иска тук — продължи гостенката.

— Роуина, спрете — прекъсна я Брейдън и я докосна по ръката. — Не сте права. Аз *искам* да е тук.

— Благодаря ти — отрони тихо Серафина. Знаеше, че не заслужава лоялността му, но бе щастлива, че я има. — Мисля, че знам какво се случи с Гидиън и защо той ме нападна.

Той сякаш не обърна внимание на думите ѝ.

— Чу ли какво се случи с мистър Риналди? — попита. Гласът му трепереше от мъка и смущение.

— Баща ми каза, че го е хвърлил кон. Един от онези жребци ли беше?

— Не... — Срамът на Брейдън бе толкова очевиден, че разби сърцето ѝ. Прииска ѝ се да го прегърне. — Беше един от моите коне.

— Вината не е твоя — заяви категорично Фина.

— Но аз бях този, който го обучи — снижи гласа си момчето. — Никога не съм си мислил, че някой от моите коне е способен на нещо подобно.

— Нека ти обясня — настоя Серафина. — Конят ти не е виновен. И всъщност не Гидиън ме нападна. Животните са били под контрола на някой друг.

Брейдън повдигна глава.

— Какво говориш?

Роуина изведнъж пристъпи между тях.

— Тя говори за магьосничество. Опитва се да ни измами!

— Серафина не би го сторила — заяви момчето.

— Не е възможно наистина да желаете да общувате с това създание — възмути се англичанката.

— Напротив, желая. Приятели сме.

— Но вие видяхте с очите си. Тя хапе!

— Много от приятелите ми го правят, когато са притиснати в ъгъла.

Фина се усмихна. Но Роуина замълча и се загледа объркано в Брейдън, свъсила вежди. По изражението на лицето ѝ личеше, че наистина се опитва да разбере какво става тук. Но как би могла? Толкова много плашещи, неразбираеми неща се случваха в „Билтмор“.

Серафина се обърна към нея:

— Знам, че всичко изглежда много странно, Роуина. Но не съм искала да нараня Гидиън. Никога не бих навредила на него или на Брейдън, нито на някого другото в „Билтмор“, включително и на вас.

Девојката я погледна и като че ли проумя думите ѝ, но все още изпитваше подозрение. Погледна неуверено към домакина си.

— Това, което тя казва за животните, не може да е истина. Черната магия не е истинска.

— Довери ми се — каза твърдо младежът, изоставил официалните обръщения, на които младата англичанка толкова държеше, за да се сближи с нея. — Понякога е.

— Искаш да кажеш, че всъщност *й* *вярваш*? — попита Роуина, толкова потресена, че забрави претенциите си. Не изпитваше гняв, а истинско удивление.

— Вярвам *й*. Така всичко придобива смисъл.

— Вие... *ти* намираш някакъв смисъл във всичко това? — поклати невярващо глава девойката.

— С Брейдън сме минавали през това и преди, лейди Роуина — обади се Серафина. — Научихме се да се доверяваме един на друг.

— А също и да вярваме на това, което виждаме, дори то да изглежда невъзможно — добави момчето.

Роуина го погледна.

— Нима наистина го искаш? Искаш да си приятел с това дрипаво момиче?

— Да, искам. Не трябваше да се усъмнявам в нея. Тя е най-близкият ми приятел, Роуина. Но това не означава, че със Серафина не можем да бъдем и твои приятели.

Лицето на англичанката се изкриви от ужас и тя се обърна. Направи няколко крачки по пътя. За миг Фина си помисли, че ще поеме сама към „Билтмор“, въпреки че се бе стъмнило.

Но после девойката се поколеба.

Фина я ненавиждаше от първия момент, в който я бе видяла с Брейдън, мразеше как се бои от всичко, което не разбира, а и Роуина определено си правеше погрешни заключения за нея от самото начало. Но сега, докато я наблюдаваше как стои на пътя, си помисли, че англичанката може би е по-умна и по-корава, отколкото изглежда. И навярно не само тя прибързваше с изводите. В този миг като че ли премисляше всичко и се опитваше да проумее ситуацията, в която бе попаднала.

Серафина следеше внимателно Роуина. Девойката издиша дълбоко и шумно, а след това се обърна към нея и Брейдън.

Отчуждеността и презрението, които бяха типичната *й* броня, за първи път се отдръпваха и преминаваха в нещо друго. В очите *й* се четеше сериозност, каквато Фина не бе виждала досега. Англичанката имаше вид на момиче, което няма да се откаже, което е решено да открие къде принадлежи, къде му е мястото. Момиче, с което самата Серафина имаше много общо.

Пристъпи бавно към нея.

— Знам, че с теб сме много различни — започна Фина, — но не съм ти враг.

Лейди Роуина не отговори, но като че ли за първи път я гледаше и наистина я слушаше.

— И двете си казахме и направихме неща, които не би трябвало, но в момента опасността за „Билтмор“ е много по-сериозна и важна от всичко друго. Черна магия, зли заклинания, наричай я както искаш. Но заплахата е съвсем реална. И трябва да я спрем.

Англичанката се втрени в нея, без да каже и дума в продължение на няколко секунди. Серафина не бе сигурна дали я гледа с подозрение, съмнение или страх, но се надяваше поне част от думите ѝ да са достигнали до съзнанието на Роуина. Най-накрая девойката проговори:

— Знаеш ли... за човек си доста дива.

— А ти винаги си прекалено издокарана — отвърна Фина. — Всички имаме недостатъци.

Когато англичанката я погледна, в ъгълчето на устните ѝ играеше лека усмивка.

— Да, наистина е така — кимна тя.

По време на разговора им залязващото слънце постепенно бе лишило дърветата от светлината си и светът около тях сякаш бе изгубил багрите си. Ала гората оживя по нов начин — такава, каквато Серафина я познаваше най-добре.

— Добре, кажи ни какво си научила — подкани я Брейдън. — Какво става с животните?

— Първо ми разкажи за Гидиън — помоли го Фина. — Как е възможно да е жив и да ходи?

— Гидиън все още е слаб, но се възстановява много бързо — заяви Брейдън.

— Никога не съм виждала нещо подобно — додаде Роуина.

— Това е добра новина — каза Серафина с облекчение, но долови объркването на приятеля си.

— Когато го видях да лежи на пода, сред цялата тази кръв — продължи момчето, — кълна се, мислех, че е мъртъв или на прага на смъртта. Тялото му беше потрошено. Очите му бяха затворени. Паднах на колене и се наведох към Гидиън, за да се сбогувам с него. Когато сложих ръце върху тялото му, той бе така тих, така безжизнен. Мислех си, че е твърде късно, че никога няма да чуе думите ми, че вече си е отишъл. Но почувствах как сърцето му започва да бие. И след няколко секунди отвори очи и ме погледна с такова вълнение!

Фина преглътна сухо.

— Как е възможно?

— Не знам — призна Брейдън.

Полазиха я тръпки и Серафина погледна нагоре към дърветата точно навреме, за да види как совата разперва криле и изчезва в мрака.

— Помниш ли какво се случи преди с черния плащ, Брейдън... Мисля, че се повтаря, макар и не със същия предмет. Пак се сблъсках с брататия мъж. Той е нещо като магьосник. Местните планинци го наричат Стареца от гората. За чероките е просто Мрака. Мисля, че Гратан е неговият шпионин тук, в „Билтмор“. Или е един от неговите демони или чираци. Не съм сигурна. Но те работят заедно. Трябва да следим детектива и да разберем как можем да го победим.

Момчето кимна.

— Ще разберем в коя стая е настанен и когато сме сигурни, че не е там, ще я претърсим.

— За детектив Гратан ли говорите? — намеси се лейди Роуина.

— Настанен е в Стаята на Ван Дайк^[6], на третия етаж.

Серафина и Брейдън я погледнаха, изненадани, че знае нещо за техния враг, което не им е известно.

— Случайно го чух да казва на персонала, че ще излиза тази вечер и няма да се върне до сутринта — добави англичанката.

Брейдън се усмихна, очевидно впечатлен.

— Може да съм много по-полезна, ако знам за какво говорите — изтъкна Роуина.

— Ако това, което казваш, е вярно, значи вече си ни полезна — увери я момчето.

— Почакай — обади се колебливо Серафина. — Казваш, че ще излиза тази вечер?

— Да — отвърна уверено девойката.

— Но защо му е да излиза през нощта? Къщата е заобиколена единствено от гори и градини, докдето ти стига погледът.

— Каза на прислугата, че ще ходи с каретата си до града. Но, разбира се, аз разбрах, че лъже.

— Така ли? — изненада се Фина. — Как?

— Беше с неподходящи обувки. Носеше старите си напукани кални ботуши. Ужасно противни. Никой, който е с акъла си, не би обул подобно отвратително нещо, ако отива в града.

Серафина се усмихна, все повече харесваше тази префърцунена девойка.

— Какво друго забеляза?

— Е, той е изключително лошо облечен човек, това е очевидно. Палтото му е страшно износено и изобщо не отговаря на модните тенденции. Някой трябва да му каже, че вече сме 1899 година!

Фина кимна. Очакваше се забележките на момичето да са свързани с модата, но после лейди Роуина продължи:

— Вчера този противен мъж ме последва в градината с розите. Навярно мислите, че не съм го забелязала, но една дама усеща, когато я преследва мъж, независимо дали е изтънчен джентълмен, или обикновен гражданин като мистър Гратан. Освен това той следи много внимателно и Брейдън. Търсеше и теб, Серафина, знаеш ли? По време на вечеря преди две нощи ме попита дали според мен наистина си напуснала „Билтмор“. Държи се встрани от мистър Вандербилт и мисис Кинг, но постоянно тормози слугите с въпроси за някой си мистър Торн и за някаква скулптура на каменен ангел в гората. Не знам

защо е всичко това, но по време на вечеря постоянно придърпва ту един, ту друг гост и буквално ги подлага на разпит.

Фина се втрени смаяно в лейди Роуина. Девойката бе ходеща енциклопедия на клюките и интригите в къщата.

— Е... — обясни англичанката в отговор на видимата изненада, изписана по лицето на Серафина. — Тук съм съвсем сама и ми е доста скучно. Трябваше да си намеря някакво хоби, нали?

— А мистър Олмстед?

— Какво общо има той с всичко това? — обади се Брейдън.

— Какво си видяла, Роуина? — настоя Серафина.

— Той обикаля из градините късно следобед. След вечеря прекарва безкрайни часове в библиотеката, разглежда стари снимки и скици, сякаш копнее за отминали времена. Всяка сутрин на закуска мистър Вандербилт го пита къде ще се разхожда през този ден и той му отговаря, че просто ще броди без конкретна цел, където го отведе вятърът. Но лъже, също като мистър Гратан.

— Лъже ли? — сепна се момчето.

— Мистър Олмстед лъже мистър Вандербилт? — повтори невярващо Фина.

— О, да. Определено. Казва, че отива просто да се разхожда, но всеки ден се насочва в една и съща посока, сякаш има някаква мисия в гората.

— Тя, изглежда, е неизчерпаем източник на наблюдения — заяви Брейдън, развеселен от внезапния обрат.

Серафина се замисли върху информацията, която им бе дала Роуина. После обмисли следващата стъпка.

— Брейдън, помниш ли четирите жребци, за които ти разказах?

Младежът кимна:

— Отидох в конюшната и проверих, но бяха изчезнали. Конярите ми казаха, че са били тук само за кратко и после не са ги виждали.

Фина се намръщи.

— Можеш ли да разбереш на кого са?

— Обикновено бих попитал мистър Риналди, лека му пръст. Но ще отида да проверя собствениците на конете в неговия дневник.

— Добре, направи го, моля те — кимна Серафина. — Така можем да открием улики за цялата тази история.

— А аз? — обади се другото момиче. — Щом Брейдън има задача, и аз трябва да имам.

Фина я погледна. Беше трудно за вярване, че това е същата Роуина отпреди малко, но тя явно наистина искаше да помогне и да бъде част от тяхната група.

— Ако е нужно да се шпионира, аз съм вашето момиче — увери ги англичанката. — Какво искате да разберете?

Серафина не беше сигурна доколко могат да ѝ се доверят, но реши да ѝ постави задача, за да я изпита.

— Искам да направиш списък на всички гости, отседнали в „Билтмор“, и в кои стаи са настанени. Всяка спалня си има име, така че го научи, както в случая с детектива. И ако пристигне нов гост, на всяка цена трябва да разберем. Важно е и да знаем всичко, за което се говори на вечеря, особено ако е намесен мистър Гратан.

— Абсолютно — кимна доволна Роуина. — С удоволствие ще го направя. Това е много по-интересно от висенето със старите баби и пиенето на чай. Ще си имаме ли тайно ръкостискане?

— Какво? — попита Фина.

— Нали знаеш, като истинските шпиони.

— Не разбирам.

— А тайни кодови имена?

Брейдън погледна развеселен приятелката си и се усмихна:

— Да, какво мислиш за тайните кодови имена, Серафина?

— Вижте какво — каза тя. — Ако някой види нещо необичайно, като пристигането на непознат гост или необяснима сянка в градината, трябва веднага да ме намери и да ми каже.

— Разбрах — кимна момчето.

— Можеш да разчиташ на мен — заяви Роуина.

— А, лейди Роуина — сети се Серафина, — нещо важно. Не трябва да говориш с никого за това, което правим. С никого. Разбираш ли?

— Да.

— Заклевах ли се?

— Заклевам се — увери я момичето.

— И нещо, което трябва да важи за всички ни по всяко време: ако нещо се случи, ако има извънредна ситуация, спрете часовника майка^[7]. Другите двама ще го видят и ще разберат.

Брейдън хареса плана ѝ и кимна.

— Как, за бога, се предполага да го направим? — попита с недоумение Роуина.

— В двора на къщичката на конярите има голям часовник — обясни момчето. — Работи с помощта на зъбни предавки и контролира четиринайсет други часовника из цялата къща, така че всяка стая е по стандартно време, точно както е било някога на гарите на моя праядо.

— Какъв прекрасен начин да сте сигурни, че слугите нямат оправдания да закъсняват! — възкликна Роуина.

Серафина поклати глава.

— Е, как да дам този сигнал? — попита англичанката.

— На третия етаж на къщичката има малка стая, в която се намира основният механизъм — обясни Брейдън. — Просто дръпни лоста за спиране на часовника. Но не чупи нищо, защото ще отвориш огромна работа на бащата на Серафина.

— Да не говорим колко ще се ядоса чичо ти — добави Фина. — Ако някой подаде сигнала, всички трябва да се срещнем веднага на покрива. Но използвайте сигнала само в краен случай.

— На покрива? — ахна лейди Роуина. — Как да стигна дотам?

— Качи се до четвъртия етаж, премини по коридора, отиди до дъното вляво и излез през втория прозорец — обясни Брейдън, сякаш бе най-простото нещо на света.

— Не забравяйте, че не бива да спирате часовника, освен ако не е наистина крайно наложител... — Преди да довърши изречението си, Серафина чу, че някой се задава по тъмния път. Косъмчетата на тила ѝ настръхнаха.

— Наведете се! — издърпа тя лейди Роуина и Брейдън в храстите.

— Какво правиш? — оплака се англичанката. — Роклята ми може да се скъса на магарешки бодил!

— Шшшт... — каза Фина, повлече момичето към земята и закри устата му с ръка.

Забеляза, че по листата на околните дървета трепти светлина от факла и се приближава към скривалището им. Чу шум от стъпки — някой тътреше по земята тежките си ботуши.

Тъмна фигура се носеше към тях по пътеката. Сърцето на Серафина се сви, щом видя дългото, износено палто на мъжа. След

това зърна и спираловидния бастун и тъмната му коса. Пулсът ѝ се ускори бясно. Той беше! Плъхът демон-Гратан. Роуина се бе оказала права. Не бе възнамерявал да прекара нощта в града. Идваше право към тях!

Докато крачеше бързо по пътеката, на белязаното му лице бе изписана убийствена решителност. Сякаш беше открил нова важна информация. Вече не идваше да разследва, разпитва или шпионира. Решен бе да убива. Стискаше бастуна в ръка, сякаш всеки момент щеше да го превърне в жестоко оръжие.

Серафина погледна Брейдън, който се бе привел ниско към земята, вперил очи във врага им. Лейди Роуина започна да се гърчи от уплаха, дишането ѝ се ускори, но Фина я държеше здраво. Опитваше се да се овладее, ала паниката завладя и нея, мускулите ѝ затрептяха, сякаш тялото ѝ се готвеше за битка.

Гратан бе на десетина крачки и се движеше бързо. Чуваха шумоленето на дрехите и трополенето на краката му. Шест метра...

Серафина знаеше, че ако се стигне дотам, може да бяга достатъчно бързо, за да му се изплъзне, но това не важеше за Роуина, с нейната дълга пола. Три метра...

Реши, че ако Гратан забележи някого от тях, трябва незабавно да атакува.

В момента мъжът бе точно над тях.

Фина се приведе, готова да се метне напред.

За момент не се случи нищо. Тя си помисли, че врагът ще ги подмине, без да ги види в храстите. Но тогава в далечината изрева звяр.

Брейдън и лейди Роуина се стреснаха, и двамата разтвориха очи широко и диво. Серафина хвана ръцете им и ги задържа на място, сякаш казваше:

Не.

Се.

Движете.

Щом чу воя, Гратан рязко спря. Сега Фина чуваше единствено дишането му и съскането на пламъка на факлата. Взря се нагоре през папратите и нарочно забави дишането си, докато напълно застина. Не помръдваше изобщо. Но спътниците ѝ шаваха нервно. Дори търкането на дрехите им създаваше твърде много шум.

Мъжът се загледа към пътеката в посоката, от която идваше воят. Белезите по лицето му приличаха на следи от нокти на диво животно.

Когато видя отразения в очите му блясък от факлата, Серафина усети как страхът плъзва из тялото ѝ.

---

[6] Антонис ван Дайк (1599–1641) — известен фламандски художник. — Б.р. ↑

[7] През 1843 г. проф. Щайнхайл създава часовник майка, който може да управлява вторични часовници от разстояние. — Б.пр. ↑

Серафина наблюдаваше Гратан, който все още стоеше на пътя. Мъжът наклони глава, сякаш се заслушваше за нов вой. После, след няколко дълги секунди, забърза припряно по пътеката.

Когато най-после зави по пътя и се скри от погледа ѝ, Фина не помръдна, остана на място. Усети, че Брейдън и Роуина вече нямат търпение и искат да се раздвижат. Не бяха свикнали да стоят неподвижно дълго време като нея, но тя ги спря. Задържа ги на място с ръце още няколко минути, докато се увери, че наистина са в безопасност.

Най-накрая погледна към другарите си, вдигна пръст до устните си и посочи към „Билтмор“. Тримата се затичаха към дома, без да си кажат и дума.

Серафина бе по-бърза и от двамата и с лекота можеше да ги изпревари, но нарочно остана най-отзад, за да се увери, че Гратан не им е устроил капан. Знаеше, че съвсем скоро ще се наложи да се бие с него, но последното, което искаше, бе да се изправи срещу врага точно сега — неподготвена, в тъмната гора, с двамата си спътници. Трябваше да си осигури някакво предимство пред него.

Зарадва се, когато стигнаха до градините и зърнаха неясните светлини на „Билтмор“ в далечината.

— Видя ли? — каза гордо лейди Роуина, докато бързаха към страничната врата на имението. — Той мина покрай нас и дори не ни видя! — Наведе се и започна да движи ръце пред себе си, сякаш бе майстор на промъкването. — Бях напълно невидима! Като крадец в нощта!

Серафина се усмихна, но Брейдън я погледна объркано.

— Къде отиваше той? Какво има в гората?

— Казах ви, че не можем да се доверим на този човек — отбеляза англичанката.

— Да се прибираме по-бързо — подкани ги Фина. Вече прекосяваха моравата.

— Тази вечер има официален прием. Така че всички в къщата ще са много заети — подхвърли Брейдън, сякаш прочел мислите й.

— Веднага щом вечерята приключи и всички се приберат по стаите си, ще се промъкна на третия етаж и ще претърся стаята на Гратан — заяви Серафина.

Преведе ги през страничната врата, след което всички се скриха в сенките под парадното стълбище и се загледаха към фойето.

Къщата бе осветена от меката светлина на свещи. Поставени тук и там по лавици и по маси, те създаваха почти ефирна атмосфера в стаите. Беше много тихо, с изключение на нежната музика на цигулките и виолончелата, които звучаха от банкетната зала. Гледката на семейство Вандербилт и всички техни приятели, празнуващи заедно, бе прекрасна. Серафина хареса искрящите рокли на дамите. До Бъдни вечер оставаха само няколко нощи.

Много красива и официално облечена млада дама на около двайсет години и красив млад джентълмен слязоха бавно по парадното стълбище, хванати под ръка. Младият мъж носеше черен фрак, бяла вратовръзка и бели ръкавици.

Серафина се възхити от сребърните копчета на ризата и жилетката му, които проблясваха на светлината на свещите и подхождаха на сребърната верижка на висящия от джоба му часовник. Младата дама, облежната на ръката му, бе облечена с бухнала сребриста рокля с голи рамене, плътно прилепнал корсет и дълъг шлейф, който се плъзгаше зад нея, докато тя слизаше величествено по стъпалата. Носеше елегантни бели сатенени ръкавици и сгънато сребристо ветрило, което подхождаше на роклята й. Наниз от бляскави перли красеше шията й. Тъмната й коса бе вдигната и подредена в най-сложната прическа, която Фина бе виждала.

— Коя е тази? — попита очарована лейди Роуина.

— Нейна милост Консуело Вандербилт, херцогиня Марлборо — каза тихо Брейдън. — И съпругът й Чарлс Ричард Джон Спенсър-Чърчил, девети херцог Марлборо. Мои братовчеди.

Серафина се усмихна. Нямаше представа как приятелят й успява да запомни подобни имена, но младата жена определено бе много красива. Хареса й начинът, по който херцогинята повдигаше ветрилото си, докато върви.

Наблюдава със затаен дъх как младата двойка минава през преддверието и покрай зимната градина на път към вечерния прием.

В банкетната зала прислужниците подготвяха основната, дванайсетметрова маса за вечерята в осем часа, докато всички господа в черни фракове и бели вратовръзки ескортираха своите дами, облечени с дълги официални вечерни рокли. Сребърните подноси и кристалните чаши сияеха на светлината на свещите и изглеждаха особено ярки в сравнение с тъмнината, от която идваха Серафина, Брейдън и лейди Роуина.

— Вие най-добре се качвайте горе, за да се преоблечете за вечеря — прошепна Серафина на другарите си. — Когато си лягате тази вечер, заключете вратите си. Утре намерете информацията, за която говорихме. И дръжте очите си отворени за нови улики.

— Разбрано — каза Брейдън.

— Ще го направим — съгласи се лейди Роуина.

Докато англичанката се качваше по широкото стълбище, Фина отново се изненада от нея. Тя изобщо не бе такава, каквато изглеждаше на пръв поглед.

— Какво ще правим сега, Серафина? — попита Брейдън, след като останаха сами.

— Аз ще бдя и ще пазя — отвърна момичето.

— Тогава ще бдя с теб.

Фина го погледна.

— Не е нужно да го правиш, Брейдън. Отиди на вечеря със семейството си и после си лягай. Поспи малко. Радвам се, че се прибрах у дома.

— Когато ти си тръгна, не можех да спя. Сигурен съм, че и сега няма да успея.

Тя го погледна, сгрънана от топлината и нежността на думите му.

— Благодаря ти. И аз се чувствах по същия начин. Нямам желание да бягам отново, повярвай ми.

Момчето се усмихна.

— Нека да кажа на чичо, че съм се върнал, и след това ще се срещнем тук.

— А приемът? — попита Фина и посочи бляскавите гости, които се събираха в банкетната зала в далечината.

— Какво ще кажеш да дойдеш и ти? — махна подканващо с ръка в същата посока Брейдън. — Сигурен съм, че можем да ти намерим рокля.

Серафина се усмихна неловко и усети как страхът отново запълзва вътре в нея като живо създание.

— Благодаря ти — отвърна колебливо, — но не съм готова.

Той кимна разбиращо.

— Тогава къде ще вечеряш?

— Татко е направил пиле на печката в работилницата.

— Звучи добре... Дали с баща ти бихте споделили вечерята си с още едно гладно гърло?

— Хмм... да... би било... добре... — заекна Фина, изненадана и леко уплашена от мисълта, че Брейдън ще вечеря с нея и с татко ѝ. — А лейди Роуина? Няма ли да ѝ липсваш на приема?

— О, тя може и да се нуждае от нас в гората, но определено не и на бляскав прием. Това е нейната територия и ще се справи чудесно без нас. Просто ще помоля чичо да ме извини за тази вечер и ще изпратя съобщение на Роуина, за да не си помисли, че ни е погълнал някой черен плащ или нещо подобно.

Серафина се усмихна и преди да се опита да го спре, той се отдалечи и направи точно това, което каза. Поговори за кратко с чичо си и за нейно изумление почти веднага се върна обратно при нея. Нямаше спор или караница.

— Води ме — изрече момчето и се усмихна. — Умирам от глад.

Когато Фина влезе в работилницата заедно с Брейдън, татко ѝ за малко да припадне от шока, но бързо се овладя. Вдигна една пейка и я почисти, за да седне младият господар. Даде му най-остроото си джобно ножче, за да нареже пилето си. Дори успя да скалъпи нещо, което изумително приличаше на салфетка за скута му. Серафина просто се облегна назад. Ядеше пилето си и се усмихваше, докато гледаше как мъжете седят заедно и се опитват да разговарят помежду си. Брейдън използваше такъв изискан английски, а баща ѝ така се унесе в старовремския си планински говор, че понякога се налагаше да им превежда, за да се разбират. За първи път в живота си чувстваше, че не просто принадлежи някъде, а е лепилото, което държи света цял.

След вечеря покани Брейдън да правят това, което в нейните представи правеха приятелите в цяла Америка, след като похапнат

заедно. Отидоха да ловят плъхове.

— Тате ми каза, че някакви гризачи дъвчат проводниците — обясни.

— Тогава да ги открием — отвърна Брейдън.

Когато и последните бляскави гости се оттеглиха в стаите си на горния етаж за през нощта, а слугите се заеха да почистват банкетната зала, Серафина поведе момчето през задните стаи на сутерена. След около час, когато всички заспят, щеше да се промъкне в стаята на Гратан на третия етаж и да я претърси, но дотогава можеха да се посветят на лова. Обикаляха тъмните коридори и сенчестите хранилища на старото й владение и това пробуди у нея спомени за живота й в „долния свят“.

След всичко преживяно Фина реши, че залавянето на няколко дъвчещи жици плъха ще е лесна работа. Но колкото и да търсиха с Брейдън, не ги намираха. С напредването на нощта ставаше все по-объркано и сложно. Тя използваше очите, ушите и носа си, както бе правила винаги по време на лов, но никъде не откриваше гризачите. Баща й бе казал, че има плъхове в къщата. Серафина бе главният ловец на плъхове. Винаги ги намираше. Но не и тази вечер.

— Заради мен ли е? — попита Брейдън. — Да не би да вдигам твърде много шум?

— Не, не мисля, че е това. Проверяваме всичките им любими места за криене. Ако са тук, би трябвало поне да ги видим.

— А горе?

Момичето поклати глава.

— На горните етажи няма плъхове. Никога не съм им позволявала да стигат толкова далеч.

Намръщи се, колебаеше се какво да прави сега.

— Може би баща ти е сбъркал за плъховете.

— Възможно е, но видях проводниците с очите си и определено бяха надъвкани от зъби.

Малко след полунощ се отказаха от лова и се върнаха горе, на първия етаж. Там нямаше никого. Всички лампи и свещи бяха загасени. Слугите се бяха прибрали по стаите си на горния и долния етаж. Музикантите бяха затворили калъфите си и се бяха разотишли по домовете си за през нощта. Банкетната зала и всички останали стаи на първия етаж бяха тъмни и празни.

— Хайде — каза Серафина и махна на Брейдън да я последва. Прокраднаха се по затъмненото парадно стълбище. — Ще претърсим стаята на Гратан.

Щом стигнаха до края на втория етаж, се приведоха и погледнаха предпазливо нагоре, за да се уверят, че стълбите са чисти, после се изкачиха до следващото ниво.

Когато стигнаха до третия етаж, отново се наведоха, защитени единствено от тъмнината и наклона на стълбището. В този момент Серафина осъзна, че се намират на същото място, където с Гидиън бяха прелетели през парапета. Погледна напред, към тъмния пуст салон за гости. Луната грееше през прозорците и осветяваше помещението с тайнствена сребриста светлина.

През тялото ѝ премина тръпка.

Долови шум в другия край на салона.

Погледна към Брейдън и по изражението му личеше, че и той го е чул.

Беше слаб и трудно различим звук. Фина постави ръце до ушите си като фуния, за да го увеличи.

И тогава го чу отново.

Тихо приплъзване някъде точно пред тях.

Слабо дращение на крачета по голия под.

Докосна Брейдън, за да не говори, и заедно се промъкнаха напред покрай стената.

Когато звукът спря, те също спряха.

Когато звукът се възобнови, те също се придвижиха напред. Сега вече Серафина чуваше дишането на съществата, дращането на ноктите им по пода, плъзгането на опашките им. Усети познатото потръпване в пръстите си и напрежението в краката си.

— Това са плъховете — прошепна на приятеля си.

Запромъкваха се бавно и тихо през тъмния салон до коридора между Северната и Южната кула. Когато Серафина надникна зад ъгъла, в гърдите ѝ пламна тъмен страх. В края на този коридор беше скринът с тайната врата, водеща към тавана, където я бяха нападнали бързолетите. Там ли бяха плъховете?

Пристъпи бавно напред. Все още се заслушваше, все още се опитваше да разбере къде точно са гризачите. Чуваше странен звук, сякаш стотици плъхове тракаха със зъби.

Сега стоеше точно на мястото, където я бе нападнал Гидиън в онази страховита нощ.

— Серафина... — прошепна Брейдън. Гласът му бе изпълнен с ужас, а когато я докосна по рамото, ръката му трепереше.

Тогава и тя видя. Към стената бе прикрепена широка дървена кутия със стъклена повърхност и месингова апаратура вътре — противопожарната аларма. Стоеше там от години. Но тази нощ в нея бе натъпкана кипяща маса от тъмна козина и люспести опашки. Плъховете гложгаха и тракаха със зъби, издаваха звук като от хиляди хлебарки. Дъвчеха електрическите проводници.

Серафина ги наблюдаваше изплашена, твърде шокирана, за да помръдне. Брейдън стискаше все по-силно ръката ѝ.

И тогава звукът рязко спря.

Изведнъж всички гризачи проточиха вратове и я погледнаха.

Едър, зловещ плъх изпълзя от кутията. После го последва още един. Плъховете, които сякаш бяха почти изгубили ума си, се изправиха на задните си крака и се втреничиха в Серафина. След това всички започнаха да пристъпват към нея.

Момичето не можеше да повярва на очите си. Не ги преследваше тя. Те преследваха нея!

Изпълнена с ярост, пристъпи към гризачите. Чудеше се как да залови всички. Но те не се държаха като нормални плъхове. Не се стрелнаха паникьосано встрани. Втурнаха се *срещу нея*.

— Серафина... — прошепна ужасен Брейдън.

Тя погледна надолу и също ги съзря: стотици паяци и стоножки изпълзяваха от дограмата.

— Серафина! — извика момчето, докато трескаво изтърсваше паяците от краката си.

Тя чу ужасния познат звук — *тик-тик-тик* — и продължително дрезгаво съскане. Почувства горещия въздух по тила си, сякаш някой дишаше във врата ѝ. Обърна се паникьосана, но в пустия тъмен коридор нямаше нищо.

— Брейдън, бягай!

Обърнаха се и се затичаха. Преминаха през салона за гости и се втурнаха надолу по парадното стълбище. Фина погледна през рамо. Килим от стотици кафяви плъхове се спускаше като вълна по стълбите

зад тях. Същински водопад от плъхове. Серафина тичаше с бясна скорост, но Брейдън изоставаше. Плъховете щяха да го изядат жив.

Тъкмо когато забави крачка, за да го изчака, нещо профуча покрай нея.

— Размърдай се, мудна бабичке! — провикна се момчето. Плъзгаше се шеметно и удивително бързо по гладкия дървен парапет на витото стълбище.

Вълната от плъхове се блъсна във Фина и започна да се катери нагоре по босите ѝ крака. Момичето се опита да ги изрита, да ги откопчи от себе си, но нямаше смисъл — бяха прекалено много. Скочи върху парапета, хвана се здраво и се плъзна по него след приятеля си.

Чувството бе като скок от ръба на скала. Стомахът ѝ се преобърна от шеметното спускане. С Брейдън се плъзгаха надолу, надолу, надолу по спиралата към следващото ниво, после се затичаха, скочиха и се плъзнаха отново — следваха голямата извивка на парапета по целия път до първия етаж. Когато стигнаха долу, се смъкнаха от парапета и се затичаха към мазето.

Серафина знаеше, че не бива да го прави, но в края на стълбите на сутерена се обърна и погледна зад себе си.

Плъховете бяха изчезнали.

Тези мръсни, ужасни, луди твари я бяха преследвали три етажа надолу и после просто изчезнаха.

Във въздуха ли се бяха разтворили, или се бяха промушили обратно в стените? Дали плъховете бяха част от някаква конспирация?

Изръмжа отчаяно, ядосана от станалото. Та тя бе главният ловец на плъхове! Не трябваше да има гризачи в „Билтмор“! Години наред бе полагала усилия, за да ги прогони. А сега изведнъж се бяха появили стотици огромни злобни гадина, каквито не бе виждала никога преди!

„И откога паяците използват от стените и нападат хора?“ Сякаш основната цел на животните бе да не я допуснат до третия етаж.

Брейдън се отпусна на пода до нея. Пуфтеше тежко с гръб към стената и с мъка се опитваше да си поеме въздух.

— Чудна нощ! — поклати глава той. — Ако ловът на плъхове е винаги такъв, следващия път не ме брой!

— Хайде — докосна го по рамото Серафина.

— Кажи ми къде отиваме — настоя момчето, докато се надигаше от пода.

— Връщаме се там.

— Какво? — възкликна Брейдън и отново се тръсна долу, решен да не се поддава. — Моля те, кажи, че няма да го направим.

— Не искаш ли да видиш дали са още там? Това е парадното стълбище на „Билтмор“! Как може да има плъхове на него?

— Кълна се, любопитството ти ще те убие някой ден, Серафина. А навярно и мен.

— Хайде. Трябва да проверим.

Събрали и последните трохици от смелостта си, се промъкнаха по стълбите на сутерена до първия етаж, а след това бавно и внимателно надникнаха към голямото стълбище. Нямаше плъхове или паяци, нито дори стоножки. Не се виждаше и следа от тях. Бяха изчезнали. Лунната светлина озаряваше стъпалата със сребристо

сияние, сякаш подканваше Фина и Брейдън да се качат още веднъж. Но докато се взираха с чувството за надвиснала заплаха към празното стълбище и усещаха как настръхват, и двамата осъзнаха, че няма начин тази вечер да отидат отново до третия етаж. Това бе последното място на Земята, на което искаха да бъдат.

— Не би трябвало да има толкова плъхове в къщата — прошепна момчето.

— Не би трябвало да има *никакви* плъхове в къщата! — отсече гневно Серафина, като приглади косъмчетата на тила си с ръка. — Нещо не е наред, Брейдън.

— Да, само че не е *едно* нещо, а прекалено много четириноги противни *неща* — заяви той. — Хайде, нека да намерим безопасно местенце, където да си починем.

За да избегнат голямото стълбище, използваха задните стълби. Качиха се до втория етаж и се промъкнаха тихо в стаята на Брейдън. Гидиън го посрещна щастливо на вратата, а после се приближи до Серафина и поклати оживено опашка. Тя коленичи. Затвори очи, прегърна кучето и го погали по главата. Сърцето ѝ се изпълни с топлина. Толкова се радваше, че доберманът явно няма спомен от битката, която бяха водили онази ужасна нощ. Брейдън заспа в леглото си, а Фина се сгуши доволна до Гидиън пред запалената камина. Унесе се в лека дрямка и се опита да не сънува кошмари за плъхове, които не бягат от нея.

Събуди се няколко часа по-късно, точно преди зазоряване. Сдобрила се бе с Брейдън, събрала се бе с татко си и дори се беше сприятелила с лейди Роуина, но след всички инциденти — счупването на ценната ваза, битката с Гидиън, ухапването на лакея, уплахата на гостите и прислугата — не беше сигурна, че хората в къщата ще се зарадват да я видят, затова Фина реши все още да се спотайва в сенките. Но имаше още един човек, на когото смяташе, че може да се довери. С негова помощ би могла да си подсигури хитър начин да проникне безопасно в стаята на детектив Гратан, когато той не е там.

Бързо се затича нагоре по стълбите до четвъртия етаж, промъкна се до края на коридора и се вмъкна в третата стая вдясно.

— О, мис, ама вий сте тук! — усмихна ѝ се изненадано Еси.

Девојката тъкмо бе облякла униформата си на камериерка и се приготвяше да започне работния си ден. Остави четката за коса и

пристъпи към Фина.

— Чух какви ли не истории за станалото. Толкоз се тревожех! Къде бяхте?

— Избягах в планината.

— О, мис, не е трябвало да го правите. Там е много опасно за малко момиче като вас. Има пуми!

Серафина се усмихна.

— Те бяха най-малкият ми проблем.

— Какво? Какво стана? — попита Еси и я стисна за ръката.

— Добре съм — увери я Серафина. Но после отстъпи назад и подхвана извинителното си изявление. — Съжалявам, че съсипах най-хубавата ти рокля, Еси.

— О, туй няма значение, мис — придърпа я отново към себе си девойката. — Елате тук, седнете на леглото. Виждам, че нещо ви се върти в главницата.

— Познаваш ли детектив Гратан?

— Да, виждала съм го. Все пита разни неща за мистър Вандербилт, за мистър Олмстед, за вас, за господаря Брейдън, за кучетата...

— Разпитвал е за Гидиън и Седрик?

— О, да! Особено досаждаше с въпроси за кучето на младия господар. От мен да знаете, със сигурност на всички в къщата вече им писна от тоз човек.

До миналата нощ Серафина не бе напълно убедена, че може да се довери на лейди Роуина, но досега всичко, което англичанката бе казала за следователя, се оказваше истина.

— Ти ли чистиш стаята на детектив Гратан? — пристъпи най-накрая към основната цел на посещениято си.

Еси се намръщи.

— Аз и Маги. Или поне тъй трябва, ама той не ни дава възможност.

— Какво искаш да кажеш?

— Винаги заключва вратата и ни е дал строги заповеди никога да не влизаме в стаята му. Вътре може да има и мъртва котка, ама нищо не можем да сторим.

— Мъртва котка ли? — сепна се Серафина.

— Просто тъй се казва.

— Имаш ли ключ, който отваря всички врати, или нещо подобно?

— О, не, мис, не ни се полага. Повечето гости не заключват стаите си. Няма причина. Но мисис Кинг казва, че ако някой гост иска да се усамоти, трябва да го оставим на спокойствие.

Фина поклати разочаровано глава. Отново бе стигнала до задънена улица.

— А защо се интересувате толкоз от детектив Гратан? — попита Еси.

— Страхувам се, че е замислил нещо лошо, и искам да го разкрия — каза Серафина и това си беше самата истина, бог ѝ бе свидетел.

— Е, бъдете внимателна — предупреди я сериозно камериерката. — Струва ми се, че е ужасно лош човек.

Момичето кимна. Спомни си плъховете от миналата нощ и каза:

— Ще се постарая.

После ѝ хрумна още нещо.

— В коя стая е настанен? — попита. Помисли си, че ще е добре да провери информацията, която бе научила от Роуина.

— Е, отначало, когато дойде, мисис Вандербилт ни каза да го сложим в Стаята на Шератон. Тя си е много хубава, мен ако питате, ама детективът не беше доволен.

— Какво е казал?

— Никой не можа да разбере какво точно не ѝ е наред, но той се оплаква и мрънка толкоз много, че господарката накрая просто се предаде и нареди да го настаним, дето поиска. Ужас! Колко грубо е да си отишъл някъде като гост и после да се държиш като глезено дете, за да получиш своето!

— Коя стая поиска следователят?

— Стаята на Ван Дайк в горната част на стълбището на третия етаж.

Същата стая бе споменала и Роуина, така че информацията не беше нова, но когато Фина чу описанието на Еси, сърцето ѝ се разтуптя бясно. *Стаята в горната част на стълбището на третия етаж.* Точно там бяха срещнали плъховете тя и Брейдън, на същото място я бяха нападнали бързолетите, а после и Гидиън. След това си

спомни, че мистър Торн, Мъжа с черния плащ, бе настанен в същата стая.

— На връщане от тоалетната тази сутрин чух другите момичета да говорят за детектив Гратан — продължи Еси.

— Какво казаха?

— Че е пропуснал вечерята снощи, което си е ужасно грубо спрямо мистър и мисис Вандербилт, мен ако питате. Прибрал се късно през нощта, отишъл направо в стаята си и намъкнал кал из цялата къща! Клетата Бетси трябвало да почисти, преди мисис Кинг да види мръсотията на сутринта, а след туй следователят звъннал на прислугата със звънчето си. Имал наглостта да поиска вечеря, и то в стаята си. Вдигнали готвача от леглото, той отворил отново кухнята, претоплил му едно ястие и пратил лакея чак горе. Туй нямало да бъде никакъв проблем, ако детективът бил показал поне мъничко благодарност, ама той дори не пуснал лакея в стаята си. Наредил му да остави подноса на пода пред вратата и го отпратил.

Серафина слушаше с интерес.

— Значи детектив Гратан се е върнал в къщата...

— О, да, тук си е, но аз не бих плакала, ако мистър Вандербилт го изрита скоро. Всички други гости са тъй приятни и мили, правят ни подаръци, особено по празниците, а той е много груб и мрънкащ човек.

— Благодаря ти за цялата информация, Еси — каза Фина и стисна ръката на девойката. — Ти си добра приятелка. Ще ти се отплатя за роклята веднага щом мога.

— Знам, че ще го сторите, мис. Имам няколко минути, преди да тръгна. Искате ли да ви оправя косата? Май сте имали много преживявания.

Момичето се усмихна и кимна:

— Да, би било добре.

— Как искате да я направя? — попита Еси, като застана зад гостенката си и хвана косата ѝ в ръце.

— Виждала ли си Консуело Вандербилт, херцогиня Марлборо? — подхвърли Фина.

— О, мис, туй ще отнеме един час! След малко трябва да се залавям за работа!

— Добре, просто я навий и я прибери на тила — разсмя се Серафина.

След като си поговори с Еси, се спусна на долните етажи. Промъкваше се от едно тайно местенце към друго, цяла сутрин наблюдава как къщата оживява и хората се събуждат и поемат по задачите си, но не видя нищо подозрително или необичайно. Нямаше и следа от детектив Гратан, Плъхът сякаш бе потънал вдън земя. Фина се запита дали двамата ѝ съюзници са забелязали нещо. Трябваше все някак да измислят план за действие срещу детектива и да го победят веднъж завинаги. Не можеха да го избягват още дълго. Но до момента не бяха успели дори да проникнат в стаята му. Всеки път, когато Серафина се опиташе да я приближи, ставаше нещо ужасно. Може би трябваше да му устрои капан.

Следобед излезе навън, за да обиколи територията на имението. Чудеше се дали Стареца от гората ще нападне направо. Под каква форма и от каква посока би могла да дойде атаката му? Можеше ли да ги атакува отвътре, чрез самия Гратан?

Забеляза мистър Вандербилт и мистър Олмстед да се разхождат сред градините и се забърза натам, за да подслуша разговора им.

— Проверихте ли екипа, който работи по засаждането надолу по реката? — попита господарят на имението.

— Работниците напредват добре — заяви архитектът. — Мистър Шенк има добро око за земята.

Серафина разпозна името на главния лесничей, който се грижеше за горите на „Билтмор“.

— Нуждаем се само от още няколко десетилетия и отново ще имаме чудесна гора — каза мистър Олмстед.

Двамата мъже се засмяха леко, но Серафина видя сериозния поглед на архитекта. Възрастният мъж бе напрегнат, криеше нещо от господаря на дома, точно както бе казала лейди Роуина.

— Искам просто да продължаваме и да постигнем напредък — рече мистър Вандербилт, докато се разхождаха.

— Не се притеснявайте, Джордж. Ще постигнем напредък — увери го мистър Олмстед. — Ще направим „Билтмор“ толкова красив, че никой няма да помни какво е било тук преди. Със семейството и гостите ви ще се наслаждавате на изобилието на природата много години напред.

— Оценявам това, Фредерик.

— Много отдавна научих, че независимо дали става дума за деликатна чаена роза, или за солиден дъб, засаждането и отглеждането изискват огромно търпение.

— Невинаги го имам — призна Вандербилт.

— Нито пък аз — додаде архитектът.

Серафина си помисли, че възрастният мъж би трябвало да се засмее или да намигне при тези думи, но той не го направи. В него имаше някаква тъмнина, която тя не разбираше. В главата му определено се въртяха мисли, които не споделяше с мистър Вандербилт. Отново се зачуди защо се е върнал в „Билтмор“ точно сега, точно в този момент.

Докато наблюдаваше и слушаше двамата приятели, Фина се замисли за живота си. Преди години често бе наблюдавала как архитектът и господарят на дома се разхождат заедно, обсъждат какви видове дървета е добре да засадят във всяка част на имението, как могат да докарат повече вода или да защитят района от силния вятър, сякаш бяха пастири на гората. Доскоро не бе мислила по темата, но напоследък си даваше сметка, че всички удобства, сгради и механизми около нея някога са били просто нечия мечта. В не толкова далечното минало всички тези неща са били само идея в главата на някого. Когато дядото на мистър Вандербилт е бил малък, хората пътували на далечни разстояния единствено пеша или с коне, но той си бе представил влакове, кръстосващи Америка. С тези влакове неговият внук бе дошъл от Ню Йорк до дивите територии в западната част на Северна Каролина. А после бе пресъздал своите мечти и бе построил голяма къща в планината. Мистър Едисон си бе представил електрическа крушка, която носи светлина и в най-тъмните нощи. Други хора си бяха представили асансьора и динамото, както и останалите изобретения, с които баща ѝ работеше всеки ден. Но за разлика от тези мъже с метални творения, мистър Олмстед си представяше и мечтаеше за обширни градини и безкрайни гори. Това бе неговият принос в света. Серафина се замисли за още по-стари времена и се запита дали преди милиони години планините преките, облаците и дори хората са били също нечий мечти. Мечтите на бог.

Замисли се и за себе си. „Трябва да си представиш какво искаш да бъдеш. Едва тогава ще намериш начин да го постигнеш“ — казал ѝ бе Уейса в пещерата зад водопада. Фина знаеше, че няма да изобрети

машина или да построи голяма сграда, но каквото и да ѝ бе писано, първо трябваше да разбере коя е и каква иска да бъде.

Трябваше да си представи своето бъдеще и след това да открие начин да го постигне.

Когато същата вечер се промъкна в къщата, влезе във вентилационната шахта на втория етаж и се замисли какво да стори. Какъв номер можеше да приложи, за да залови Гратан? Беше се опитала да влезе в стаята му, но безуспешно. Не можеше да го следи къде ходи и къде се намира във всеки момент. Но все пак той трябваше да има някаква слабост.

Все още без никакви добри идеи, пропълзя през шахтата и провери стаята на Брейдън, която се оказа празна. Насочи се към библиотеката. Както обикновено, влезе през вентилите близо до тавана. Тъкмо се спускаше по лавиците, когато чу стъпки. Шмугна се в една удобна ниша, приклепна и зачака някой да влезе в стаята.

Но никой не влезе.

Продължи да чака, изпълнена с любопитство. Със сигурност бе чула нещо. Сякаш някой бе спрял точно пред вратата — дебнеше, но не влизаше. Колкото повече време минаваше, толкова по-любопитна ставаше. Да не би да бе сбъркала?

Изведнъж в помещението се появи човек, но не през главната врата, както Фина очакваше. Някой слезе от лавицата на масивната камина в стаята. Лейди Роуина! Явно бе използвала скрития проход, който водеше от втория етаж на къщата до най-горното ниво на библиотеката.

Серафина си помисли, че трябва да се покаже, но в движенията на англичанката имаше нещо потайно и неуловимо, което я разубеди. Приведе се и продължи да я наблюдава.

Роуина бързо се спусна по красивата вита стълба от ковано желязо до основния етаж на библиотеката. Пищната ѝ тъмнорозова рокля се носеше на талази зад нея. Огледа се, сякаш да се увери, че в стаята няма друг човек, след което се стрелна към ореховите панели на ламперията вляво от камината.

Фина се промъкна покрай парапета, но преди да стигне до място, откъдето можеше да вижда по-добре, чу слаб метален звук: тракане, завъртане и после съвсем ясно *щрак*. Последва скърцане на нещо — навярно панта. Роуина явно бе открила малко отделение, скрито в

стената. Чу се шумолене на хартия, а след това продължително плъзгане.

Роуина се появи отново в полезрението на Серафина с купчина свитъци в ръце. Отнесе ги до една от масите и започна да ги развива поред. От разстояние бе трудно да се каже какво има на документите, но приличаха на архитектурни чертежи.

Какво ли търсеше англичанката? Дали изучаваше планове на къщата, за да я познава толкова добре, колкото Фина и Брейдън? Или бе открила списъка на гостите и сега проверяваше стаите, за да определи кой в коя е, както ѝ бе казала Серафина. Струваше ѝ се някак нередно Роуина да души из библиотеката, когато там няма никого друго, но после осъзна, че тя самата прави същото. Може би девойката имаше някаква теория за детектива, която сега проучваше? Когато я помоли да се присъедини към нея и Брейдън, Фина не подозираше, че англичанката ще бъде толкова отдадена на задачата. Май истински се наслаждаваше да си играе на шпионин. Серафина нямаше търпение да разбере какво е научила. Точно когато мислеше да се разкрие, чу стъпки, които приближаваха към вратата на библиотеката откъм Галерията с гоблените.

Роуина пхна бързо чертежите в тайното отделение в стената, седна на дивана пред огъня и се престори, че чете книга.

„Това момиче е много добро“ — помисли си Фина, докато я наблюдаваше с усмивка. Никога не ѝ бе хрумвало да пробва този стар номер в стил „дръж-се-така-сякаш-всичко-е-наред“.

Един лакей влезе в стаята.

— Моля да ме извините, милейди — изрече и се поклони леко. — Вечерята ще бъде сервирана в осем часа, но имайте предвид, че повечето часовници в къщата са спрели, така че ни пратиха да съобщим на гостите, че сега е седем часът и може би биха искали да започнат вече да се приготвят за вечеря. Благодаря ви.

Серафина трепна, щом чу думите на лакея. Часовниците бяха спрели! Роуина бе тук, в библиотеката, значи Брейдън даваше предупредителния сигнал! Беше в беда!

Англичанката явно също стигна до този извод, защото веднага мина покрай лакея и излезе от стаята забързано.

Фина се измъкна от скривалището си и се затича към покрива.

Серафина се изкачи през прозореца на четвъртия етаж върху покрива на „Билтмор“ и забърза по медния купол над парадното стълбище. Мина между полегатите плочи, високите комини, извисяващите се кули и изваяните каменни гаргойли, които обитаваха този „горен свят“. Билата на покрива бяха с медно покритие, богато украсено с релефни модели на дъбови листа, жълъди и позлатените с варак инициали на Джордж Вандербилт, които пламтяха ярко в лунната вечер.

Щом Фина стигна до ръба на покрива, пред нея се разкри невероятен изглед — като от птичи поглед — към стъкления покрив на зимната градина и множеството вътрешни дворове и градини на имението. С блестящите в небето звезди и с гористите планини в далечината покривът ѝ предоставяше спираща дъха гледка към целия свят, който познаваше.

Чу силно трополене и се завъртя рязко.

— Часовниците са спрели — каза задъхано лейди Роуина, докато се опитваше да се изкачи през прозореца на покрива с пищната си рокля.

Серафина отиде да ѝ помогне. Дрехата на англичанката бе украсена с изобилие от рози от копринена тафта и бе толкова дълга и тежка, че когато девойката пробва да се покатери през отвора, се заплете в краката ѝ. Двете заедно се опитаха да избутат плата настрани, като се стараеха да не настъпват осеяната с цветя пола и да я издърпат през прозорчето, без да скъсат нещо.

— Почти успяхме — простена Роуина. — Още съвсем малко.

Най-накрая се измъкна през отвора и падна върху покрива.

— Тук съм — изрече, веднага скочи и се изпъна като войник на пост. — Някой спря часовника!

— Аз го спрях — обади се Брейдън, докато се промъкваше с лекота през прозореца, за да се присъедини към тях.

— Какво се е случило? — попита Серафина. — Видя ли нещо?

— Гидиън и Седрик липсват — отвърна момчето с пресипнал глас.

— Какво искаш да кажеш? Как така липсват? — не разбра Фина.

Някои кучета бяха естествени скитници — бродеха, после се връщаха, но да изгубиш следата на ранен доберман и на гигантски санбернар й се струваше почти невъзможно.

— Претърсихме цялата къща и околностите. Седрик рядко изоставя чичо ми, а Гидиън никога преди не е изчезвал, но не можем да ги открием никъде — обясни паникьосан Брейдън.

Серафина обмисли чутото. Приближи се до ръба на покрива и погледна надолу — първо към градините с многобройните им статуи и пътеки, после към гората.

Спомни си какво бе видяла в тъмните сенки на боровете последния път, когато бе ходила там.

Не искаше да мисли за станалото.

Не искаше да е вярно.

Но спомените не напускаха съзнанието й.

— Мисля, че знам къде са...

Повдигаше й се, докато изричаше думите. Това бе последното място на Земята, където би искала да отиде.

— Благодаря ви, че се съгласихте да ни приемете, сър — каза Серафина, когато мистър Вандербилт влезе в библиотеката.

— Брейдън ми обясни, че имаш важна информация относно изчезването на кучетата — отвърна господарят на имението със сериозен тон. Фина не бе сигурна дали е ядосан заради злополуката с Гидиън преди няколко нощи, но очевидно бе ужасно притеснен от изчезването на Седрик.

— Серафина може да ни помогне, чичо — увери го Брейдън. — Аз ѝ вярвам, бих ѝ поверил живота си, както и живота на Гидиън и на Седрик. Странните събития, които се случват напоследък в „Билтмор“, станалото с Гидиън, смъртта на мистър Риналди и изчезването на кучетата... всичко свързано.

— По какъв начин?

— Мистър Вандербилт — започна Фина, — вие ме срещнахте за първи път преди няколко седмици, когато изчезнаха децата.

Лицето на мъжа помръкна още повече.

— Да — кимна той и я погледна изпитателно. — Това същото ли е?

— Не, не съвсем. Но тогава се убедихте, че можете да ми се доверите.

— Да, спомням си — потвърди господарят на имението и продължи да я изучава.

Серафина отвърна смело на погледа му.

— Никога не съм искала да нараня Гидиън. И не вярвам, че самият той е искал да ме нарани. Не съм сигурна, но мисля, че може би знам къде са кучетата. В гората. Но не искам да ходя там сама. Ако съберете ловна дружинка с хора, коне и оръжия, аз ще ви отведа до мястото. Каквото и да се окаже, този път ще се борим заедно срещу него.

Мистър Вандербилт я гледа дълго време, без да каже нито дума. Явно бе изненадан от думите ѝ. Като че ли най-накрая осъзна колко

уплашена е Фина.

— Значи наистина е опасно... — прошепна тихо и замислено.

Все така загледана в него, тя бавно кимна.

Господарят на имението обмисли всичко, което му бе казала, а после се обърна към племенника си.

— Трябва да потърсим кучетата, чичо — настоя Брейдън. — И Серафина е единствената, която може да ни отведе при тях.

— С какво ще се сблъскаме, когато стигнем до мястото, за което говориш? — попита мъжът.

— Не знам със сигурност, но мисля, че ще има животни в клетки — отвърна Фина.

— Клетки... — повтори той. На лицето му се изписа отвращение, докато се опитваше да си го представи. — Кога би искала да го направим?

Серафина преглътна сухо.

— Сега, сър — изрече и стомахът ѝ се преобърна само от думите.

— Вече е тъмно като в рог.

— Не мисля, че имаме време за отлагане, сър. Ако подозренията ми са верни, кучетата са в ужасна опасност. Струва ми се, че той ще ги убие, сър. Налага се да отидем тази вечер. И още нещо. Трябва да сте само вие и най-доверените ви хора.

— Тук има много хора, които ще искат да помогнат — заяви мистър Вандербилт. — А ако е намесено престъпление, детектив Гратан ще настоява да дойде.

Фина сви устни.

— Всъщност тъкмо той в *никакъв* случай не бива да идва, сър. Вярвам, че представлява сериозна заплаха за нас.

Господарят на имението се втренчи в нея с пронизващите си тъмни очи за няколко безкрайни секунди — явно обмисляше думите ѝ. Тя издържа на погледа му, без да поглежда встрани, и го изчака да отговори.

— Разбирам — кимна мъжът бавно. — Ще постъпим така, както казваш.

Половин час по-късно мистър Вандербилт беше събрал спасителен отряд в двора, точно както бе обещал, който се състоеше от единайсет подбрани мъже на коне, Серафина пеша и двама ловци следотърсачи с техните кучета. Много от мъжете носеха факли, чиито

пламъци трептяха и припукваха в мрака. Когато Фина видя Брейдън да влиза в двора, възседнал чистокръвния си жребец, сърцето ѝ се сви, но по изражението на лицето му разбра, че няма начин да му попречи да дойде. Лейди Роуина яздеше до него със също толкова решителен вид. Не беше на дамско седло, а на обикновено, изоставила всякакви претенции за деликатност и изисканост. Бузите ѝ бяха поруменели от студения въздух. Носеше модерно палто за езда, но то бе тъмно и плътно, много подходящо за мисията им. Бе прибрала червената си коса назад и я бе подпъхнала в качулката на палтото. На ръцете си имаше кожени ръкавици и държеше камшик, както много от мъжете. Изглеждаше съвсем на място в спасителния отряд.

Серафина не се изненада, че момичето е настояло да дойде, само се надяваше лейди Роуина да не съжалява за решението си, когато стигнат до там.

Мистър Вандербилт и ловният водач подвикнаха към всички и конете потеглиха в тръс. Ловната дружина тръгна от „Билтмор“ малко след полунощ под бледата немоощна светлина на забулената в облаци луна.

Докато вървеше през гората с цялата ловна дружина около нея, Серафина се чувстваше като водач на армия, която се кани да влезе в битка. Но тракащите копита, местенето на седлата, подрънкването на юздите и тежкото дишане на мъжете вдигаха толкова много шум, че тя не чуваше нищо друго. Затова се отдели от останалите и закрачи пред тях през дърветата, за да чува по-добре звуците на гората.

Знаеше, че не бива да се отдалечава прекалено много. Плътна мъгла се плъзгаше на талази ниско над земята и сред клоните на дърветата, движеше се из гората на призрачни вълни, които настъпваха една след друга, танцуваха сред скалите и около стволите на дърветата и понякога скриваха от очите ѝ конете и техните ездачи.

Погледна към Брейдън, Роуина и мистър Вандербилт — те яздеха начело, а останалите конници ги следваха в сравнително свободна клиновидна формация. Знаеше, че господарят на „Билтмор“ обича много природата, но той не беше ловец нито по дух, нито по опит, и бе настоящ ловният водач на имението да води групата по време на търсенето. Мъжът яздеше пред двамата членове на семейство Вандербилт и всички други ездачи. Водачът бе едър човек, свикнал да командва, с груб глас и сурово поведение. Създаваше впечатление, че е прекарал голяма част от живота си на седло. Серафина виждаше, че той я следи неотлъчно с поглед и внимателно наблюдава всяко движение през гъсталаците напред — очевидно бе наясно, че единствено тя знае пътя.

Следотърсачите, двама здравеняци в дебели палта, вървяха пеша като Фина. Всеки водеше по шест кучета, порода плот хаунд — едри черни животни, с издължени тела и тигрова окраска, отглеждани за лов на мечки в тези планини още от седемнайсети век.

Но докато Серафина водеше групата нагоре към планината, към боровата гора, където се намираха клетките, следотърсачите изглеждаха все по-несигурни. Кучетата им заравяха носове към земята, но нещо като че ли ги объркваше; не спираха да лаят нервно и да

душат около себе си. Вместо да уловят конкретен мирис, който да следват, те започнаха да ръмжат.

— Укротете кучетата! — извика строго ловният водач.

— Джес се държи така, все едно е надушил дива котка — обясни един от мъжете и посочи към споменатото куче. — Бакс сякаш е уловил следата на мечка. И старият Роумър се зъби към нещо там, над оня хълм, като към животно, каквото не е срещал досега.

Ловният водач погледна Фина.

Най-накрая бяха стигнали до боровата горичка, която момичето търсеше, но дърветата бяха толкова дебели и клоните им висяха така ниско, че нямаше начин ездачите да минат през тях, качени на конете. Серафина знаеше достатъчно за лова, за да е наясно, че на водача ще му е ужасно неприятно да разпореди на хората да слязат от конете. Би предпочел да заобиколят препятствието, но тя бе сигурна, че клетките се намират *между* борове.

— Направо през тези дървета — посочи с ръка.

Не можеше да нарежда на мъжа как да ръководи лова, но трябваше да му каже какво знае. Погледна към мистър Вандербилт, който яздеше редом до ловния водач.

Но преди водачът да издаде командата за слизване от конете, откъм дърветата изригна мощен вой. Серафина цялата се разтрепери от този неестествен, лаещ рев. Не беше вой на вълкодави или на вълци, а на нещо съвсем различно. Мъжете се заоглеждаха с ококорени от страх очи, а конете им тропаха нервно и се блъскаха един в друг.

Светеци очи настъпваха към тях в мрака — най-малко петдесет чифта от всички посоки.

Кучетата се разляха и заръмжаха, готови за битка.

— Задръжте кучетата, мъже! — провикна се водачът, който се опитваше да въдвори ред в бързо влошаващата се ситуация. — Задръжте редиците!

Подобни на вълци същества се хвърлиха озъбени от мрака и нападнаха коня на ловния водач. Жребецът се паникьоса, изправи се на задните си крака, започна да се мята и да рита.

— Оттеглете се! — извика водачът, когато се появиха още от вълчеподобните създания, втурнаха се да хапят краката на конете, да скачат към ездачите и да ги дърпат от седлата.

Серафина се вледени от ужас. Това не бяха кучета или вълци. Бяха *койоти* — огромна група, доведена в планините от неестествена сила. Койотите рядко идваха в тези гори, защото бяха територия на вълците, естествените им врагове.

Паникьосана, Фина се спусна към Брейдън, Роуина и мистър Вандербилт през мелето от ритаци коне, зъбеци се койоти и крещящи мъже. Краката ѝ сякаш сами я носеха напред, сами я водеха към адския хаос. Привеждаше се, шмугваше се, избягваше подлите нападения на хищниците.

Зверовете свалиха на земята следотърсачите, въпреки че кучетата разкъсаха няколко от атакуващите животни. Койотите бяха прекалено много, за да могат да ги победят.

Брейдън и чичо му бяха опитни ездачи и винаги нащрек за опасността, така че никой от тях не бе паднал от седлото си при първоначалната изненадваща атака. Но конят на мистър Вандербилт се въртеше, подскачаше и се хвърляше яростно, блъсна се в едни клони и за малко да събори ездача от гърба си. Сякаш дори жребците бяха станали техни врагове.

— Оттеглете се! — развика се ловният водач, докато удряше един койот по муцуната с факлата си.

— Брейдън, хайде! — изкрещя Роуина на момчето, за да поемат обратно към имението. Самата тя също бе ужасена и се опитваше да усмири своя разбеснял се кон.

— Трябва да продължим! — настоя младежът, решен да помогне на Седрик и Гидиън. В крайна сметка обаче дори той бе принуден да се отдръпне с останалите.

Много от хората, хвърлени на земята, побягнаха в ужас пеша. Тези, които успяха да се задържат на седлата си, дръпнаха юздите на конете и се оттеглиха. Но койотите ги последваха, хапеха ги по краката и хълбоците, опитваха се да приклепят тромавите коне в гъстите храсталаци.

Докато ловната дружинка отстъпваше в безпорядък обратно към „Билтмор“, Серафина клекна на земята в основата на едно дърво. Не знаеше какво да стори. Озовала се бе в тъмен и недостъпен кът на гората съвсем сама. Наблюдаваше и слушаше хаоса, който постепенно изчезваше от полезрението ѝ под мантията на горската мъгла.

Обзе я огромна безнадеждност. Не можеше да се пребори с цяла глутница койоти. Не можеше да укроти паникьосаните коне или да успокои разбягалите се мъже. На гърлото ѝ заседна бучка, когато погледна за последен път Брейдън, Роуина и мистър Вандербилт, които се оттегляха с останалите. Отчаяно искаше да ги последва у дома. Мисълта да остане сама на това място я ужасяваше.

Но не помръдна.

Мрачна и плашеща идея се прокрадна в съзнанието ѝ. Можеше да спаси Гидиън и Седрик само ако продължи сама, ако се промъкне и пропълзи под черните клони на покритите с мъзга дървета, докато мъжете се борят с койотите в далечината. Единствената ѝ надежда бе да се промъкне незабелязано в зловещото леговище на врага.

Докато разработваше плана, чу нещо да се движи бавно към нея. Отначало си помисли, че я приближава животно на четири крака — дебнешц койот или хрътка. Двата предни крака като че ли стъпваха по-меко, по-внимателно. Задните се влачеха заедно и звучаха по-тромаво.

Но това не бяха четири *крака*. А ръце и колене.

Брейдън подаде глава през храстите.

— О, не биваше да се връщаш! — каза Серафина с раздразнение.
— Какво стана?

— Паднах от коня си — постара се да прозвучи невинно момчето.

— Лъжец. Ти никога не падаш от коня си!

— Но койотите ме нападнаха!

Фина поклати глава:

— Не, не стана така. Видях те, Брейдън. Ти не падна от коня си!

— Добре — призна най-накрая той. — Откъснах се от групата, но конят ми беше твърде уплашен, за да се върне тук. Не можех да го убедя да продължи, но и не исках да те изоставя, така че слязох, а него пуснах обратно при останалите. Той ще се оправя.

— Не се притеснявам за коня — изрече Серафина смутено. — Трябва да се върнеш при другите.

— Не искам да те оставям сама на това ужасно и мрачно място.

— Аз принадлежа на мрака. А ти не.

Брейдън махна към боровата горичка.

— Не мога да виждам в тъмното като теб, Серафина, но ако кучетата ни са там, съм длъжен да им помогна.

— Какво стана с лейди Роуина и с чичо ти? Добре ли са?

— Да. Останаха с другите от ловната дружинка.

— И ти би трябвало да си при тях — тросна се Фина, ядосана от неговата непреклонност.

Приятелят ѝ нямаше представа в какво се забърква. Но тя знаеше, че няма как да го разубеди.

— Добре — кимна най-накрая и допълзя до него. — Ще отидем заедно, но трябва да стоиш близо до мен и да си напълно тих.

Шмугнаха се под най-ниските клони и запълзяха сред гъсто растящите борове. Стволовете, клоните и дори земята бяха покрити с лепкавия черен сок, който се стичаше като тъмна кръв от кората на

дърветата. Сокът пропиваше всичко със силна, отвратително сладникава миризма. Горните клони на дърветата закриваха луната и звездите като плътна мантия, наметната над този черен, непрогледен свят.

Дори Серафина се затрудняваше да вижда.

Протягаше ръка пред себе си, за да не се блъска в изсъхналите висящи клони, но щом докоснеше нещо в тъмнината, лепкавата мъзга полепваше по пръстите ѝ, а после бавно покриваше дланите ѝ с мазна слуз. Краката и ръцете ѝ залепваха за земята и когато се движеше, Фина издаваше тихи шумове като от засмукване и отлепяне.

Предположи, че Брейдън не вижда абсолютно нищо, затова хвана ръката му и я постави на своето рамо.

— Дръж се за мен, докато вървим — прошепна и усети как ръката му потрепва. Не можеше да си представи колко страшно е за момчето да се промъква на сляпо през това ужасно място.

Докато се придвижваха напред, движейки се от дънер до дънер по просмуканата от смола земя, Серафина сбръчка ноздри. Надушила бе отвратителна миризма. Отначало си помисли, че е мирисът на гниещ боров сок, но после осъзна, че е животинска миризма — воня от животински отпадъци. После стана още по-зле.

Чу звуци от съскане, блъбукане и варене, а после видя и оранжева трепкаща светлина на огън в далечината пред тях.

— Какво е това? — прошепна Брейдън колебливо, най-накрая успял да различи нещо.

— Мястото, където отиваме.

Докато пълзяха напред през димната завеса на огъня, Серафина неволно докосна с ръка някаква студена, плоска и лепкава повърхност, която отначало сметна за скала. Погледна надолу и след няколко секунди осъзна, че греши. Беше надгробна плоча, паднала на земята — толкова стара, че буквите и цифрите по нея се бяха изтъркали и бе останала единствено гладка повърхност.

Пред надгробната плоча, там, където би трябвало да лежи тялото, имаше стара гробна решетка — тежка желязна клетка, потънала ниско в земята, дълга и тясна, с пропорциите на човешко тяло. Фина не знаеше дали в миналото решетката е била поставена над гроба, за да не проникват мародери вътре, или за да не излизат трупове навън, но сега клетката се използваше за още по-ужасяваща цел. В

края ѝ бе направена малка вратичка. А вътре лежаха сърна и двете ѝ малки и се вираха тъжно в Серафина. Бяха толкова притиснати от железните пръти, че нямаха място дори да се изправят.

Фина се обърна наляво и надясно и съзря още много стари надгробни плочи и железни клетки — навярно бяха стотици, простираха се, докдето погледът стига. Беше ги видяла тук преди няколко нощи, но тогава не бе осъзнала, че са пригодени от стари гробни решетки. Гъстата борова гора криеше цяло гробище. Личеше си, че е изоставено преди много време и дърветата са израснали върху него.

Серафина се огледа. Клетките бяха пълни с всякакви животни. В тази до сърните една норка се мятеше неистово напред-назад в търсене на изход. В клетката близо до Брейдън се намираше стар негов приятел: малка червена лисица, свита на кълбо, която бе вперила умолително очи в момчето и се тресеше от страх.

— Трябва да ги пуснем! — каза Брейдън с потрепващ глас.

— Чакай — прошепна Фина. Знаеше, че врагът трябва да е наблизил и не разполагат с много време. За съжаление, не можеха да спасят всички.

Запромъкнаха се между гробните решетки към огъня. В две съседни клетки видяха невестулка и семейство миещи мечки. Серафина усети туптене в слепоочията си, а ръцете и краката ѝ се разтрепериха. Оглеждаше се внимателно, докато проверяваше клетките. Там някъде, сред виещата се мъгла, затворени в клетките под ниските клони на боровете, от които капеше мъзга, лежаха безпомощно Гидиън и Седрик. Сигурна бе в това.

Изведнъж Брейдън я стисна за рамото толкова силно, че я заболя. Фина затаи дъх, щом видя силуета на мъжа, който крачеше в далечината с тежки ботуши и дълго, захабено палто. Беше сивобрадият горски старец. Движеше се решително и целенасочено, съсредоточен в работата си. Хвърли няколко съчки в пламъците, за да се разпалят, и във въздуха литнаха искри. Огънят заплующия и изсъска от новата доставка на боров сок. И тогава Серафина видя източника на ужасната миризма: мъжът вареше нещо в черен железен казан.

Стегна се и потрепери от ужас. Искеше да избяга. Но в същия момент чу звук — *тик-тик-тик*, последван от ужасно съскане и крясък. Забулената сова летеше над главите им. Фина бутна Брейдън и

двамата се прилепиха към земята. Трепереха от страх под изпитателния поглед на птицата, докато тя прелиташе ниско над боровите клони, които им служеха за скривалище. Совата се насочи към огъня и брадатия мъж, пусна една крива клонка в краката му и отлетя.

В отговор старецът повдигна брадичка и издаде пронизителен, страховит вик, последван от същото *тик-тик-тик* и от ниско, самодоволно съскане. Серафина осъзна, че совата не е просто негова позната или пък слуга, изпълняващ заповедите му. В това съскане имаше доказателство за съюз, за тъмна и ужасна любов.

— Трябва да изгорим това място до основи! — провикна се мъжът към птицата.

Серафина видя сухото му, покрито с бръчки лице. Това бе човек, обладан от омраза и убийствена лудост, каквито не бе виждала никога в живота си. До нея Брейдън трепереше от страх, пребледнял като призрак. Отворил бе уста и дишаше тежко. Тя го докосна, за да му даде кураж.

Мъжът се наведе и взе съчката, която бе пуснала совата. Фина си помисли, че ще я хвърли в огъня при останалите, но в следващия момент пред очите ѝ нещо просветна, клонката затрептя и стана дълга и дебела като бастун. Това бе магическият жезъл, за който ѝ бе говорил Уейса! Прокълнатият предмет бе черен, с шипове, много крив и чепат. По цялата му дължина бе усукано нещо, което приличаше на лъскава змия или на бръшлян. Жезълът пулсираше от жива, демонична сила, сякаш усещаше, че скоро ще придобие още власт и мощ.

В краката на стареца лежеше купчина кожи: черни, кафяви, бели — останки от животните, които бе използвал за противната си отвара.

Серафина не можеше да си представи какво забърква мъжът, но след миг той вдигна прокълнатия жезъл и го потопи в казана. Докато гъстата лепкава течност обгръщаше тоягата, мъжът мърмореше някакви думи, които тя не можеше да чуе.

След това старецът извади жезъла, покрит с гнусната смес, и приближи до една от най-близките клетки. Фина погледна натам и видя с ужас създаването вътре. Гидиън! Приятелят ѝ се бе снижил на задните си лапи и ръмжеше, оголил гневно зъби, но очите му бяха пълни със страх, когато Заклинателя доближи клетката. Мъжът насочи жезъла към решетката. Вратата ѝ се отвори със замах. Целият

разтреперан, доберманът изпълзя оттам и се повлече към стареца. „Захапи го, Гидиън! Ухапи го и бягай!“ — искаше да изкрещи Серафина. Но Гидиън не можеше да го стори. Мъжът го контролираше с прокълнатия жезъл.

Фина протегна ръка, за да запуши устата на Брейдън, но разбра, че е прекалено късно. Видял Гидиън под контрола на жезъла, той издаде силен, изпълнен с мъка стон. Старецът рязко се завъртя и погледна право към момчето с пламтящите си сребристи очи.

Серафина се хвърли в атака. Метна се право върху него, за да го зашемети, преди да е направил заклинание. Но мъжът вдигна ръка към устните си и духна над отворената си длан.

Фина усети дъха на смъртта, който премина през нея. Тялото ѝ изстина. Мускулите ѝ се отпуснаха. И тя се срина на земята.

Брейдън се строполи зад нея.

Останала без въздух, със застинало сърце и лице, наполовина завряно в пръстта, Серафина лежеше и се взираше в пространството с немигащи очи. Брейдън се бе проснал на земята само на няколко стъпки от нея, очите му бяха широко отворени, неподвижни, втречени с ужас в нищото. Фина не можеше да завърти глава, но в лъскавите от мъзгата стволове на дърветата видя потрепващата сянка на стареца, докато той приближаваше към тях.

Серафина постепенно осъзна, че е будна, но не може нито да помръдне клепачи, нито да се движи. Усещаше студената земя под себе си и въздуха, който бавно проникваше в дробовете ѝ, но все още не можеше да произнесе нито звук.

Долавяше мириса на мъртви борови иглички и на сока, просмукал се в земята там, където лицето ѝ бе долепено до пръстта. Усещаше вкус на кал в устата си.

Лежеше на една страна, дясната ѝ ръка бе опъната над главата, лявата — подгъната под тялото и извита под неестествен ъгъл, краката ѝ бяха плътно присвити и притиснати към гърдите. Усещаше неприятното пълзене на лепкавия сок от влажната земя върху голата кожа на краката, ръцете и лицето си, но не можеше да се изправи.

Не чуваше нищо, освен слабия и далечен звук на вятъра, който духаше сред дърветата.

„Така ли ще умра? — помисли си. После си каза: — Да, явно така ще бъде.“

Усети как потъва в мрака.

— Серафина! — прошепна напрегнато някой до нея, сякаш решен да не ѝ позволи да губи надежда. Гласът нямаше тяло, нямаше лице. Не принадлежеше на Брейдън, нито на нейния татко. А и съвсем скоро увереността ѝ, че е чула нещо, бе отнесена надалеч от вятъра.

Отново загуби съзнание, после пак дойде на себе си. Времето летеше. Не бе сигурна колко точно е минало. Дали бяха няколко секунди или няколко минути, или няколко часа?

Когато най-накрая успя да отвори очи, все още не можеше да повдигне глава. Виждаше най-вече почерняла земя, а малко над нея — кръстосани железни решетки и телени мрежи. През тях съзря друга клетка, в която бе затворен един от белите лебеди от езерото на „Билтмор“.

— Серафина! — разнесе се отново гласът. Идваше от другата страна на лебеда.

Фина бавно успя да вдигне глава.

Сърцето ѝ щеше да се пръсне, щом видя мургавото момче с дълга и рошава тъмна коса в съседната клетка. Изглеждаше толкова малък и слаб, че едва го позна, но той се взираше право в нея с кафявите си очи, а духът му бе яростен и несломим като на пленена дива котка.

— Бъди дръзка, Серафина! — провикна се той с глас, разкъсван от емоции.

— Уейса... — опита се да отговори Фина, но едва чу собствения си сух, дрезгав глас. Когато пробва да се надигне, удари главата си в железните пръти, които я задържаха ниско до земята. Брадатият мъж я бе затворил в желязна гробищна клетка като животните.

Изпъна врат и се взря между железните пръти, за да погледне извън клетката си. Видя как Заклинателя работи в лагера си, съвсем близо до нея. Разтърси се от страх, щом го зърна, но клетката я удържа. Не можеше да избяга. Огънят съскаше и пращеше, озаряваше нощта с трептяща оранжева светлина. Искрите хвърчаха вихрено нагоре, а димът се стелеше като тежка мъгла сред кривите клони на дърветата.

Мъжът се движеше около огъня и го разпалваше бавно, загледан в железния казан. Разпокъсани картини изплуваха в ума на Серафина, докато си спомняше всичко, което бе видяла: совата, жезъла, вълкодавите, каретата, плъховете, койотите. Какво означаваха? Старецът потапяше прокълнатия жезъл в сместа отново и отново, сякаш вливаше в нея ужасната си сила.

— Какво ти се е случило, Уейса? — прошепна Фина. — Как се озова тук?

— Трябваше да спася малките — отвърна тъжно момчето.

Серафина предположи, че когато брадатият мъж ги е нападнал, Уейса не е избягал, а се е втурнал срещу него. Предизвикал го е на битка, за да осигури на майка ѝ и на малките нужното време, за да избягат.

Яростта, която изпита, вля малко сила в тялото ѝ. Опита се да се завърти.

Един вълк се взираше в нея през железните решетки на близка клетка. Беше старият ѝ познайник, когото бе видяла за последно на билото на планината. Изглежда, не бе успял да преведе глутницата си до безопасни територии въпреки храбрите си усилия. Когато вълкът я

погледна през решетките, сърцето ѝ се сви. Не можеше да му помогне по никакъв начин. Не можеше да помогне и на себе си.

Изпита едновременно и облекчение, и дълбока покруса, че Брейдън бе до нея, в съседната клетка. Лежеше под железните решетки, проснат по лице и с разперени ръце. Приличаше на труп, изпъзлял от гроба си, но не успял да стигне по-надалеч заради прътите. Тялото му изглеждаше напълно безжизнено, кожата му бе бледа и лепкава, но очите бяха отворени и момчето се взираше потресено в нищото.

— Аз съм, Брейдън — опита се да го пробуди с шепот Фина. Беше сигурна, че е жив, но магията на Заклинателя го бе засегнала силно. — Събуди се! Аз съм! Серафина!

Докато го будеше, не спираше да мисли какво ще правят, когато той дойде на себе си. Какво щеше да се случи с тях? Тя бе заобиколена от клетки с животни. Тя самата бе животно, затворено в клетка. Железните решетки и металната мрежа между тях бяха твърде здрави, за да ги счупи. Започна да блъска по клетката, после да я дърпа. Рита по нея, удря я с рамо, но без резултат. Не можеше да се измъкне оттук.

Серафина започна да рови в покритата с борови иглички пръст. Копа, докато пръстите ѝ се разкървавиха, но напразно. Пръстите на клетката отиваха дълбоко в земята. Ако продължеше да рови надолу достатъчно дълго, щеше да стигне до изгнили дъски, кости и... може би тяло.

Железните пръти на гробищните клетки бяха разположени достатъчно близо един до друг, за да не позволят възрастен човек да мине между тях, но на много от клетките, включително и на нейната, брадатият мъж бе поставил и телена мрежа, за да попречи на помалките животни да се измъкнат.

— Опитях се да разкъсам мрежата — каза Уейса, забелязал, че Фина оглежда телената преграда на своята клетка. Момчето започна да рита своята мрежа с всички сили. Тя почти не помръдна, но когато Серафина видя как телта се огъва под натиска на ударите му, внезапно ѝ хрумна нещо.

Притисна се плътно до долната страна на клетката си. Телената мрежа се състоеше от квадратни части — достатъчно големи, за да пхне човек няколко пръста през тях. Стисна плътно между пръстите си една от телените нишки и я огъна. После я огъна отново. И отново. Пак и пак.

— Какво правиш? — прошепна Уейса.

Серафина не отговори, мълчаливо огъваше телената нишка напред и назад. Пръстите ѝ изтръпнаха, мускулите я заболяха. Но в крайна сметка усети, че жицата започва да се затопля и да се предава. Продължи да я огъва възможно най-бързо. И най-сетне телта изщрака! Бе скъсала нишката!

Не можа да сдържи усмивката си, щом видя смаяното изражение на Уейса. Току-що бе разкъсала метала с голи ръце. Бе направила *магия*.

Веднага премина към следващата жица — огъваше, огъваше, огъваше, докато и тя се счупи между пръстите ѝ.

— Благодаря ти, тате! — прошепна сама на себе си, докато се захващаше с поредната жица. Така, нишка по нишка, бавно успя да отлепи част от телената мрежа, разположена близо до земята, където пространството между прътите бе най-голямо. Опита се да пропълзи през дупката, но тя бе твърде тясна. Не можеше да мине.

— Снижи се, Серафина! — предупреди я шепнешком Уейса.

Фина застина на място и се прилепи към калта под себе си като уплашено животинче, когато чу познатия звук *тик-тик-тик* и дрезгавия писък на совата. Птицата прелетя точно над главите им, докато навлизаше в лагера.

Мъжът подхвърли жезъла в небето. Той се замъгли и се преобрази в клонка. Совата я улови във въздуха с хищните си нокти, а после изчезна сред дърветата.

Серафина не разбираше какво се случва, но бе изпълнена с решимост да се измъкне. Долепи лицето си до калната земя и бутна главата си в дупката. Опря краката си в насрещната страна на клетката и използва цялата сила на тялото си, за да избута главата си през отвора. При това движение остърга ушите си толкова силно, че ги разкъса и те прокървиха.

Размърда врата си, сви раменете — в този миг бе благодарна за несвързаните си ключици — и се пхна в дупката. Щом успя да вкара част от главата, рамото и ръката си през дупката, се протегна напред, за да се хване за нещо и да издърпа цялото си тяло навън, но нямаше какво да сграбчи, нямаше с какво да се изтегли. Вкопчи се в земята, но не откри нищо. Беше се заклешила, бе в капан в дупката. Не можеше да помръдне нито напред, нито назад.

Когато се огледа за клон или камък, за нещо, за което да се хване, видя Брейдън в клетката до нея. Момчето яростно огъваше нишките на телената мрежа като нея.

— Дръж се, Серафина! — прошепна приятелят ѝ, но тя знаеше, че няма смисъл от това, което прави. Тялото му бе по-едро от нейното. Дори да успееше да мине през мрежата, нямаше начин да преодолее прътите.

Всичко бе напразно. Заля я поредният пристъп на паника, не ѝ достигаше въздух. Сърцето ѝ биеше като обезумяло. Опита се да се овладее, но дишаше все по-бързо и по-бързо. Погледна към огъня в далечината. Колко време имаха, преди брадатият мъж да дойде за тях?

Най-накрая Брейдън успя да пробие малка дупка в телената мрежа на клетката си. Точно както Фина подозираше обаче, той не успя да пхне тялото си през тесния процеп между железните лостове. Но мушна ръката си през дупката и се протегна напред.

Отначало Серафина не разбра какво прави момчето, но после схвана. Притисна се в решетките на клетката си и изпъна ръка към него. Буташе и буташе, като се протягаше все по-напред. Преодолели пространството между клетките, ръцете им най-накрая се срещнаха по средата.

— Хванах те! — извика Брейдън, щом улови дланта ѝ. После я придърпа към себе си. Така, с помощта на момчето и натиска на краката си, Серафина получи предимството, от което се нуждаеше. Успя да се измъкне през отвора и най-сетне изпълзя от другата страна. *Успя! Измъкна се!*

Бързо допълзя до гробищната клетка на Брейдън и се опита да отвори резето отвън.

— Той идва! — прошепна трескаво Уейса.

Серафина чу трополящите стъпки на Заклинателя, запътил се в тяхната посока. Все пак успя да отвори клетката на Брейдън и го измъкна оттам.

— Върви да освободиш кучетата! — прошепна му. После забърза към клетката на Уейса и я отключи.

Брадятият мъж щеше да е при тях след секунди.

След като освободи Уейса, Серафина се огледа. Гидиън и Седрик гледаха радостно, докато Брейдън отваряше клетките им. В последния момент Фина отключи чевръсто клетката на своя приятел, вълка. Младият хищник я погледна с благодарност в очите. После тя хукна — знаеше, че Заклинателя е само на няколко крачки зад нея.

Фина, Брейдън и останалите избягаха от клетките и се затичаха с все сила, приведени ниско под клоните на борове.

Зад себе си чуха гневно изръмжаване, когато освобожденият от клетката вълк се нахвърли срещу брадятия. Серафина нямаше представа какво ще се случи по-нататък, но вълкът поне бе получил своя шанс да се бие срещу омразния враг.

Групата на бегълците намери прикритие сред гъстите борове. Уейса ги водеше, като често минаваше напред, за да провери за опасност. Фина не знаеше как е възможно, но Гидиън като че ли бе

възвърнал част от старата си сила и бързина. Седрик бе едро куче, несвикнало да изминава дълги разстояния, но се стараеше да поддържа наложеното темпо. Серафина тичаше редом до Брейдън и не му позволяваше да изостава. Най-накрая избягаха от гората с почернелите борове и стигнаха до дъбовете, но не забавиха ход. Страхът ги тласкаше напред. Тичаха километри, без да спрат.

По средата на пътя към „Билтмор“ Брейдън се срина, твърде уморен, за да продължи. Серафина му позволи да си почине десетина секунди, но после го издърпа обратно на крака.

— Ставай! Трябва да се приберем у дома!

Тичаха още малко, но най-накрая Брейдън се предаде на изтощението. Твърде съсипан, за да продължи нататък, той не се отказа, нито поиска от останалите да забавят темпото. Повика Седрик при себе си.

— Имам нужда от помощта ти, приятелю — каза, качи се на гърба на санбернара и се притисна в него.

— Хайде, Седрик! Хайде, момче! Да вървим! — провикна се Фина към кучето и всички отново се затичаха заедно.

Седрик произхождаше от дълъг род на кучета спасители и разбира отлично какво се иска от него. Втурна се напред, изпълнен с нова решителност и с нова цел, понесъл младия господар на гърба си.

Тичаха през хикория и бучиниш, между елши и брястове. Прекосиха гъсталаци и ливади, потоци и дерета, тласкани от мрачен страх, какъвто досега не бяха познавали.

Когато на зазоряване най-накрая зърнаха слабата светлина от „Билтмор“, Серафина почувства, че са се изплъзнали от лапите на кошмара. Намали ход и се обърна към Уейса. Двамата дишаха тежко, докато вървяха един до друг.

— Трябва да се върнем в „Билтмор“ — изрече.

Момчето кимна.

— Аз ще отида да намеря майка ти и малките, за да се уверя, че са в безопасност.

След това протегна ръка, за да спре Фина, и я погледна. Очите му искряха свирепо.

— Ти беше права. Не можем да избягаме от тази битка. Ще се върна по-късно. Бъди дръзка, Серафина.

— Бъди дързък, Уейса — пожела му и тя, после бързо се прегърнаха, младежът се шмугна в храстите и изчезна.

Брейдън наблюдаваше сбогуването им.

— Виждам, че си намерила момчето от гората.

— Той помага на майка ми и малките. Казва се Уейса.

— Прилича на теб — отбеляза Брейдън. Гласът му бе тих и уморен, но изпълнен с неочаквана доброта.

— И аз така мисля — съгласи се Фина.

— Искаш ли да отидеш с него? — попита плахо приятелят й. Погледна към къщата в далечината. — С кучетата вече можем да стигнем до „Билтмор“ и сами.

— Не. Предпочитам да се прибера у дома с вас.

Брейдън кимна и продължиха заедно към имението, с Гидиън и Седрик от двете им страни.

— Виж — каза Серафина, когато видя ездач да препуска с дива скорост от другата страна на голямата морава пред къщата. Повдигнал

се бе на стремената, приведен напред в седлото, и галопираше с невероятна скорост, а зад него се вееше дълга червена коса. Беше лейди Роуина! Девојката влезе в двора на конюшната.

Когато Серафина, Брейдън и кучетата стигнаха до двора няколко минути по-късно, там вече се бе събрал отряд от трийсетина души — някои пешаци, други на коне.

— Качвайте се, хора! — извика мистър Вандербилт от гърба на своя кон. — Връщаме се.

Серафина и Брейдън огледаха опърпаната група. Много мъже от първата ловна дружина бяха ранени и видимо изтощени. Бяха водили борба с койотите в гората цяла нощ. Конете бяха пострадали най-зле, а следотърсачите бяха загубили всички кучета, освен едно. Дълбоко потресеният ловен водач бе слязъл от изпотения си, уплашен кон и сега седеше свит на земята, твърде шокиран от преживяното, за да се изправи. Но повечето мъже вече се бяха метнали на свежи коне, а се бяха присъединили и нови хора.

Роуина бе застанала до мистър Вандербилт, възседнала друг кон, готова да потегли отново. Косата ѝ падаше свободно, лицето ѝ бе издраскано. Девојката изглеждаше изтощена, но също така и решена да помогне в търсенето.

— Хайде, побързайте! — провикна се тя към другите от коня си. — Трябва да ги потърсим!

Таткото на Серафина, неколцина от конярите и дузина други служители вече също бяха част от групата. Но когато мистър Вандербилт дръпна юздите на коня си, най-накрая забеляза Брейдън, Серафина и кучетата, които се задаваха към него.

— Слава богу! — извика той. Слезе от коня, пусна юздите и сграбчи изтощения Брейдън в прегръдката си.

— Серафина... — ахна баща ѝ с облекчение, пристъпи към нея и я притегли към себе си.

— Добре съм, тате — увери го тя. — Не съм пострадала.

Докато се притискаше към баща си, Фина видя Роуина да скача от коня си и да прегръща Брейдън. Очевидно бе щастлива, че го вижда жив.

Останалите мъже потупваха младия господар по гърба и го поздравяваха за прибирането му у дома.

Мистър Вандербилт коленичи и погали Седрик по врата.

— Радвам се да те видя, момчето ми — изрече и потупа нежно кучето си. След това повдигна тъмните си очи и погледна към Серафина.

— Съжалявам, сър — промълви тя и гласът ѝ потрепери. Страхуваше се, че е бесен, задето ги бе отвела в капан и бяха претърпели такова бедствие. Обърна се към него и добави: — Нямах представа, че това ще се случи.

— Никой от нас не е виждал подобно нещо. Никога — отвърна господарят на имението. Не беше ядосан. Като че ли бе изпълнен с чувство за обща цел. Те бяха глутница. Действаха заедно.

— Може ли койотите да са били заразени с бяс? — попита бащата на Серафина.

— За бога, надявам се, че не — заяви ветеринарят, който бе дочул разговора им, докато се грижеше за пострадалия крак на близкия кон. — Ако е било бяс, всички мъже, коне и кучета, които са били ухапани снощи, ще издъхнат до няколко дни и ние не можем да направим нищо, за да ги спасим.

— Не ми приличаше на бяс — поклати глава мистър Вандербилт. — Бяха поне петдесет койота и очите им блестяха напълно осъзнато и решително.

Ловният водач поклати глава:

— Тези животни бяха обладани — промърмори, като се взираше пред себе си с невярващи очи.

— Трябва да се върнем, чичо — обади се Брейдън.

— Да се върнем? — сепна се настойникът му.

— Там горе все още има животни, които се нуждаят от помощта ни.

Мистър Вандербилт поклати глава:

— Съжалявам, момчето ми. Няма да се върнем сега. Не можем да рискуваме. Всички са изтощени. Трябва да си починем и да се регрупираме.

— Беше ужасно, чичо — добави Брейдън, а след това му описа брататия мъж и животните в клетките. — Серафина измъкна мен и кучетата оттам, а след това избягахме.

Господарят на имението погледна Серафина и тя видя благодарността, изписана на лицето му, но знаеше, че битката не е приключила.

— Трябва да намерим мистър Гратан, сър — заяви момичето. — Мисля, че е замесен в това.

— Стори ми се подозрителен от самото начало — отвърна мистър Вандербилт. — Той се представя за служител на закона, затова не исках да преча на разследването му, но наех частен детектив, за да провери документите му.

— И какво открихте? — попита Брейдън.

— Мистър Гратан няма никаква връзка с която и да е градска или държавна агенция. Той е мошеник.

— Какво ще правим, чичо? — попита момчето.

— Изпратих съобщение до полицията в Ашвил да пратят веднага хора. Те ще го арестуват.

— Но къде е сега Гратан? — намеси се Серафина.

— Търсихме го. Не е в къщата — отговори мистър Вандербилт. — Но все още може да е на територията на имението.

— Мисля, че Гратан е много по-опасен, отколкото изглежда, сър — предупреди го Фина. — Опасявам се, че полицаите ще дойдат на коне или с карети и ще се натъкнат на същия проблем като нас.

Мъжът кимна.

— Ще съберем няколко спасителни групи и ще започнем да претърсваме имението за Гратан. Когато полицаите дойдат, ще се върнем в гората, ще освободим животните и ще унищожим клетките. Дотогава искам вие да останете в къщата, за да сте в безопасност.

Докато хората продължаваха да разговарят, Серафина, Брейдън и Роуина се сгушиха под закрития вход за карети пред къщата.

— Какво стана? — попита притеснено Роуина.

— Ние сме добре — отвърна Брейдън. — Върнахме си кучетата. Това е най-важното.

— Толкова се притеснявах за вас — каза девойката, като се взираше в двамата.

Серафина осъзна, че смъртната опасност е заличила напълно различията на социалните класи. Изведнъж всички бяха еднакви, всички се бореха за живота си и за живота на спътниците си. Видяла го бе в мистър Вандербилт, в баща си, в ловния водач, в следотърсачите и ездачите, които бяха готови да се изправят срещу най-ужасните опасности, за да спасят нея и Брейдън. Сега го видя и у лейди Роуина.

— Благодаря ти, че ни помагаш, Роуина — заяви Брейдън.

— Когато ме изпрати в „Билтмор“, татко ми каза да се постарая да си намеря приятели — усмихна се тъжно англичанката. — Мисля, че може би си намерих.

— Със сигурност — кимна момчето. — Кога ще дойде баща ти?

— Подозирам, че ще е тук по-скоро от очакваното. Ще дойде за Коледа.

Серафина долови нещо странно в тона на Роуина. Тъга ли беше? Тревога? Не бе сигурна.

— Навярно нямаш търпение да го видиш? — попита.

— Истината е, че той ме смята за глупаво момиченце — отвърна англичанката.

— Сигурен съм, че не е вярно — обади се Брейдън.

Роуина поклати глава.

— Не, вярно е. Баща ми никога не е имал високо мнение за мен. Но много скоро, по един или друг начин, ще трябва да промени отношението си.

— Той много ще се гордее с теб, щом разбере как си се държала снощи — опита се да я насърчи Фина.

Но както разговаряха, изведнъж Роуина заприлича на човек, който всеки момент ще се срина в краката им. Изтощението най-накрая си каза думата. Брейдън посегна да хване клетото момиче.

— Извинете ме — каза англичанката, докосна ръката му и затвори очи за миг, сякаш щеше да припадне, — но се чувствам доста уморена. Ще отида в стаята си, за да се изкъпя и да се преоблека.

Момчето кимна.

— Почини си, ние ще направим същото. Чичо ми и хората му ще поемат оттук нататък.

Когато две от камериерките се спуснаха да помогнат на раздърпаната, изцапана с кал лейди Роуина да докуцука бавно към къщата, Серафина я чу да си мърмори шокирано:

„О, боже, мисля, че съм изцапала роклята си.“ Беше толкова изтощена, че почти бълнуваше.

Фина остана с Брейдън. Обърна се и се загледа в мистър Вандербилт, който говореше с баща ѝ и с другите мъже.

Да, знаеше, че е постъпила правилно, че е взела разумни решения, но не можеше да се отърве от усещането, че това не е достатъчно, че всички, включително и тя, пропускат нещо. Сякаш

редяха пъзел и смятаха, че са почти готови, а всъщност имаше още цяла кутия с парченца, за която дори не подозираха. Наблюдаваше разсеяно как конярите мият кръвта от тухления двор, а камериерките почистват калта от стъпалата, водещи към къщата.

— Хайде — обърна се към Брейдън и тръгнаха заедно покрай фасадата на сградата. — Трябва да разберем какво става.

— Който и да бе онзи човек снощи, той бе луд.

— Сякаш бе погълнат от омраза или жажда за отмъщение.

— Каза, че ще изгори мястото до основи.

Серафина си спомни смразяващите думи.

— Според теб за какво говореше? — попита Брейдън.

— Не съм сигурна.

— „Билтмор“ ли имаше предвид?

Когато стигнаха до главния вход на къщата, Серафина погледна към дяланата каменна арка над входната врата. Там бе изобразен странен брадат мъж, който размахваше дълго копие или жезъл.

— Не знам. Но е възможно. Семейство Вандербилт има ли врагове? А чичо ти? Мрази ли го някой, иска ли да му навреди?

— Не, не мисля... Той е добър човек.

— Знам, че е така. Но може би в миналото му има нещо, за което не подозираме. Какво знаем за живота му в Ню Йорк, преди да дойде тук? За посещенията му в Европа и по целия свят? Възможно ли е да е дошъл в отдалечените планини на Северна Каролина поради някаква по-особена причина?

— Мислиш, че се опитва да избяга от нещо?

— Или от *някого*? Не знам.

— Хайде — отрони Брейдън и я поведе към къщата. — Хрумна ми нещо.

Бяха уморени, мръсни и гладни, но бяха твърдо решени най-сетне да разгадаят тайната.

Серафина последва приятеля си в галерията, а оттам — в библиотеката.

— Какво търсим? — попита, щом влязоха. Не беше сигурна как точно може да им помогне книжната колекция на мистър Вандербилт.

— Чичо ми държи пътническите си записки тук — обясни Брейдън и се приближи към един от шкафове. — Може би ще намерим нещо.

Фина отиде до него и се опита да му помогне. Но не беше сигурна какво търсят.

Откри поредица от дневници с черна кожена подвързия, надписани: *Книгите, които съм прочел. Дж. У. В.*

Прелисти ги и видя, че мистър Вандербилт е записвал вътре заглавието и автора на всяка книга, която е прочел от 1875 година, когато е бил на дванайсет години. Имаше хиляди заглавия — на английски, френски и други езици.

Брейдън намери доказателства за многобройните пътувания на чичо си в Съединените щати и в чужбина, в Англия, Франция, Италия, Китай, Япония, както и в много други страни. Серафина знаеше, че къщата е пълна с произведения на изкуството, скулптури и артефакти от пътуванията му. Даже наскоро бе разбила един от тях. Всеки от тези предмети можеше да е обладан от духове или прокълнат по някакъв начин, което би могло да обясни кръвното отмъщение срещу мистър Вандербилт. Колкото повече мислеше за това обаче, толкова повече се сещаше и за друго. Мъжът, когото бе видяла на пътя първата вечер, не ѝ бе заприличал на нюйоркчанин, северняк или чужденец. Кожата му беше обрулена и насечена с бръчки и линии от местните планински ветрове, мустаците и брадата му бяха дълги и сиви като на мнозина от тукашните старейшини, а в гласа му се долавяха звуците на планинския народ. Не можеше да е напълно убедена от техните кратки и страховити срещи, но ѝ се струваше, че по-скоро е от апалачите.

Спомни си смущаващите думи, които бе извикал към совата: „Трябва да изгорим това място до основи.“

— Хайде да проверим в документите на „Билтмор“ — предложи Фина.

— Не в пътуванията на чичо ми?

— Не, нека се съсредоточим върху къщата.

— Те са тук — каза Брейдън и я поведе към други кутии.

Заровиха се в документацията. Отначало ѝ беше трудно да си представи, че може да открие отговори тук, но когато момчето отвори една кутия с измачкани стари снимки, Серафина се приведе над тях с интерес.

Първата снимка, която разгледа, показваше огромен участък от разчистена земя, на която имаше само пънове и плевели, двайсетина-трийсетина мулета, няколко фургона с дърва за огрев и група дървари с

брадви. Трудно бе за вярване, но съдейки по планинските масиви на заден фон, това бе хълмът, на който бе построен „Билтмор“.

Поляната беше гола, пуста и без никакви дървета. Нямахше градини, нито гори, само суха и неплодна земя. Така бе изглеждало мястото, когато мистър Вандербилт го бе купил преди години.

Следващата снимка бе уловила как стотици каменоделци, зидари, дърводелци и други майстори са издигали долните етажи на „Билтмор“. Имаше мъже и жени, бели и чернокожи, американци и чужденци, жители на Севера и на Юга, както и много планинци. Серафина трепна от вълнение, когато на една от фотографиите забеляза татко си, който работеше върху водопроводната система заедно с много други хора. Усмихна се, защото винаги си го бе представяла да строи „Билтмор“ сам, с двете си ръце, тъй като цял живот го бе виждала да работи така. Сега осъзна колко глупава е била. Той бе един от хилядите хора, работили тук в продължение на шест години. Беше невероятно да види стените на „Билтмор“ още на скелета, да се издигат от нищото, снимка след снимка.

Малко по-късно, докато все още търсеше из документите, за да открие улики, погледна към Брейдън. Той бе заспал изтощен на един от тапицираните столове. Остави го да поспи и продължи да търси.

— Умирам от глад — обяви момчето, когато се събуди. Бързо взеха малко храна от кухнята. Но щом я изядоха и се измиха, се захванаха отново за работа.

По-късно същия следобед, докато Брейдън ровеше в една от кутиите, попадна на снимка.

— Виж това — каза на Фина.

Нещо на кадъра веднага привлече вниманието ѝ. И на тази фотография се виждаха мъже и дървено скеле, както и наполовина построеният „Билтмор“ на заден план. Серафина не разбираше какво се е опитвал да заснеме фотографът, освен самата строителна площадка. Някои от мъжете на снимката работеха, някои разговаряха или гледаха в камерата, а други не. Докато изучаваше по-внимателно кадъра, един от мъжете хвана окото ѝ. Изображението бе толкова малко, че бе трудно да се види със сигурност, но той имаше дълги сиви мустаци и брада, а лицето му бе покрито с дълбоки бръчки. Не носеше дълго палто и бастун, но се взираше право в камерата и очите му приличаха на сребристи точки.

Това бе техният враг — мъжът, когото бе видяла в гората. Той беше. Сигурна бе. Значи не беше горски демон или кошмарен призрак, а истински човек. Поне е бил такъв преди години.

— Брейдън, погледни — върна му Серафина снимката. — Трябва да разберем кой е този човек.

— Тогава се налага да поговорим с мистър Олмстед.

Когато Брейдън въведе мистър Олмстед в библиотеката, Серафина се загледа внимателно в оплешивяващия старец с посивяла брада.

— Как мога да ви помогна, деца? — попита мъжът, докато прекосяваше стаята с помощта на своя дървен бастун. — Доколкото разбирам, снощи е имало сериозни проблеми, особено за вас двамата.

Брейдън се стресна леко, че мистър Олмстед е толкова добре осведомен за случилото се, и погледна притеснено към Серафина, която стоеше до гигантския глобус.

Момичето бавно поклати глава. „Не говори за това. Просто му задай въпроса ни.“

— Сър — започна Брейдън, — тъй като сте отговаряли за много от работните екипи по време на изграждането на „Билтмор“, се чудехме дали можете да ни помогнете за някои снимки, които открихме.

— Със сигурност мога да се опитам, господарю Брейдън — отвърна архитектът и се настани на дивана пред камината. — Това местенце ми се струва приятно и топло.

— Ето я снимката, която...

— Може би е добре да си поръчаме по чаша горещ чай, преди да започнем — предложи мистър Олмстед, сякаш не бе чул думите на момчето.

— Тъъ... — Брейдън се поколеба и погледна отново към Серафина. — Разбира се, разбира се — каза, после отиде до стената и натисна бутона за стаичката на иконома.

— Докато чакаме чая, може би ще погледнете тази снимка — намеси се Фина, взе снимката от приятеля си и приближи до мистър Олмстед.

— Разбира се, Серафина.

Тя се сепна, когато мъжът произнесе името ѝ. Дори не подозираше, че знае за съществуването ѝ. Архитектът потупа

възглавницата до себе си и я подкани да седне. Фина седна на дивана изненадана и постави снимката в ръцете му.

— О, тази е доста стара... — каза мистър Олмстед и се загледа с интерес във фотографията. Ръцете му трепереха, докато я държеше.

— Познавате ли този човек? — посочи към брадатия мъж Серафина.

— Позвънихте ли, сър? — попита лакеят с черно-бяла премяна, щом влезе в библиотеката.

— Мистър Олмстед би искал чаша чай, моля — заяви Брейдън.

— Веднага, сър — кимна прислужникът и излезе.

Фина наблюдаваше как мистър Олмстед изучава лицето на снимката. В началото изражението му бе леко любопитно, сякаш се наслаждаваше на спомените от по-младите си години, когато е проектирал градини, извайвал е земята като скулптура и е надзиравал екипите, докато са засаждали хиляди и хиляди дървета, храсти и цветя. Но после се промени. Присви очи и вдигна снимката близо до лицето си.

— Може би това ще помогне, сър — каза Брейдън, взе лупа от близката масичка и му я подаде.

— О, да, благодаря ви, господарю Брейдън...

Мистър Олмстед дълго време се визира в снимката.

— Да, спомням си този човек — промълви най-накрая.

— Кой е той? — попита Серафина.

Няколко секунди архитектът изглеждаше потънал в мисли, сякаш се чудеше как точно да отговори на въпроса й.

— Е, ще ви разкажа една история за кътче земя, намиращо се не много далеч оттук — започна той. — Преди много години Джордж Вандербилт пътувал из страната с майка си. Все още бил млад човек, само на двайсет и шест години. Един ден излязъл да поизпъди из планините и спрял коня си на върха на един хълм. Харесала му гледката, виждал надлъж и нашир. Хрумнало му, че някой ден може да си построи къща на това място. Накарал адвоката си да провери дали е възможно да закупи този конкретен парцел. Оказало се, че цената е ниска, а и собственикът проявявал готовност да я продаде, затова Джордж Вандербилт дал указания на адвоката си да купи земята и цялата територия около нея. След като стана собственик на тези хиляди акри земя, Джордж ме покани да видя онова място на хълма.

Каза ми: „Доведох ви тук, за да огледате тази земя и да ми кажете дали съм направил нещо ужасно глупаво.“

Мистър Олмстед се усмихна, докато си спомняше думите на своя приятел.

— Какво му отвърнахте? — попита Брейдън.

— Казах му самата истина. Мястото имаше добра перспектива, но самата земя бе съсипана от дървoseкачите и местните ферми, почвата бе изтощена, а гората бе оскъдна, склоновете ерозираха поради липсата на достатъчно дървета и храсти. Заселниците, които обитаваха района, не притежаваха земята, но изсичаха дърветата за хижите си и за отопление, и най-вече — за да ги продават в града. Наблюдавах ги как влачат с каруците си наръчи хикория и ги продават на високи цени. Разбирате ли, по онова време дървесината бе почти като валута и тези мъже я крадяха направо от гората, докато не останеше и едно дърво. Тогава те просто щяха да си тръгнат и да отидат в следващата планина. Вече бяха отсекли и изгорили по-голямата част от гората в района.

— Изгорили? — попита ужасено Брейдън.

Мистър Олмстед кимна.

— След изсичането на всички дървета правеха пасища за своите говеда и свине. Местната череша, лалетата, черният орех, акацията и брезата, която е от жизненоважно значение за тези планини, бяха унищожени. Година след година фермерите отглеждаха по нивите царевица, зърно и тютюн, докато почвата се изтощи. Това не бе необичайно за Памучните щати^[8] след войната. Голяма част от земята бе опустошена и в ужасно състояние.

— Значи чичо ми е направил ужасна грешка, точно както се е опасявал — каза Брейдън учудено. — Отказал се е от онзи имот, дошъл е тук и е намерил земята на „Билтмор“, с нейните красиви дървета, така ли?

Архитектът се усмихна дяволито под мустак, сякаш бе особено доволен от думите на момчето.

— Не съвсем. Казах на чичо ви, че от хълма, на който се надява да построи къщата, наистина се открива прекрасна гледка, а далечните територии имат потенциал. Обясних му, че според мен ще успеем да възстановим естествената околна среда, която е била изгубена, макар и с доста усилия. Щяха да са нужни много пари и време, както и хиляди

насаждения. Никога преди не бе правено нещо подобно в такъв мащаб, но ако успеехме да го сторим, щяхме да дадем пример за повторно залесяване на горите в Юга, а оттам и в цяла Америка. Щяхме да покажем на хората как да залесяват и опазват горите, вместо само да ги изсичат.

— Чакайте — обади се Брейдън. — Не разбирам. Искате да кажете, че това е било земята на „Билтмор“?

Мистър Олмстед се усмихна.

— В момента стоите точно на мястото, от което някога вашият чичо оглеждал пейзажа от гърба на коня си, видял красивите планини и решил, че иска да си построи къща тук.

— Но всички красиви дървета и градини... — ахна момчето.

— Ние ги засадихме — отвърна простиичко мистър Олмстед.

Серафина седеше като хипнотизирана, заслушана в разказа на стареца. За разлика от Брейдън, който бе сравнително нов в имението, тя бе израснала тук заедно с баща си и знаеше историята, но пак ѝ бе приятно да я чуе. Изумяваше я начинът, по който мистър Олмстед мислеше за нещата, както и огромният мащаб на начинанието. Архитектът говореше за цели планини, за цяла страна и за развитието им в продължение на десетилетия. През повечето време тя самата май просто се опитваше да оцелее в следващите няколко секунди. Дори не осъзнаваше напълно какво е да можеш да си представиш един пейзаж след десетки години.

Мислите ѝ обаче скоро я върнаха към мрачните дела, които ги бяха довели тук.

— Но кой е човекът от снимката, мистър Олмстед? — попита Фина.

— Ах, да — изрече мъжът и отново стана сериозен. — Тук нашата история продължава. Същата година, в която започнахме възстановителните работи, научихме, че сечта и продажбата на дървесина не са случайност. Не бяха просто грабеж, извършван от отделни заселници. Имаше един покварен и подъл човек на име Юрая. Той организираше всичко. Нямаше повече права върху тези земи, отколкото другите заселници, но бе мошеник, измамник. Правеше услуги на хората, а после ги изнудваше. Даваше пари назаем при лоши условия. Повечето от незаконно настанилите се в района му бяха длъжници, а останалите се бояха от него, защото тези, които му се

опълчеха, намираха смъртта си по насилствен начин. Когато пристигнахме тук, напълно контролираше хората в района. Навярно е бил бивш търговец на роби или нещо подобно, защото очевидно се наслаждаваше да има власт над другите. Явно бе обсебен от желанието да *контролира* всичко.

— Но чичо ми е купил земята — каза Брейдън, видимо объркан.

— Точно така. Над петстотин хиляди декара, обхващащи четири окръга. Купил ги бе законно от първоначалните собственици, но тези горски мародери не се интересуваха кой притежава законно земята, нито пък Юрая го беше грижа. Те сечаха дърветата тук от години и никой нямаше да ги спре. За Юрая тази земя бе негово, единствено негово владение.

„Единствено негово владение“ — повтори мислено Серафина.

— Когато започнахме рекултивацията на земята и строежа на къщата, никой от нас не осъзнаваше, че ще се наложи първо да се справим с този човек. Въпреки влиянието, което имаше сред местните заселници, беше очевидно, че най-добрите дни на Юрая са зад гърба му. Не съм сигурен дали е бил ранен във войната, или е позагубил сили заради сериозно заболяване, но той бе в лошо състояние. Държеше се безразсъдно и крайно, сякаш едва удържаше последните остатъци от западащата си империя. Не можехме да разберем защо просто не се откаже от незаконните си претенции и не си отиде доброволно. Но той очевидно не бе от хората, които биха си тръгнали току-така. Започна сериозна борба срещу нас.

— Какво направи чичо ми тогава? — поинтересува се Брейдън.

— Е, ние не бихме позволили човек като Юрая да се доближи до чичо ви, разбира се. Но мистър Макнамий, надзирателят на имението, имаше доста сблъсъци с проклетника, както и мистър Хънт, архитектът на къщата, а и аз самият. Сблъсък след сблъсък. Ние започнахме да заобикаляме Юрая и да се договаряме директно със заселниците. Дадохме им работни места и земеделски земи, които да обработват. Имахме нужда от помощта им и те бяха щастливи да се присъединят към нас. Много от тях се заселиха в хижи на територията на имението или си намериха домове в града. Но Юрая ни мразеше, пречеше ни постоянно, казваше ни какво можем или не можем да правим, какви граници можем да преминаваме и какви не, сякаш той самият бе собственик на земята. Ние бяхме в правото си от морална и законова

гледна точка, така че на пръв поглед изглеждаше лесно да отпратим този човек, но аз се опитвах да бъда деликатен с него. Изобщо не му вярвах, но усещах, че е много по-зловещ, отколкото изглежда, и не желаех да го превръщам в наш заклет враг. Няма нищо по-опасно от един отчаян човек. Но мистър Хънт не споделяше моята тревога по отношение на Юрая. Отнасяше се с него с уважението, което според него заслужаваше. Тоест с абсолютно никакво. И Юрая го ненавиждаше заради това.

— Значи Юрая не е познавал мистър Вандербилт? — попита Серафина, объркана от чутото.

— Лично не, но със сигурност знаеше за него. Мразеше най-много Джордж Вандербилт, защото го смяташе за причината за проблемите и нещастията му.

— Но чичо ми не е бил виновен! — възкликна момчето.

— Не, не беше — съгласи се мистър Олмстед. — Само че Юрая гледаше на ситуацията по друг начин...

Фина и Брейдън млъкнаха, когато лакеят влезе в стаята със сребърен поднос и се зае да поднесе чая на мистър Олмстед, приготвен в най-деликатния порцелан с монограма на „Билтмор“. Бавно, едно по едно, той постави на масичката елегантно украсена чинийка, чаша за чай, чайник, захарница, чаена лъжичка и сметана, а след това бавно се зае да налива парещия чай, докато всички чакаха в мълчание. Струваше им се, че ритуалът отнема цяла вечност.

Когато прислужникът най-накрая си тръгна, Серафина подхвана отново разговора:

— В крайна сметка какво стана с Юрая?

Мистър Олмстед отпи от чая си и постави чашката върху чинийката с леко дън.

— Е, той ни предизвика прекалено много пъти и всички загубихме търпение. Боя се, че си разменихме много жестоки думи. Най-накрая мистър Макнамий нареди на екипа, който се грижеше за сигурността, около дваисетина въоръжени конници, да вържат и отведат Юрая насила.

— Какво направиха с него? — попита Брейдън.

— Откараха го с влак до брега. Мисля, че споменаха нещо за качването му на кораб, пътуващ за чужди земи. Във всеки случай много се зарадвахме, че повече няма да го видим.

— Юрая сигурно е бил много ядосан — каза Серафина.

— Гневът не може да опише състоянието му. Няма да повтарям всички ругатни, които изрече по наш адрес, но той ни прокле и обеща, че ще се върне и ще ни убие. „Дори да ми отнеме сто години, ще се върна тук и ще изгоря къщата ви до основи!“, крещеше.

— Чакайте — прекъсна го Фина. — Точно тези думи ли е изрекъл?

На гърлото ѝ заседна буца, защото вече знаеше отговора. Можеше да си представи как този Юрая е изкрецял страховитата закана. Всъщност не беше нужно да си го представя, бе сигурна, че вече го е чувала.

Пое си въздух. Най-сетне бе открила врага си. Този човек, Юрая, бе променящ се и магьосник, както бе казал Уейса, родственик на бялата сова, майстор на тъмните изкуства, чиято сила бе свързана някак със земята. Той бе Стареца от гората, за когото планинците разказваха истории нощем край лагерния огън. Беше измамник и господар на незаконно настанилите се дървосекачи, които бе виждал мистър Олмстед. Той бе врагът, срещу когото майка ѝ, баща ѝ и другите дивокоти бяха воювали преди дванайсет години и бяха успели да омаломощят. По времето, когато започвали да строят „Билтмор“, Юрая вече губел власт над злокобното си царство. Но след като го пратили надалеч, успял да си възвърне силата, овладял нови тъмни изкуства и превърнал болката и омразата си в черна и зловеща магия, по-могъща от всякога. И то само защото искал един ден да се върне в тези планини, да изгори „Билтмор“ до основи и да възстанови властта си над своето мрачно владение.

Серафина знаеше, че когато се бе наметнала с черния плащ, той я бе измамил. Опитал се бе да я убеди, че е създаден, за да върши добрини, но не бе успял. Юрая бе подмамил мистър Торн в своята порочна, измамна мрежа и го бе пратил в „Билтмор“ да събира души, да трупа сила. А сега бе направил прокълнатия жезъл, за да получи власт над животните. Той искаше хората и животните, гората и земята и щеше да използва демоните и всичките си творения, за да го направи. Искаше да контролира всичко.

— Добре ли си? — докосна я по ръката Брейдън.

Фина примигна, откъсна се от мислите си и го погледна.

— Да, добре съм, съжалявам, продължете.

— Мистър Олмстед, възможно ли е някой да изгори „Билтмор“?
— попита момчето.

— Не съм архитект, но ще ви кажа каквото знам.

— Извинете, мистър Олмстед — прекъсна го Серафина. Беше й хрумнало нещо. — А какво стана с мистър Хънт?

— През последната година от строежа на къщата, само няколко месеца преди да завърши най-великото дело на живота си, нашият приятел мистър Хънт почина, за съжаление.

— Починал е? — сепна се Брейдън.

— Боя се, че да. Всички бяхме много шокирани и съсипани от ужасния развой на събитията.

— Как е умрял? — попита Фина.

— Хвана настинка, след това започна да кашля много лошо, а и подагратата му се изостри. Лекарите не бяха сигурни, но в крайна сметка се оказа, че е починал от сърдечна недостатъчност.

— Настинка? — възкликна шокиран Брейдън. — Всичко е започнало с настинка, така ли?

Новината изпълни Серафина с нов страх. Никой не умираше от настинка. Дали същото се случваше сега и с мисис Вандербилт? От една и съща болест ли боледуваха с мистър Хънт? Дали Юрая бе направил магия на господарката на „Билтмор“?

— Щяхме да говорим за възможността от пожар — подкани архитекта момчето.

— Както можете да си представите, мистър Хънт беше много загрижен за сигурността на имението и като умен човек включи много защити срещу избухването на пожар. Първо, построи цялата основна структура на къщата от стоманени греди, тухлени стени и камък, а не от дърво. Второ, къщата е разделена на шест отделни части, така че ако избухне пожар, да не се разпространи навсякъде. И трето, навсякъде в къщата има пожарни детектори, свързани с електрическа алармена система, която предупреждава при засичане на опасност.

Когато мистър Олмстед изрече тези думи, Серафина и Брейдън се спогледаха едновременно. „Плъховете...“

— Това е много извън моите компетенции, разбира се — продължи мистър Олмстед. — Аз садя дървета, не съм електроинженер, но помня, че всичко беше много напредничаво за времето си.

— А ако някой предизвика пожар нарочно? — обади се Фина.
Архитектът поклати глава.

— Може да опита, но благодарение на мистър Хънт ще му е трудно да успее. Трябва да се справи с противопожарната аларма и да познава в детайли шестте части на къщата, за да знае на кои места точно да запали пожара.

— Дали Юрая е присъствал на строежа на къщата? — попита Брейдън.

— О, не, той не е имал достъп до такава информация.

— Има ли начин някой да разбере за това?

— Ами, да, предполагам. Подробностите за дизайна на къщата са описани в скиците на мистър Хънт.

— Къде са те? — поинтересува се Серафина.

— Не се притеснявайте. Никой не може да стигне до тези планове. Те се държат скрити и защитени под ключ в тази стая.

---

[8] Така са наричани южните щати в САЩ. — Б.пр. ↑

След като мистър Олмстед напусна библиотека, Брейдън погледна Серафина.

— Какво ще правим?

— Първо, трябва да разкажеш на чичо си какво сме научили. Аз ще помоля татко да провери дали противопожарната система работи. Но преди това... помниш ли нощта, когато ни нападнаха плъховете?

— Щяхме да претърсваме стаята на Гратан.

— Само че плъховете ни спряха. Тогава изчезнаха кучетата. Не знам къде е отишъл Гратан, но ще се промъкна в стаята му и ще я претърся.

— Внимавай много — каза Брейдън и кимна в знак на съгласие. После погледна през прозореца към залязващото слънце. — След като говоря с чичо, ще отида да намеря Роуина. Тя ще се чуди къде сме изчезнали.

— Лейди Роуина беше много смела снощи — отбеляза Серафина. — Отиди да я потърсиш. Ще се срещнем в задната лоджия^[9] след половин час.

— Ясно — потвърди момчето.

Когато тръгна по стълбите към третия етаж, Фина започна да премисля отново всичко, което бяха разбрали досега. Беше ясно, че Юрая е създал прокълнатия жезъл, за да може с негова помощ да унищожи „Билтмор“ и семейство Вандербилт. Но както бе казал Уейса, той не се бореше открито и честно. Не действаше сам с жезъла. Изпращаше го на Гратан, неговия чирак и шпионин.

Щом стигна до коридора, който водеше към Стаята на Ван Дайк, Серафина спря и си пое дълбоко въздух. Беше се опитвала да влезе в тази стая вече няколко пъти и бе претърпявала провал, но този път бе твърдо решена да успее.

Промъкна се по коридора, притисна ухо към вратата и се послуша за движения отвътре. Не чу нищо и бавно завъртя дръжката. Беше

заклучена. Искаше ѝ се да има универсален ключ, който отваря всички стаи, но не разполагаше с нищо такова.

Изтича надолу по коридора, пхна се през решетката на вентилационната шахта и се покатери във вътрешността на стената. Отне ѝ известно време, за да намери пътя през множеството шахти и проходи, но най-накрая откри отвора, който търсеше, и се промъкна през него в стаята на мистър Гратан.

Имаше чувството, че влиза в леговището на дракон. Но се озова в елегантна стая със златисти тапети, дървен паркет, персийски килим, малка камина и мебели от кестен. Стените бяха украсени с гравюри на Ван Дайк, които висяха на дълги стоманени жици. Изненада се, но нямаше нищо видимо нередно или не на място в помещението.

„Явно няма мъртва котка“ — помисли си, спомнила си израза на Еси.

Но стаята не беше и напълно празна. Намачкана износена риза и панталон бяха метнати на един от столовете. Три кожени куфара лежаха на пода. Дланите на Фина се изпотиха при мисълта, че мистър Гратан може да се върне всеки момент.

Претърси припряно стаята, огледа обувките и дрехите на детектива. Търсеше петна от черна борова мязга или от въглени. Мина ѝ през ума, че би могла да намери уличаващи съдове, пълни със самия боров сок, който бе силно запалим. Даде си сметка, че боровата гора не бе просто скривалище за Юрая и Гратан, но и част от техния план да унищожат имението. Нейният татко ѝ бе казал веднъж, че няма нищо по-горещо от горски пожар, избухнал сред борове — стволите на дърветата направо избухвали, когато сокът в тях кипне. Това щеше да е идеален начин да предизвикат пожар в къщата, макар тя да бе проектирана така, че да не може да бъде подпалена.

След като не намери нищо полезно, Серафина отвори един от кожените куфари и започна да тършува из него. Нищо, освен дрехи. Отвори следващия. Пак нищо. След проверката на третия най-накрая спря. Огледа стаята разочаровано.

„Тук няма нищо.“

От видяното в стаята можеше да се сметне, че мистър Гратан е един напълно нормален, обикновен човек. Фина сви устни и издиша шумно.

„В това няма никакъв смисъл...“

Къде бяха кутийките кибрит и съдовете с възпламеняваща борова мъзга? Къде бяха книгите, пълни с пентаграми, руни, магии и зли заклинания? Гратан полагаше толкова големи усилия никой да не влиза в стаята му, но какво правеше вътре? Криеше тъпата си четка за зъби?

„Тук трябва да има нещо...“

Започна отново да преглежда кожените куфари. Този път ги претърси по-задълбочено, гледаше за необичайни шевове или детайли, които изглеждат не на място. И тогава го намери. В подплатата на един от куфарите имаше малко тайно отделение.

„Е, това вече е интересно...“

Вътре откри изрезки от вестници — някои разкъсани и по-стари, други по-нови. Всички статии бяха свързани с престъпления, странни изчезвания и отблъскващи убийства. Много от имената и градовете бяха подчертани. „Какво правите, мистър Гратан?“

Заедно с изрезките Серафина намери и една стара, разпокъсана карта на Съединените щати. Всяко от местата, споменати в статиите, бе оградено и маркирано с нещо, което приличаше на малък X.

После осъзна, че не са хиксчета. А малки кръстове. Потревожното бе, че някои от местата бяха белязани с повече кръстчета.

Първата ѝ мисъл бе, че детективът е обсебен от съобщения за окултни и свръхестествени явления. После ѝ хрумна, че може да не е просто последовател.

Може би той бе причината за тези събития.

„Където и да отиде, умират хора.“

Сърцето ѝ заби учестено. Започна да преглежда отново изрезките, да проверява датите на всяка една. Заглавието на най-скорошната бе „Мистериозното изчезване на Монтгомъри Торн“.

„Гратан наистина е дошъл да разследва изчезването на мистър Торн, но той не е детектив от полицията. Защо е тук?“

Освен мистър Торн в статията бяха споменати още три имена — Джордж, Едит и Брейдън Вандербилт, прочутите обитатели на имението „Билтмор“. „Това хич не е добре...“

Повечето кръгове на картата бяха стари и избледнели, но имаше един, който се открояваше. Той маркираше местоположението на „Билтмор“ и до него нямаше кръст.

„След всички онези места той е дошъл тук...“

Огледа се из помещението и се замисли.

„Стаята е толкова празна, толкова малко улики. Но трябва да има начин...”

Изправи се и се завъртя.

„Как да видя нещо, което не може да се види?”

Забеляза лека промяна в цвета на пода пред един от тапицираните столове. Застана на колене и доближи носа си към тази част на килима.

„Мръсотия от обувка... следа от тътрене... Мистър Гратан е седял на този стол...”

Поизправи се и започна да души бавно покрай облегалката на стола. Отначало не успя да усети нищо, освен аромата на самата тъкан. После долови слаб, но отчетлив мирис.

„Усещала съм го и преди...”

Беше миризмата на някакъв вид ронлив камък. Усети и лек мирис на метал. Струваше й се толкова познат. Виждаше го в ума си, но не се сецаше за името му. Беше малък, правоъгълен и гладък сив камък. „Камък за точене... Брус!”

Така го наричаше баща й. Беше го виждала да използва бруса в работилницата, за да наточи някой нож, докато блестящите му ръбове станат остри като бръснач. Преглътна сухо.

„Гратан е седял на този стол и е точил оръжието си...”

Дишането й се учести, нуждаеше се от повече въздух. Отново се замисли.

„Юрая е повикал Гратан тук. Гратан не е само шпионин... Той е убиец! Не разследва убийство. Той самият е убиец!”

Огледа се из стаята, която вече бе претърсила. Никъде не виждаше оръжие.

„Как носи оръжието си и къде го крие? И по-важното — кого е дошъл да убие?”

Спомни си думите на Еси и Роуина, че Гратан е задавал много въпроси за мистър Торн, Гидиън и Брейдън. Единият от тях вече бе мъртъв. Другият бе куче.

„Остава само едно име...”

Изведнъж чу шум пред стаята, свлече се светкавично на пода и се плъзна под леглото.

Зачака, послушваше се и дишаше все по-учестено.

Чу приглушени звуци.

В коридора бе настанала суматоха, хора говореха, долавяше се тревога.

Завладя я паника. Подуши въздуха за миризма на дим, но не усети нищо.

Бързо изпълзя изпод леглото и отиде до вратата. Когато чу гласа на Еси, бързо излезе от стаята.

— О, мис, това сте вие! — ахна изненадано камериерката. — Какво правите тук?

— Пожар ли има? — попита Серафина. — Какво става?

— Обикаляме из къщата и търсим вас, мис.

— Мен? Защо?

— Някой каза на господаря Брейдън, че ви е видял в градините лошо ранена. Той направо пощуря, прати ни да ви търсим из къщата, а той излезе да обиколи навън.

— Ранена? Не съм ранена. Кой му го е казал? — изненада се Серафина.

После си спомни нощта, в която бе уловила горския плъх. Всеки път, когато той се опиташе да побегне, инстинктът ѝ бе да го сграбчи отново. Когато падна от главното стълбище, инстинктивно се приземи на крака. Инстинктите са ефективно и полезно нещо. Но те могат да бъдат използвани и срещу теб. Знаеше го, защото тя самата го бе правила. Преди няколко седмици бе тръгнала по коридорите на „Билтмор“, облечена като беззащитна жертва в модна червена рокля. Използвала бе инстинкта на мистър Торн срещу него, за да го подмами към неговата смърт.

Но сега бе неин ред.

Някой бе поел контрола и ги водеше за носа.

Ако изведнъж се окажеше, че тя е изчезнала и ранена, кой бе първият човек в „Билтмор“, който щеше да реагира? Кой щеше да скочи веднага на коня си и да се спусне на сляпо в тъмнината на нощта сам, за да я спаси? Представи си как хуква в градините и намира безжизненото тяло на Брейдън, проснато на земята, след като мъж с наточено острие му е устроил засада и го е убил.

Сграбчи ръката на Еси.

— Излизам да намеря Брейдън и да го върна. Но ти трябва да направиш нещо много важно. Слез долу възможно най-бързо и открий

баща ми, мистър Вандербилт и мистър Олмстед. Кажи им да проверят плановите на къщата и да намерят местата, които са най-уязвими за пожар. Нека да отидат там и да потърсят боров сок по пода и стените или друг запалим материал. Да сложат охрана и да пазят тези зони. Нека се уверят, че никой не може да подпали пожар.

— Ще го направя. Хуквам веднага!

Серафина докосна Еси за последен път и се спусна навън. Не се интересуваеше кой ще я види или чуе. Втурна се трескаво през къщата, надолу по стълбите, въздухът не ѝ достигаше.

Когато стигна до фоайето, чу чаткане на копита — коня на Брейдън още бе в двора пред къщата. Успя да излезе пред входната врата точно навреме, за да види как той прелита покрай нея в галоп. Приятелят ѝ бе приведен напред, от него струеше решителност и неотложност, когато потегли стремително в тъмнината към градините. Фина никога не го бе виждала да препуска толкова бързо.

— Брейдън! — извика след него. — Върни се! Тук съм! Жива съм!

Но той не я чу.

Серафина се спусна след момчето. Когато излезе навън, в нощта, чу силния, смразяващ кръвта вой на вълкодав сред близките дървета. Страхът я заля като мощна вълна. Звучеше като вълкодав страж, който е забелязал Брейдън и сега дава знак на своите белозъби братя да се присъединят към него. После чу пронизителния, квичаш, ехиден рев на самотен койот. Воят на стотици други койоти се надигна из територията на целия „Билтмор“.

Прониза я ужасяваща мисъл. Цялата тази измама и подлост не целяха просто намирането на черния плащ и опожаряването на „Билтмор“. Сега враговете им искаха Брейдън. Точно Брейдън. И скоро щяха да впият челюстите си в него.

Чу друг звук в далечината. Добре познато трополене. По пътя към „Билтмор“ се задаваше карета с четири коня.

Идваха. Всички идваха.

И тогава забеляза движение в края на градините. Пое си въздух. Черен силует се спотайваше в сенките, превит и загърнат с дълго тъмно палто. Беше Гратан. Държеше бастуна си като оръжие.

— Брейдън! — изпищя Серафина, докато приятелят ѝ изчезваше в обширните градини на имението, но той бе твърде далеч, за да я чуе.

Гратан се промъкна след момчето, в движение стисна бастуна си с две ръце и изтегли от него дълга и остра, подобна на меч кама. Ето го. Оръжието, което криеше! Прясно наточените ръбове на острието блестяха властно на лунната светлина. Мъжът размаха камата пред себе си и последва Брейдън по пътя към градините. Щеше да го убие! Серафина се затича с нови сили. Когато стигна до пътя, зърна нещо с ъгълчето на окото си: забулена сова се плъзна ниско през двора на имението и изчезна сред дърветата.

Сърцето ѝ се сви от страх.

Гратан, вълкодавите, койотите, жребците, совата... всички идваха насам.

Капанът бе щракнал. И двамата с Брейдън бяха мишките.

---

[9] Част от сграда, която е частично отворена, но за разлика от балконите, не е издадена, а е разположена от вътрешната страна на фасадата. — Б.пр. ↑

Серафина се втурна по пътеката, по която бяха поели Брейдън и Гратан, но когато зави, пред очите ѝ се разкри изненадваща гледка.

Гратан стоеше неподвижно на пътя. Беше с гръб към нея и се взираше в земята пред себе си. Каквото и да имаше там, заради него мъжът се бе вцепенил като камък.

— Не мърдай — каза ѝ той и гласът му потрепери, щом я погледна. Серафина не разбираше какво се случва, докато не видя гърмящата змия, навита на кълбо на пътеката пред него. Беше дебела, опасна на вид, почти метър и половина дълга, кафява, с назъбени линии. Повдигнала бе над земята противната си клинообразна глава и се взираше в мъжа с жълти очи, изплезила черния си език.

Момичето се обърка. „Защо ме предупреди?“

— Просто не се движи, Серафина — проговори отново Гратан, когато змията започна да трака с опашката си.

И тогава Фина видя, че гърмящата змия не е само една. Множество змии лежаха по цялата пътека и тревата наоколо.

Една от противните твари се бе навила само на крачка от босите стъпала на момичето, движеше глава напред и назад, сякаш се канеше да атакува всеки момент.

Гратан стисна бастуна си в една ръка, а камата в другата.

Опита се да отстъпи, но щом размърда крака, най-близката гърмяща змия нападна, сякаш плесна с камшик... и остави две кървави дупки в крака му. Ударът бе толкова бърз, че Серафина едва го видя. Мъжът се опита да отскочи назад от неочакваното нападение, но се приземи встрани от пътеката, върху втора гърмяща змия. Тя се хвърли напред със зейнала уста и заби отровните си зъби дълбоко в прасеца му. Гратан извика и се опита да се отдалечи, но трета змия го ухапа по бедрото. Детективът изкрещя от болка, препъна се назад и изпусна камата. Другите змии го наобиколиха и започнаха да го хапят по лицето, гърлото и гърдите, вливайки отровата си в кръвта му. Ръцете и краката на мъжа, както и цялото му тяло, трепереха. Серафина нямаше

представа какво да прави — дали да се бори със змиите, или да бяга. Не можеше да стори каквото и да било, освен да стои там и да гледа уплашено.

Гратан се бе проснал на земята с разперени крайници, а змиите се увиваха около него. Лицето му бе потъмняло, подутото от отровата, но очите му бяха отворени. Погледна към Фина.

— Тя е... не е... такава, каквато... изглежда... — простена едва със слаб, дрезгав глас.

— Какво? — попита объркано момичето. — Не разбирам!

— Бягай! — прошепна той.

— За какво говориш? — извика Серафина.

Искаше да се доближи до този човек и да чуе какво се опитва да й каже, но трябваше да стои на разстояние от змиите. Знаеше, че е в опасност, ала се нуждаеше от отговори.

— Кой си ти? За кого говориш?

Гратан затвори очи и издъхна. Умря пред очите й. Серафина се отдръпна, после направи още една крачка назад, потресена от станалото.

Смятала бе, че Гратан е нейният смъртен враг, вторият пътник в каретата, шпионинът и убиецът на Юрая. Но внезапно се почувства странно тъжна, усети, че току-що се е случило нещо, което не е трябвало да става, и че вината е изцяло нейна.

Погледна надолу към клетия мъртвец. А ако бе сгрешила за него? Изглежда, накрая се опитваше да й помогне, да й каже нещо. Сребърната закопчалка на черния плащ лежеше в отворената му длан.

Серафина искаше да я вземе, но змиите се бяха навили около ръката му. Колкото и ужасно да бе това, на което бе станала свидетел, тя се опита да се убеди, че случилото се е нещо хубаво, че тези змии са убили нейния враг. „Приключи! Врагът е мъртъв.“

Но после поклати глава и изръмжа. В градините на „Билтмор“ нямаше гърмящи змии. Усойниците не ловуваха на групи и не нападаха хора по пътеките сред храсталаците. Те бяха повикани тук от неестествена сила. Но ако Гратан бе лошият, той щеше да *контролира* тези змии, нямаше да стане тяхна жертва! Пъзелът *не бе завършен*. Просто се бяха появили нови парчета от него!

В този момент чу познатото *тик-тик-тик* зад себе си, последвано от дълго дрезгаво съскане — специфичния звук на

забулена сова. Серафина усети горещ дъх на тила си.

— Мислех, че съм се отървала от теб — изрече някой зад нея.

Серафина се завъртя, готова за битка. Но видя единствено лейди Роуина, застанала на няколко крачки зад нея. Първата ѝ мисъл бе, че е чула погрешно. Девојката стоеше там и стискаше тояжка в ръка, сякаш за да се защитава с нея.

Фина тъкмо щеше да я попита какво прави в гората, когато англичанката проговори отново.

— Виждам, че Черния е тук... — каза с особен глас.

Щом чу тези думи, Серафина веднага погледна сребърната катарама на черния плащ, която все още лежеше в ръката на мъртвеца.

Роуина проследи погледа ѝ и разтвори широко очи. После се усмихна.

— О, благодаря. Бяхме го загубили.

Запъти се към тялото на Гратан, привидно необезпокоявана от факта, че той лежи мъртъв на земята, покрит с гърмящи змии. Пристъпи сред тях, както си бяха навити и с повдигнати глави. Влечугите се втренчиха в нея с пламтящите си жълти очи, но не се стреснаха и не я нападнаха. Девојката се наведе и вдигна сребърната катарама.

— Ще взема това... — каза на мъртвото, подуто лице на Гратан.

Докато Роуина говореше, Серафина усети, че гласът ѝ звучи различно. Снобският ѝ британски акцент бе изчезнал и преминал в по-непринуден, ръмжащ тон, сякаш се бе уморила от измамата.

— Опасявам се, че нашият следовател Гратан се бе вманиачил прекалено много в тази детективска история — продължи девојката — и дори се канеше да разкаже на Вандербилт теориите си. Предполагам, че клетата, загубена душа се възприемаше за убиец на демони, борец срещу злото. Глупакът си мислеше, че ще ме убие с нож.

Силен и внезапен вой взриви тишината. Зовът на вълкодава идваше от гората и бе толкова близо, че Серафина се стресна и се обърна в тази посока. Но Роуина изобщо не изглеждаше притеснена.

Когато Фина погледна отново назад, малката пръчка в ръката на девойката се бе превърнала в чепат и усукан дървен жезъл. В този момент си спомни камшика на англичанката, дървената игла в косата ѝ, чадъра на южната тераса, туристическата тояжка за разходката в гората. „Подхожда на тоалета ми“ — настояла бе с превзетия си акцент.

С каквито и дрехи да бе Роуина, винаги носеше нещо дълго и дървено.

Серафина осъзна, че мистър Гратан не се е промъкнал в градината, за да убие Брейдън с камата си, а за да се справи с англичанката. Той не бе следовател от полицията, за какъвто се представяше, а окултист. Преследвал бе странното и необичайното. И го беше намерил.

— Там и там — изрече Роуина и насочи жезъла към две места по градинската пътека. Змиите запълзяха в указаната посока. После англичанката се обърна и погледна към Серафина. — Да, мислех, че съм се отървала от теб.

— Кога по-точно? — попита тя. Опитваше се да остане смела въпреки объркването и страха си.

— Когато с кучето се прекатурихте през стълбището.

— Чиста работа, нали — каза Фина, без да откъсва очи от девойката.

— Никак не бях доволна, повярвай ми.

— Всъщност, изглеждаше уплашена.

— Не се ласкай — намръщи се Роуина. — Бях просто изненадана. Ти си по-кораво малко създание, отколкото изглеждаш. Но трябваше да го очаквам... с твоето родословие.

Докато англичанката говореше, Серафина не издържа и погледна към къщата, за да се увери, че няма следи от пушек или пламък, но веднага съжали.

— Какво търсиш? — попита я Роуина. — Твърде късно е, нали знаеш. Вече запалих огън на няколко места. Нищо не можеш да направиш, за да спреш пожара. Безценната ви къща ще изгори. Казах ти, че най-накрая ще направя нещо, което ще накара баща ми да се гордее с мен.

Серафина се опита да скочи и да избяга, но не можа да помръдне. Погледна надолу към земята. За своя огромна изненада, видя

бръшлянови лози да израстват бързо и да се увиват около глезените и прасците ѝ. Преди да успее да откъсне бръшляна, чу тропота на един-единствен кон, задаващ се бързо по пътеката.

В главата ѝ изплува споменът за бронзовата скулптура от имението — кон, уплашен от гърмяща змия.

Роуина се обърна по посока на звука. Брейдън се появи.

— Серафина, търсех те нався...

— Брейдън, бягай! — изкрещя с цяло гърло Фина, докато англичанката повдигаше прокълнатия жезъл.

Роуина замахна и гърмящите змии забиха зъбите си в краката на коня. Той изцвили, изправи се на задните си крака и отметна глава. В очите му се четеше дива паника. Брейдън падна и се чу ужасен пукот, когато тялото срещна земята.

Серафина се опита да скочи към него, за да го защити, но веднага се строполи, възпряна от пипалата на бръшляна, които я притискаха към земята.

Докато трескаво изскубваше увивното растение, една змия се надигна пред лицето ѝ със съскане и тракане, готова да я нападне. С бърз замах на ръката Фина я фрасна по главата толкова бързо, че тя дори не разбра откъде е дошъл ударът. Гърмящите змии бяха бързи, но Серафина бе по-бърза. Когато втора змия се спусна към нея с оголени зъби, момичето скочи високо във въздуха, за да ѝ избяга, после се метна към нея и разби главата ѝ с мощен удар.

Но щом уби змиите, прорасналият покрай краката ѝ бръшлян отново я плени. Докато се мъчеше да откъсне виещите се лози, Фина се огледа и видя гъсти облаци дим, които се извиваха зловещо от стените на къщата. „Билтмор“ бе в пламъци!

Съзря и Брейдън, който се опитваше да се отдръпне от пътя на полуделия, цвилещ кон. Жребецът вече не бе просто уплашен от гърмящите змии, а като че ли искаше да убие стопанина си. Земята се разтърсваше всеки път, когато удряше по нея с огромните си черни копита. Брейдън трескаво се превърташе наляво-надясно и едва успяваше да се спаси от премазване. Един удар с копито и щеше да умре. Серафина не можеше да направи нищо, за да го спаси.

Но в този момент тъмна мъжка пума изскочи от мрака и се нахвърли върху коня с яростния гняв на див звяр. Уейса бе пристигнал. Дивокотът не можеше да се сравнява по големина с масивния кон, но се бореше със скоростта и силата на лъв — движеше се толкова бързо, че понякога приличаше на неразличима кафеникава мъгла.

Петте вълкодава се появиха и се включиха в битката. Роуина насочи прокълнатия жезъл към Брейдън, който се опитваше да се изправи на крака. Кучетата го нападнаха и го събориха с лекота на земята. Впиха зъби в него и го повлякоха нанякъде, докато той надаваше отчаяни писъци.

Серафина заръмжа и засъска, изпълнена с гняв и раздразнение, докато късаше усукващия се около краката ѝ бръшлян. Появата на Уейса я бе обнадеедила. В мига, в който се освободи, се втурна към Брейдън, сграбчи един от вълкодавите за врата и го издърпа назад с все сила. Когато ядосаното куче се обърна и се хвърли към нея с тракащи челюсти, тя се изплъзна встрани и го фрасна по главата.

— Вземи жезъла ѝ! — извика на Брейдън, но той беше на земята, риташе и крещеше, бореше се за живота си. Един от вълкодавите бе захапал дясната му ръка. Друг — лявата китка. Трети го бе стиснал за крака. Те не се опитваха да го убият, а да го замъкнат надалече. Фина знаеше, че Брейдън почти не вижда Роуина, камо ли да разбира сложността на събитията. Самата тя виждаше всичко и въпреки това не осъзнаваше напълно какво става. Змиите можеха да ухапят момчето. Кучетата можеха да изтръгнат гръкляна му. Но не го правеха. Просто го влачеха нанякъде.

Едва когато чу ужасния тропот на конски копита в двора на „Билтмор“, започна да разбира. Вълкодавите, прокълнатият жезъл, жребците и каретата. Юрая и Роуина искаха Серафина мъртва, за да не им се пречка. Но Брейдън им бе нужен жив!

Уейса се метна откъм храстите върху размахващата жезъла англичанка. Но тя насочи оръжието си към два от вълкодавите, които веднага се нахвърлиха върху дивата котка. Пумата и кучетата се оплетоха в зловеща битка сред тракащи зъби и дерящи плътта нокти.

Роуина обърна жезъла към гората и извика нещо. Серафина не разбра думите, но се досети, че девойката призовава още животни да се подчинят на злокобните ѝ заповеди, и се втурна към нея. Единственият начин да се защити от нея бе да се добере до прокълнатия предмет.

Огромна мечка се появи откъм дърветата. Фина ахна — не вярваше на очите си. Черните мечки обикновено бяха тихи и мирни горски създания. Тя нямаше представа как да се бори с ръмжащ двеста и петдесет килограмов звяр.

Мечката се нахвърли срещу нея със зейнала паст. Серафина се изплъзна от първата ѝ атака, но животното се завъртя изумително пъргаво и нападна отново — размахваше гневно огромните си лапи, тракаше със зъби и ревеше. Фина пак ѝ избяга. После още веднъж. Изненада дори себе си с бързината, която развиваше сега, когато животът ѝ зависеше от това. Знаеше, че ако врагът се добере до нея, битката ще свърши много бързо. Шмугна се встрани, насам, натам, под нея, зад нея, толкова близо до мечката, че надуваше миризмата на козината ѝ. Дори когато животното не успееше да впие нокти в нея, мощният натиск на раменете му срещу гърдите ѝ предизвикаше остра, пронизваща болка в ребрата на Серафина, сякаш я поразяваше мълния.

Докато момичето риташе, крещеше и се мятеше, за да се изплъзне от мечката, вълкодавите повлякоха Брейдън към каретата с четирите тъмни жребци, които очакваха заповедта на англичанката. Фина не разбираше напълно какво става, знаеше само, че ако не помогне на приятеля си, ще го загуби завинаги. Но не можеше да го спаси. Не можеше да спаси дори себе си!

Роуина и вълкодавите доवлякоха отпуснатото тяло на изпадналия в безсъзнание Брейдън в черната карета и се скриха вътре. Жребците изцвилиха страховито и болезнено, сякаш някой ги бе шибнал с мощен камшик. От муцуните и ноздрите им излизаха облаци пара. Конете се втурнаха в бесен бяг и понесоха каретата след себе си. А в далечината огромни облаци дим изпълваха небето.

Мечката размахваше бясно лапи и се зъбеше страховито, а Серафина се въртеше, навеждаше, извиваше и стрелкаше встрани, но не успяваше да ѝ се измъкне.

Зърна Уейса, който продължаваше да се бие с вълкодавите. Роуина можеше да контролира много създания, но не и него. Душата му все още бе наполовина човешка — затова и дивокотите бяха толкова опасни врагове на англичанката и прокълнатия ѝ жезъл.

Мечката отново се хвърли в атака. Серафина се метна настрани, за да избегне удара. Когато звярът се завъртя и замахна към нея с могъщата си лапа, Фина се завтече нагоре към стръмен склон. Знаеше, че мечките тичат много по-бързо от хората и се катерят по дърветата с голяма скорост, така че това не бяха добри варианти за бягство. Ако се престореше на мъртва, това определено щеше да доведе до сигурната ѝ смърт. Не бе достатъчно силна, нямаше остри нокти или оръжие, за да

се бори с такъв враг. Притежаваше единствено гъвкавост и ум. Втурна се сред гъстия шубрак, като се надяваше стръмният склон и прорасналите храсти да ѝ дадат шанс за бягство. Но тези препятствия явно не бяха пречка за мечката — тя също започна да се катери стремително по склона и се набути в гъсталака. Нададе мощен рев, а после се спусна по петите на момичето.

Серафина знаеше, че врагът я превъзхожда почти във всяко отношение, но внезапно ѝ хрумна идея. Нещата, които правеше по-добре от една мечка, бяха много малко.

Обърна се и се затича. Точно както очакваше, мечката застана на четири крака и се спусна подир нея. Фина знаеше, че разполага само с няколко крачки, преди звярът да я настигне и да се метне върху нея. Щеше да я повлече по земята, да я хапе и дращи, докато я усмърти. Чувахе тропота на тежките лапи, усещаше вонята на дъха ѝ, докато мечката приближаваше зад гърба ѝ. Погледна ужасена през рамо, докато тичаше. Врагът бе там, движеше се след нея с бясна скорост, мускулите му играеха под тежката черна козина. Серафина дишаше учестено и мощно, тичаше толкова бързо, колкото ѝ бе възможно, но звярът щеше да я настигне след половин секунда.

Най-накрая стигна до мястото, към което се бе запътила, и подскочи.

„Благодаря ти, господи, за мистър Олмстед!“ — помисли си, докато прехвърчаше във въздуха. Приземи се върху чакъла на правоъгълната италианска градина, която бе врязана дълбоко в естествения терен и оградена от каменна стена, висока три метра и половина.

Щом се озова долу, се обърна и погледна назад. Мечката не спря. Прекатури се през склона и стената и падна тромаво в градината, решена да залови плячката си и да я убие. Серафина отскочи настрани точно когато огромното тяло на звяра се стовари върху земята и предизвика силен трус. Животното веднага замахна с мощната си лапа към нея и се втурна в атака с тракащи челюсти. Фина се покатери по бялата мраморна статуя на една гръцка богиня, разположена до високата стена, качи се на главата ѝ и скочи.

— Това не е италианска градина, мистър Олмстед — изрече, щом се добра до горния ръб на стената и се вкопчи в него с ръце и крака. — А капан за мечки!

Животното изрева и я последва нетърпеливо, но когато се опита да се изкачи по статуята, потроши гръцката богиня на парчета с мощните си лапи и масивно тяло и се срути на земята. Изправи се отново на крака, погледна към Фина и изрева, но не можа да изкачи каменната стена, нито да подскочи до върха. Да, мечката бе съумяла да скочи в оградения двор, но не и да *излезе* от него.

Но Серафина бе успяла. Беше избягала.

Бързо изтича по ръба на стената и се скри в храсталака, преди мечката да открие път от другата страна. Щом остави италианската градина зад себе си, прекоси храстите и стигна до пътя. Но той бе пуст. Каретата отдавна беше отминала. Фина се чувстваше ужасно объркана от момента, в който се бе появила Роуина. Коя бе тя? Къде беше Юрая?

Погледна към покривите на „Билтмор“ в далечината и сърцето ѝ трепна от страх. Черният дим и мъглата, стелеща се от другата страна на хълма, препречваха гледката ѝ към къщата. Сякаш кулите и покривите бяха под мощното заклинание на магьосника. Огънят на Роуина се бе разпалил! Серафина искаше да изтича в къщата и да се разкрещи за помощ, но не можеше. Трябваше да се довери на Еси и да се опита да спаси Брейдън.

Обърна се и се втурна по пътя — в посоката, в която бе изчезнала Роуина. Тичаше, макар да знаеше, че няма голям смисъл. Жребците, които теглеха каретата, бяха бързи. Никога нямаше да ги настигне. Звукът от копитата им вече чезнеше в далечината.

За пореден път ѝ бе нужна много повече скорост, отколкото можеше да развие с жалките си два крака. Докато подтичваше по пътя и страхът от мечката започваше да я напуска, не можеше да повярва колко глупава е била да не се досети, че Роуина е играела роля. Ядосваше се на себе си, направо не можеше да се понася. Беше глупава. Слаба. Бавна. Краката ѝ тежаха като воденични камъни, струваше ѝ се, че не тича, а се клатушка по пътя.

Но просто трябваше, трябваше да спаси Брейдън!

„Искам да бъда бърза“ — помисли си разочаровано, без да спира своя бяг.

„Искам да бъда силна! Искам да бъда жестока!“

Сети се за думите на Уейса: „Трябва да си представиш какво искаш да бъдеш. Едва тогава ще намериш начин да го постигнеш.“

Беше си представяла майка си в нейната котешка форма много, много пъти и никога не се бе получавало нищо, но докато тичаше с все сила по пътя, за да настигне каретата, отвела приятеля ѝ, изведнъж получи проблясък. В съзнанието ѝ един по един започнаха да изплуват различни спомени.

Спомни си как Юрая бе казал „Намерете Черния!“ и бе подал на вълкодавите да подушат парче плат.

Спомни си черните кичури, които Еси бе откъснала от косата ѝ.

Продължаваше да тича след каретата, тропаше силно по земята, задъхваше се и имаше отчаяна нужда от още въздух. Спомни си отражението на жълтите си очи в огледалото.

Спомни си как Роуина каза „Виждам, че Черния е тук“, а после насочи поглед към парчето метал в ръката на Гратан. Но това стана едва след като Серафина погледна натам.

Завладя я свирепа емоция. Трябваше да тича, без да спира. Да продължи своя бяг, да превърне в енергия мъката и болката в мускулите си, да предизвика тялото си, да призове нова сила в краката си. През цялото време се бе опитвала да си представи майка си, но сега осъзна, че не е трябвало да мисли за нея.

Почувства, че скоростта ѝ се удвоява и утроява, свежа сила се вля в тялото ѝ. Остави пътя и се втурна през гората. Прекоси една клисура и се затича шеметно от другата ѝ страна.

Щом излезе отново на пътя, в далечината съзря каретата, теглена от беснеещите жребци. Докато галопираха, железните им подкови хвърляха искри.

Откри, че ги настига. Чу се как ръмжи. Усети издължаването и остротата на зъбите си. Ноктите ѝ се забиваха в пръстта. Мощните ѝ дробове изпомпваха повече въздух. И макар да тичаше приведена, благодарение на очите и ушите си забелязваше всичко около, пред и зад себе си.

Мярна проблясващи фигури в сиво и кафяво да се задават отляво и отдясно. Нападателяте бяха бързи. С дълги опашки. И лъскави, потракващи зъби. Десетки койоти се спуснаха към нея и започнаха да я хапят.

Серафина искаше да се обърне и да се бие с тях, но знаеше, че ако го направи, ще изгуби каретата. *Ще изгуби Брейдън.* Затова продължи да тича, пламтяща от енергия, през гората. Два койота се

метнаха и я захапаха отстрани. Трети впи зъбите си в нея и Фина се препъна, но бързо възвърна равновесието си и продължи да бяга. Още един койот се метна върху ѝ.

Изведнъж жълтокафеникава светкавица избухна до Серафина и половин дузина койоти се запрескачаха и затъркаляха настрани. Пищяха от болка и страх. Много от тях кървяха, докато се отдалечаваха на безопасно разстояние. Майката на Фина тичаше до нея и ѝ разчистваше пътя. Беше се върнала! Пумата се метна върху най-близкия койот, заби нокти в него и го повали на земята. Койотът вече не бе смел, а просто хленчеца, премятаща се топка. Серафина продължи да тича, набираше все по-голяма скорост. Майка ѝ се появи отново, повали още един койот, след това още един. Скоро двете тичаха една до друга, без да срещат повече препятствия — два дивокота, носещи се с бясна скорост през гората, оставили койотите далеч зад себе си.

Тъкмо когато каретата пресичаше каменния мост, Фина се хвърли върху жребците и заби нокти в телата им, докато те се опитваха да се изправят на задните си крака и да влязат в битка с нея. Свеждаха шии в кожените си сбруи и тракаха с едрите си зъби, но те не можеха да се сравняват с нейните — хищнически и подобни на ками — и с острите ѝ като бръснач нокти. Конете се паникьосаха, задърпаха се яростно в различни посоки и нарушиха строя си. Каретата се наклони и се прекатури. Серафина и жребците се затъркаляха надолу, но продължиха да се борят, докато най-накрая впрягът се разби в дъното на клисурата.

Фина можеше да стане само това, което успее да си представи.

И най-накрая го бе направила.

„Намери Черния!“ — бе заповядал Юрая на кучетата си. Но той не търсеше черния плащ.

А нея. Наследника на Черния.

Знаел бе, че Серафина ще застане на пътя му.

Докато впиваше зъби в жребците и падаше надолу в дерето заедно с тях, Фина осъзна, че баща ѝ не е бил пума като майка ѝ.

А черна пантера^[10].

Сега и тя бе станала такава.

Всичко си дойде на мястото. Преди дванайсет години родителите ѝ се бяха борили срещу Заклинателя. Баща ѝ бе Черния — горският

водач и воин, който почти бе победил магьосника. Юрая бе направил всичко възможно, за да не позволи на наследниците на стария си враг да се включат в тази нова битка. Но сега дъщеря му — новият Черен — бе открила силите си.

Тя бе *Черния*. Или по-скоро, *Черната*.

И името ѝ бе Серафина.

---

[10] Черната пантера не е самостоятелен вид, така се наричат представителите на няколко вида големи котки. В зависимост от географското положение това са: черните ягуари (в Латинска и Северна Америка), черните леопарди (в Азия и Африка) и рядко черните тигри (в Азия). В Северна Америка се споменават и черни пуми, макар да няма сигурни доказателства за съществуването им извън фолклора и легендите на индианците. — Б.пр. ↑

Серафина се измъкна бързо от останките. Скочи с лекота на голяма скала и се загледа надолу към частите на потрошената карета — търсеше отчаяно следи от Брейдън.

Въздъхна с облекчение, когато той бавно изпълзя от отломките, целият изподран и объркан, но все пак жив. Когато вдигна поглед в нейна посока, разшири очи от изненада. Сепна се за миг, но после по трепването и изражението на лицето му Фина разбра, че я е разпознал. Усмихна се. Приятелят ѝ знаеше точно коя е тя.

Но вместо да губи време в излишни разговори, той веднага се зарови в отломките и намери прокълнатия жезъл.

— Брейдън, дай ми го... — каза Роуина с треперлив глас, когато се подаде изпод счупените дъски на каретата. — Не е нужно да се бием помежду си. Ти самият каза, че сме приятели. Ела с мен и всичко това ще свърши.

Момчето стисна жезъла и го удари в коляното си, но той не се огъна, нито се пречупи.

— Не си достатъчно силен, за да го унищожиш. — Роуина пристъпи към него и бавно протегна ръка. — Дай ми жезъла, Брейдън, и ще работим заедно. Ще ти покажа как да го използваш. Ще обединим силите си и ще контролираме всичко в тези планини. Никой няма да ни спре, дори дивокотите.

Той само я гледаше, без да каже и дума.

— Това не са твоите хора — продължи англичанката. — Знаеш го. Не усещаш ли влечението, за което говоря? Дойде в тези планини преди две години и оттогава се лутах... но няма да намериш дома, който търсиш, в „Билтмор“. — Присви леко устни. — Там има единствено хора.

Най-накрая момчето се обърна. Сякаш просто щеше да си тръгне.

— Брейдън, предупреждавам те за последен път... — извиси глас Роуина.

Но в този момент той спря. Не се обърна отново към нея. Отпусна ръка и метна жезъла високо в небето. Англичанката се намръщи, гледаше го едновременно с раздражение и недоумение.

— Знаеш, че ще падне отново долу, нали? — каза му снизходително.

Брейдън само се усмихна и изсвири продължително с уста.

— Не е задължително.

В този момент нещо се спусна стремително от мрачното небе.

— Какво правиш? — сепна се изненадано Роуина. — Какво е това?

— О, просто един приятел — отвърна Брейдън, — който не е вързан с тел.

Соколът скитник се извиси високо, после се спусна надолу и се преобърна. Протегна се и сграбчи жезъла във въздуха с хищните си нокти. След това с няколко бързи размаха на крилете си Кес се издигна нагоре. Сякаш се рееше из лунното небе почти без усилие.

— Веднага повикай тази птица тук, Брейдън! — разкреця се англичанката. — Знаеш ли какво направи?

— Да, мисля, че знам — заяви той, кимна и я погледна. — Искам да го разбереш съвсем ясно, Роуина. Никога няма да се присъединя към теб.

— Ще ти се иска да го бе направил — изсъска злобно тя.

Но докато жезълът се отдалечаваше все повече в ноктите на сокола, два от вълкодавите се появиха бавно откъм дърветата. Сърцата им вече не бяха под властта на прокълнатия жезъл. Взираха се хищно в Роуина, привели глави. Очите им блестяха опасно, докато се зъбеха и ръмжаха.

— Не! — заповяда им девойката и размаха голите си ръце към тях, ала лицето ѝ бе изкривено от неувереност. — Не! Спрете! Махнете се оттук!

Но те не си тръгнаха. И не спряха.

— Свободни сте! Вървете си! — изкреця англичанката.

Зверове със свободна воля продължиха да се движат към нея. Наистина бяха свободни.

Нахвърлиха се върху нея. Виковете ѝ се превърнаха в писъци. Роуина се гърчеше и се бореше. Едното куче ухапа крака ѝ. Другото се впи странично в нея. Серафина скочи в битката, за да им помогне да я

победят. Но точно в този миг гледката пред очите ѝ се замъгли, настана суматоха, някакъв вихър се завъртя между кучетата и девойката изчезна.

Забулена сова излетя нагоре в небето.

Серафина се отдръпна изненадано, стресната от това, което току-що бе видяла. Внезапно си спомни първата нощ, когато бе видяла Юрая в гората. Бе предположила, че познава совата, че тя е неговите горски очи и уши, но всъщност е била Роуина! Онази нощ той ѝ бе предал променящия формата си жезъл.

И сега англичанката летеше право към сокола скитник.

На Фина ѝ се стори странно, че Кес не лети толкова високо и бързо, колкото можеше един сокол. Птицата се рееше ниско и бавно, следваше течението на река Френч Броуд и назъбените скали по брега. Дали жезълът бе прекалено тежък за нея, или имаше нещо друго наум?

Внезапно съзря нещо, от което сърцето ѝ се вледени. Мъж с посивяла брада и дълго износено палто се появи от дърветата на далечен скалист хълм. Фина виждаше ясно черния му силует на фона на лунната светлина. Козината по врата ѝ настръхна, дъхът ѝ секна. Това бе Юрая. Най-накрая се бе показал. Заклинателя видя сокола скитник да носи прокълнатия жезъл в ноктите си и забулената сова, която го преследваше.

И тогава Серафина внезапно разбра.

Спусна се в стремителен бяг, тичаше с всичка сила през гората към скалите, които се извисяваха покрай реката. Знаеше точно какво ще направи Юрая и къде трябва да бъде тя, когато това се случи.

Уейса ѝ бе казал, че мъжът е изучил тъмните изкуства по време на пътуванията си в Стария свят. Спомни си, че зовът на Заклинателя преди няколко нощи бе изпълнен не само с чувство на лоялност, но и с тъмна, ужасна любов. И сега бе видяла Роуина да се преобразява в сова също като магьосника.

Роуина не бе просто демонът, който Юрая е изпратил в „Билтмор“, за да открие слабите му места. Не бе просто чирак, на когото е поверил жезъла.

Тя бе негова дъщеря.

Серафина се носеше през гората нагоре по хълма, направо към скалистия край на високата трийсетина метра канара, на която бе застанал Юрая. Тичаше почти невидима в нощната тъма в черната си котешка форма и не откъсваше очи от изплъзващия се магьосник. Точно както тя се надяваше, мъжът изведнъж изчезна с вихрено замъгляване и се преобрази в сова. Сетне полетя към Роуина и Кес.

На този инстинкт бе разчитала. Предположила бе, че Юрая няма да устои на възможността да се преобрази и да се бие редом с дъщеря си, за да си върне откраднатия жезъл. Фина знаеше, че няма как да се защити от него, докато магьосникът е в човешката си форма и може да използва ръцете си, за да прави заклинания. Но когато той полетя над реката в преследване на сокола, Серафина се затича така, както никога не бе тичала в живота си, без да откъсва жълтите си очи от Юрая.

Мощните ѝ крака я носеха със светкавична скорост по гористия терен. Щом видя ръба на скалата пред себе си, се хвърли напред с един последен, решителен изблик на енергия. И после скочи.

Бе подбрала времето идеално. Пролетя десетина метра от ръба на камарата. Докато падаше свободно във въздуха, протегна лапи и нанесе мощен удар на Юрая. Заби смъртоносните си нокти в птицата. Разхвърчаха се пера. Разкъсаната сова се превъртя от силата на нападението.

Серафина успя.

Победи Стареца от гората.

Уби своя враг.

Сърцето ѝ се изпълни с облекчение и щастие, но в същия миг радостта отстъпи пред друго усещане. Свободното падане. Земята я привличаше към себе си и Серафина падаше с все по-голяма скорост. Изви гръбнак, за да се изправи, и в същото време успя да зърне Брейдън, който се бе добрал някак до ръба на канарата и сега се вираше в нея със затаен дъх, уплашен, осъзнал, че е скочила от скалите.

Фина падаше и падаше.

Трийсет метра бяха прекалено много, за да оцелее, независимо дали ще се приземи на крака, или не. Имаше една-единствена надежда: че е скочила достатъчно надалече.

Стовари се във водата, която избухна мощно около нея. Почувства огромния сблъсък, после реката я обгърна и повлече надолу. Едрото ѝ черно тяло потъна дълбоко в тъмните течения на Френч Броуд. Силата на бързеите веднага започна да я помита.

Знаеше какво трябва да направи и бързо започна да гребе. Издигна се на повърхността сред вихрушка от мехурчета, пое си дълбоко въздух, изтръска мустаците си и загреба уверено към брега, като се насочваше с помощта на дългата си черна опашка.

Забеляза окървавеното бяло пернато тяло на Юрая да се носи по реката. Искеше да ухапе птицата, да я схруска, да се увери, че врагът ѝ е мъртъв, мъртъв, мъртъв, но бързеите го отнесоха, преди да го хване. Трябваше да се задоволи с поражението, което му бе нанесла.

Преплува през бързеите и се добра до скалистия бряг. Уейса бягаше бързо по протежението на брега, за да я посрещне във формата си на дива котка. Жизнерадостната му походка показваше ясно, че е доволен от себе си, сякаш казваше: „Знаех си, че един ден урокът ми по плуване ще ти спаси живота.“

Двата дивокота се затичаха заедно към върха на скалата, където ги чакаше Брейдън. Той се усмихна с облекчение, когато видя Серафина, но после посочи с ръка към небето.

Тя погледна и видя Роуина, все още във формата си на сова, да атакува с хищните си нокти сокола скитник. Нанасяше удар след удар в тялото на Кес. Фина не знаеше дали англичанката е видяла смъртта на баща си, но в атаката ѝ имаше нова ярост.

Обикновено соколът би изправил нокти, за да посрещне с тях такова нападение, но Кес държеше жезъла и не можеше да се защити, затова просто летеше и понасяше ударите, доколкото ѝ бе възможно. Роуина бе безмилостна и нападнаше отново и отново. После впи нокти в жезъла и се опита да го издърпа. Двете грабливи птици се преплетоха в жестока хватка — драцеха се, дърпаха се и падаха надолу, без да спират битката си.

Изведнъж соколът се издигна рязко в небето с мощен замах на крилете си, повлякъл нагоре и жезъла, и совата.

— Какво прави? — попита Брейдън, докато се взираше в пернатия си приятел.

Кес летеше все по-високо и по-високо, без да обръща внимание на ноктите на совата, на кълвящия клюн и биещите ѝ криле. Двете птици се изкачиха толкова високо, че вече дори Серафина не успяваше да ги види.

— Какво стана? — попита смаяно Брейдън. — Къде отидоха?

Но Фина не можеше да му отговори.

Чуваше само как двете птици се бият в небето. Чуваше съскането на совата и пронизителното *как-как-как* на сокола, а след това всичко утихна.

Вдигна поглед към небето и си пое въздух. Една от птиците най-накрая се показа. Летеше сама и стискаше прокълнатия жезъл в ноктите си. Сърцето на Серафина се сви, когато видя, че е совата. Роуина. Продължаваше да гледа, но нямаше и следа от Кес. Явно соколът бе загубил битката.

Совата летеше право към тях. Фина се уплаши какво ще се случи. След като Роуина се преобрази, можеше да използва жезъла, за да започне битката отначало, да призове бог знае какви животни срещу нея и съюзниците ѝ. Беше ясно, че Юрая е обучил дъщеря си добре. Може и да не бе имал високо мнение за нея, но Роуина се бе превърнала в могъщ млад магьосник.

— Какво стана? — попита Брейдън, обезумял и объркан, като се оглеждаше наоколо. — Кес мъртва ли е? Роуина уби ли я?

Серафина си помисли, че навярно е станало точно така. Но после забеляза точица високо в небето, на стотици метри над гората. Кес се бе издигнала по-високо, отколкото можеше да лети забулената сова, и размахваше могъщо криле.

Запита се какво ли прави там. После соколът направи пълно завъртане и със стремителен пикиращ полет се насочи към земята.

Серафина наблюдаваше как Кес лети в небето към нищо неподозиращата Роуина. Соколът бе прилепил криле близо до тялото си и цепеше въздуха в смайващ вертикален полет. Движеше се по-бързо от всичко, което Фина бе виждала в живота си.

— Ето я! — ахна Брейдън в последната секунда, тъкмо когато Кес се появи пред погледа им.

Соколът врхлетя совата толкова мощно, че избухна истински взрив от пера. Серафина усети силата на удара в гърдите си, сякаш два камъка се бяха сблъскали във въздуха. После Кес се завъртя и атакува повторно Роуина с ноктите си. Бялата нощна птица се завъртя вихрено във въздуха. Зашеметената сова се преобърна, изпусна жезъла и рухна безжизнено към земята.

Прокълнатото творение на Заклинателя летя във въздуха трийсетина метра. После соколът се спусна и го сграбчи.

Серафина наблюдава как тялото на совата пада тежко, чак докато изчезна сред дърветата от другата страна на реката. След всичко, което се случи, Роуина трябваше да е мъртва, но Фина не откъсваше поглед от гората. Взираше се и чакаше да види дали совата ще излети отново. Тя не го направи.

— Виж! — извика Брейдън и посочи към небето.

Беше Кес. Соколът се бе устремил право към тях. Приблужи ги с нисък и уверен полет. Серафина видя черната маска на лицето ѝ, както и дръзката черно-бяла окраска на гърдите ѝ. Птицата бе изцапана с кръвта на врага си, но изглеждаше здрава и силна. Издаде своя призив, веселото си *как-как-как*, докато прелиташе над тях, все още стиснала прокълнатия жезъл в ноктите си.

Понесе се покрай ръба на скалата и над реката. С няколко силни замаха на крилете си се издигна по-високо. Брейдън ѝ подсвирна тържествуващо. Отначало Серафина си помисли, че приятелят ѝ вика Кес, за да му донесе жезъла, но после осъзна, че греши. Това бе прощалният му зов.

— Довиждане, Кес — отрони тихо момчето. Мечтата му някой ден соколът отново да лети по света се бе сбъднала. — Безопасно пътуване, приятелко.

Серафина се загледа как птицата прелита над долината на голямата река, след това и над високата гора към планинските върхове в далечината. Кес размаха мощно криле, наклони опашката си и няколко минути по-късно изчезна, реейки се над връх Писга, на трийсетина километра от тях.

За разлика от совите, които бяха нощни създания, и ястребите, които бяха дневни, Кес летеше и ловуваше и нощем, и денем. Соколът скитник бе великият небесен бродник. Можеше да лети когато и където си поиска.

Тази вечер щеше да следва скалистите очертания на южните планини и блясъка на звездите, за да открие пътя си на юг и да продължи дългото си пътуване към джунглите на Перу. По пътя може би щеше да изпусне прокълнатия жезъл в горящ вулкан или пък щеше да го използва, за да си построи гнездо на скала, сред облаците на Андите. Но каквото и решение да вземеше, жезълът вече бе далеч от „Билтмор“.

— Отначало не можах да разбера защо Кес лети толкова ниско покрай реката — каза Брейдън. — Но после се сетих, че соколът скитник понякога ловува по двойки, сътрудничи си с друг ловец, за да повали плячката си. Навярно е усетила, че си на нейна страна, Серафина.

Фина си пое дълбоко въздух и усети, че сърцето ѝ се изпълва с удивление и надежда. Вдигна глава и подуши въздуха. Не усещаше из гората да се носи миризма на дим. Погледна към къщата в далечината, но не видя сиянието на пламъци. Еси явно бе успяла да предупреди мистър Вандербилт и другите навреме и те бяха угасили огъня, преди имението да пострада сериозно. Еси се беше справила! „Билтмор“ бе спасен.

Всичко бе приключило.

Серафина и съюзниците ѝ бяха спечелили.

Враговете ѝ най-накрая бяха мъртви.

Майка ѝ излезе от храстите, окървавена и куцаща след битката с койотите. Но бе победила. Прогонила ги бе от мястото, което отново бе нейна територия. Беше захапала за тила полусестричката на Серафина

и я мъкнеше в уста, а полубратчето ѝ подтичваше редом до нея. Двете малки пуми бяха кални, със сплъстена козина и изцапани с кръв, но бяха живи и енергични.

Успокоена и изтощена, Фина най-накрая отпусна издълженото си черно тяло в тревата и полегна на земята, за да си почине. Майка ѝ остави женското коте и пристъпи към нея. Серафина видя любовта и възхищението в очите ѝ, докато се приближаваше. Пумата се отърка в нея и измърка от щастие и гордост. Серафина най-накрая бе успяла. Най-накрая се бе превърнала в истински дивокот. Уейса се просна до нея, закачайки я игриво с лапи, сякаш искаше да ѝ натрие носа: „Видя ли, казах ти, че можеш да го направиш!“

Дивокотите най-сетне се бяха събрали.

И нямаше да се разделят, нито да напускат дома си повече.

Серафина се огледа към дърветата, могъщата река и останките от каретата. Опитваше се да осмисли всичко, което се бе случило. Спомни си колко бе разочарована от ограниченията в живота си, от това, което можеше и не можеше да прави в онзи конкретен момент. И най-накрая осъзна, че не е най-важно коя е, а каква *би могла* да бъде.

Погледна към Брейдън. Момчето се усмихна и легна на земята до нея и другите дивокоти. Очевидно се чувстваше като у дома си с тях, сред приятели и близки на сърцето му създания.

Облегна се на дългото ѝ черно тяло. Изтри кръвта от една драскотина на устата си, а след това затвори очи, наклони глава назад и я отпусна на гъстата ѝ козина.

— Не знам за теб, Серафина — изрече с усмивка, — но мисля, че ставаме все по-добри в това.

Фина не можеше да му се усмихне в отговор, но усети топла и силна радост да изпълва сърцето ѝ. Размаха опашка, загледана в „Билтмор“ и планините в далечината. Беше успяла. Представила си бе какво иска да бъде. И се бе превърнала в него.

На следващата сутрин, когато се събуди в работилницата в човешката си форма и излезе навън, в двора на имението, Серафина погледна към планините и осъзна нещо. Именно заради мрака на тъмната нощ бе обикнала яркостта на изгряващото слънце.

Скоро мистър Вандербилт и Брейдън събраха работни групи от близо стотина мъже от конюшните, фермите и нивите на имението и отидоха до клетките с животни. Серафина и баща ѝ тръгнаха с тях.

Този път не срещнаха никакви трудности по пътя си.

Когато навлязоха в боровата гора, мистър Вандербилт и другите ездачи слязоха от конете и продължиха пеша.

Намериха животните все още в клетките, но лагерът бе изоставен, а огънят — студен. Не бе останало нищо, освен сива пепел. Серафина огледа внимателно гората за следи, защото искаше да е сигурна, че Юрая не е оцелял в битката от предишната нощ. Не откри нищо. Изглежда, наистина си бе отишъл.

Брейдън коленичи пред една от клетките, отвори я и помогна на червената лисица да излезе от нея. Тя го разпозна, веднага отиде при него и се покатери в скута му. Момчето я прегърна и започна да я успокоява, като я галеше нежно с ръце.

— Вече всичко е наред — заговори ѝ тихо.

След няколко секунди лисицата явно възвърна сили и хукна към гората.

Брейдън премина към следващата клетка и освободи бобъра от затвора му. Когато отваряше клетките, някои от животните веднага се втурваха към гората. Други се нуждаеха от грижите му. Той се отпускате на колене до тях и ги държеше в скута си, докато съберат достатъчно сили, за да поемат по пътя си. Освободи миешките мечки и рисовете, видрите и елените, гъските и лебедите, невестулките и вълците.

Серафина бе неописуемо щастлива от гледката на свободните животни, които тичаха живи и силни покрай нея.

— Бъдете дръзки! — прошепна им.

Докато Брейдън освобождаваше животните едно по едно, таткото на Серафина и останалите работници използваша лостове, длета и чукове, за да унищожат напълно клетките. Така никой вече нямаше да може да ги използва.

В края на деня, когато всички потеглиха обратно към „Билтмор“ и вървяха между дъбове и кестени, брястове и смърчове, Серафина си помисли, че атмосферата в гората като че ли се е променила. Летящи катерици подтичваха нагоре-надолу по стволите и скачаха от дърво на дърво. Видри играеха в потоците.

— Виж там, Серафина! — възкликна Брейдън и размаха ръце въодушевено.

Тя погледна нагоре и видя хиляди птици, ято след ято, да заливат цялото ясносиньо небе. Гъски летяха в ята под формата на латинската буква V, лебеди и патици се точеха в дълги линии, облаци от пърхащи копринарки, кардинали и сойки изпълваха висините.

— Не е ли прекрасно? — попита момчето с почуда. — Много се радвам, че си тук, за да видиш това с мен, защото никога не бих успял да го опиша само с думи. Мислила ли си, че някога в живота си ще видиш подобно нещо?

Серафина стоеше до него, загледана в птиците, и се усмихна.

— Не и по този начин.

Серафина седеше на златист стол с червена дамаска пред тоалетка с огледало във френски стил в Стаята на Луи XVI на втория етаж в „Билтмор“. Светлината се изливаше в красивото овално помещение с извити бели стени, червени драперии и златистокафяв дървен под. Еси стоеше зад Фина и решише дългата ѝ копринена черна коса.

— Не знам какво е станало с косата ви, мис, ама мен ако питате, е много красива — каза девойката, като я докосна нежно.

— Благодаря ти — отвърна Серафина и се взря в огледалото. Всички следи от кафяво бяха изчезнали. Останало бе само черното. И косата ѝ не бе рошава и шарена както преди — като петнистата козинка на зверче, чиято задача е да го прикрива сред гората, а напълно гладка, лъскава и черна.

Голият врат и откритите рамене разкриваха белезите от нейното минало: назъбената рана на врата, която бе получила, докато унищожаваше черния плащ; ухапванията от вълкодавите по ръцете и в горната част на раменете; както и новата рана от битката с Роуина и нейните животни — дълъг прорез през бузата, точно под едното ѝ око.

Раните не я притесняваха. Те бяха следи от битките, които бе водила и спечелила.

Но все още имаше нещо, което я тревожеше.

— Как е мисис Вандербилт?

— Няколко дни бе доста болна, но после се възстанови. Никой не го очакваше от нея тази година, но нали знайте колко много обича да прави коледни подаръци на всички деца на работниците. Прати мен и другите момичета да ходим къде ли не за всякакви подаръци. Цяла сутрин ги опакова, за да ги постави под дървото.

— Сигурно си много развълнувана за коледното празненство тази вечер — подхвърли с усмивка Серафина. Беше чудесно, че мисис Вандербилт се чувства по-добре.

— О, да, мис. Сън не ме хваща! Но след цялата врява снощи се надявам тази вечер да ни е по-тихичко, щото старият Свети Ник^[11] може просто да погледне надолу към покрива на „Билтмор“ и да си продължи по пътя.

— Още веднъж ти благодаря за всичко, което направи, Еси. Ти спаси живота на много хора, спаси и къщата.

— Да бяхте видели лицето на мистър Вандербилт, когато му казах всичко, дето ми заръчахте. Никога не съм го виждала да търчи толкова бързо! Повика баща ви и всички мъже, барабар с гостите, всички прислужнички и готвачи. Отидохме на всички места в мазето, кухнята, килерите и конюшната. И точно както казахте, там имаше борова мъзга и керосин, дето вече горяха! Някой беше запалил огън навсякъде. Беше много, ама много страшно! Вашият татко рече, че жиците на алармените кутии са прерязани, тъй че той самият говори по алармата и предупреди хората. После пусна вода през противопожарните маркучи и туй наистина си струваше да се види, правичката ви казвам. Мистър Вандербилт накара бригадите с кофите да действат много бързо. Всички работехме заедно и угасихме пожарите за нула време. Но можеше да стане голяма беля!

Фина се усмихна, докато слушаше разказа на Еси.

— Права си — изрече. — Можеше да е истинска катастрофа. Но всичко е наред. Ти ни спаси.

— Не, не бях аз. Направихме го *всички*, всички, дето работихме заедно.

Серафина кимна в знак на съгласие.

— А какво да кажем за вас, мис? Много странни неща станаха снощи.

— Странни неща ли?

— О, всички котки мяукаха, койоти виеха срещу луната, конете цвилеха. Шумове, писъци в мрака, суматоха. Някаква карета падна от моста до реката и се разби на парченца...

— Наистина ли?

— Чух, че мистър Вандербилт накара хората да проверят онзи странен мистър Гратан. Оказало се, че е някакъв съмнителен тип, дето обикалял страната и разследвал истории за призраци и други такива. Пълен шарлатанин. С Маги си говорихме, че той и онова английско момиче са се опитали да избягат с каретата, тъй си мислим ние. Никой

не е виждал очите им, нито ги е чувал от снощи, но мен ако питате, тъй е по-добре!

— Сигурна съм, че си права — кимна Серафина.

Дълбоко в себе си обаче изпита пристъп на тъга заради клетия мистър Гратан. Спомни си белезите на лицето му. Те не бяха по-различни от нейните. Само бяха много повече. Мнимият следовател бе убиец на демони като нея. Но този път демонът го бе победил. Фина осъзна, че е сгрещила в преценката си за мистър Гратан и за Роуина по различни причини, но отчасти и заради начина, по който изглеждаха и се обличаха. Обеща си следващия път да е по-внимателна.

— И знаете ли какво още стана? — приведе се към нея Еси и заговори с тих, съзаклятнически тон. — Няма да повярвате, ама Маги каза, че погледнала през прозореца си снощи и видяла черна пантера.

— А ти вярваш ли й?

— О, разбира се. И аз видях една преди години.

— Така ли? — изненада се Серафина.

— Сигурно съм била на не повече от пет или шест години, ама го помня, сякаш беше вчера. Един от най-ярките спомени в живота ми. Вървахме из гората с маминка и деденцето ми и голяма черна пантера пресече пътеката точно пред нас. Спря се, обърна се и ни погледна. Беше мъжка пантера и имаше най-красивите жълти очи, дето някога сте виждали. Но аз се уплаших, мислех си, че пантерата ще ни изяде. И тя най-вероятно щеше да го направи, ако не беше моят дядо. Искях да хукна да бягам, само че той ме стисна за рамото и ме задържа на място. Просто стояхме там, втренчени в голямата котка. И тогава пантерата също се загледа в нас с нежните си очи, сякаш ни познаваше отдавна. После се обърна и продължи по пътя си. Дядо каза, че черните пантери са много редки и може да има само по една такава в определен момент. Та, ако снощи Маги е видяла туй, дето казва, навярно черният звяр се е завърнал по тези места. Не че искам да му падна в лапите, разбира се, но ще се радвам да го видя.

Докато камериерката разказваше историята си, по бузите на Серафина се стекоха сълзи и тя избухна в силен плач. Еси бе видяла баща й.

— О, мис, съжалявам — промълви девойката. — Какво казах? Не исках да ви плаша! Пантерата няма да нарани никого. Ама и вий сте толкоз деликатно същество, нали?

Фина погледна Еси в огледалото, поклати глава и избърса очите си.

— Не ме е страх.

— Не се тревожете за всички тия безредици снощи. Сигурна съм, че няма нищо сериозно. Моят дядо би казал, че просто Стареца от гората пак върти своите номера.

Серафина се усмихна, кимна и издуха нос в копринената кърпичка, която взе от масата.

— Не се тревожете за нищичко. Ще ви направим много хубава за приема таз вечер — продължи Еси, докато ѝ решише косата. — Сега имаме достатъчно време. Искате ли да вдигна косата ви нагоре в модната прическа на Консуело Вандербилт от онази вечер? Напоследък е много популярна сред дамите.

Фина се усмихна, представи си за миг как ще изглежда, но след това каза:

— Всъщност имам друга идея.

И обясни на камериерката какво иска.

Беше ѝ приятно да говори с Еси и да прекарва времето си с нея. Имаше нещо успокояващо в бърбенето им, което я караше да се чувства у дома. Но скоро забеляза, че изражението на девойката се е променило — навярно се бе замислила за необяснимите събития и странните звуци, които бе чула през нощта.

— Вярвате ли в призраци и духове, мис? — продума Еси.

Серафина си припомни всичко, което бе видяла, и заяви много сериозно:

— Вярвам във *всичко*.

— Аз също — призна девойката, докато галеше косите ѝ.

— Еси, помниш ли, когато се срещнахме за първи път, как се надявах да станеш лична прислужница на гостенките на мисис В.? — попита Фина.

— Да, помня. Ама знаете ли какво си мисля?

— Какво?

— В специални вечери като тази ми се иска да съм *ваша* прислужница, мис.

— И си точно такава, Еси — кимна Серафина, усмихна се, а после посегна и докосна ръцете на девойката. — Но знаеш ли какво искам всъщност? Искам да си моя приятелка.

— О, недейте тъй — ахна камериерката, — ще ме разплачете, ако продължавате!

В този момент на вратата се потропа леко.

— Кой ли може да е? — попита Еси и отиде до вратата. — Не знаят ли, че ние, момичетата, сме заети...

Щом отвори и видя младия господар на прага, се отдръпна изненадано.

Фина се изправи и пристъпи към Брейдън, докато шокираната ѝ приятелка се отмести и влезе обратно в стаята.

Момчето държеше в ръце две големи бели кутии с панделки.

— Какво е това? — попита Серафина, загледана в усмивката му.

— Коледни подаръци за двете ви — обясни Брейдън и ѝ подаде първата кутия. — Отвори я.

— Наистина ли? — усмихна се. Но не изчака отговора му. Отвори кутията и вътре намери великолепно кремава сатенена бална рокля. — Прекрасна е. Благодаря ти.

— Еси, заповядай — изрече той и подаде втората кутия на камериерката. — С нея покриваме дълга на Серафина към теб.

— О, божичко, гледай само! — изписка девойката и цялата грейна, щом отвори кутията и видя роклята вътре.

— И двете са красиви — обяви Фина, когато погледна към нея.

Брейдън пристъпи по-близо до тях и подхвърли шеговито:

— Като броим мен, леля ми и Еси, това е вече третата рокля, която получаващ, Серафина. Може би ще се опиташ да си малко по-внимателна с тази и да не я съсипваш веднага.

— Ще се постарая — обеща тя, усмихна се и прегърна приятеля си, докато Еси търкаше сълзите на радост от очите си.

---

[11] Едно от многото имена на Дядо Коледа. — Б.р. ↑

Когато Серафина и Брейдън тръгнаха към коледното парти, той я поведе надолу по коридорите към пушалнята. Тя бе пищно декорирано убежище с тъмносини кадифени столове, изящни сини тапети и лавици с множество книги, чиито кожени подвързии бяха украсени със златен варак. Господата се оттегляха там след вечеря да пушат пури и да си поговорят насаме. Стаята бе празна в момента, но Серафина предполагаше, че Брейдън има причина за това отклонение.

— Искам да ти покажа нещо, което според мен ще те заинтересува — заяви той. Хвана я за ръката и я въведе в стаята. — Един от горските пазачи намерил нещо в гората. Не бил сигурен какво да прави с него, така че го дал на препаратора.

Фина влезе в стаята и се огледа. На изваяната мраморна лавица над камината върху специална стойка бе поставена препарирана птица. В къщата имаше и други препарирани животни, така че това само по себе си не бе необичайно. Но птицата не беше някой фазан или яребица. А забулена сова, обвила остриите си нокти около крива пръчка, с разперени нагоре криле, сякаш някой я е стреснал внезапно. Изражението ѝ бе особено шокирано.

— Ах! — възхити се Серафина. Не беше сигурна дали совата е мъжка или женска, но реши, че прилича на старата ѝ приятелка и съперница. Поклони се тържествено на птицата. — Добър вечер, Роуина. Извини ме... толкова съжалявам... *лейди* Роуина.

— Е — обади се Брейдън, — леля Едит ни помоли да ѝ помогнем да се почувства като у дома си.

Фина се усмихна и погледна отново совата.

— Роуина, ти винаги ще имаш дом тук, в „Билтмор“.

Беше довольна, че са победили англичанката, но истината бе, че бащата на клетата девойка бе покварил сърцето ѝ. Направил го бе черно и злобно като неговото по същия начин, по който жезълът му бе объркал умовете на клетите животни. За миг Серафина се запита какво ли би станало, ако Роуина бе успяла да се откъсне от желанието си да

впечатли своя баща, ако бе отказала да осъществи неговото отмъщение и бе поела по друг път.

След като оглежда птицата известно време, се обърна към Брейдън:

— Само една птица ли е намерил горският?

— Опасявам се, че да. Но го помолих да събере екип от няколко души, да се върнат там и да продължат да търсят както в гората, така и по брега на реката. За всеки случай.

— Добре. Но бих се чувствала много *по-добре*, ако имахме две сови на камината, а не една.

Напуснаха стаята и се запътиха към банкетната зала.

Преди да влязат, Брейдън спря на вратата и се взря в Серафина. Тя също поспря и се загледа в меката светлина на свещите, които озаряваха коледното парти в пищната зала. Блестящи дами в дълги официални рокли и красиви господа в черни жакети говореха и се смееха, докато отпиваха от високи кристални чаши с шампанско. Освен изтънчените гости, тук бяха и повечето хора от персонала на имението. Излъчваха спокойствие и ведрост и изглеждаха много различно от обикновено, облечени в най-хубавите си дрехи. В тази специална вечер всички формалности бяха забравени.

Много от децата на служителите кръжаха около коледната елха и чакаха развълнувано да отворят подаръците си. Серафина си спомни как някога, като малка, седеше свита на топка в края на мрачното стълбище, което водеше към мазето, и се вслушваше в звуците на коледното парти горе. Спомни си как копнееше да види какво става, да сподели радостта на другите деца, да се смее заедно с тях. И ето, това бе първата ѝ Коледа на горния етаж. Колкото и познато да ѝ беше всичко, то бе и някак абсолютно странно и ново. Но това бе нейният свят. Това бе нейният дом. Това бяха нейните хора, нейната глутница — едновременно далечни и близки. Застанала до Брейдън на прага, Серафина видя отражението им в едно от огледалата на стената. И то я хипнотизира.

Брейдън носеше черен жакет, бяла вратовръзка и бели ръкавици — обичайният аксесоар за млад джентълмен с неговото положение. Ожулванията и натъртванията му бяха почистени, косата му бе сресана спретнато. Лицето му грееше от щастие, а кафявите му очи блестяха, отразяващи светлината в стаята.

Серафина бе с красивата златисто кремава сатенена рокля, която Брейдън ѝ бе подарил за Коледа. Дрехата бе с впит корсет, пицно извезан с перли и поръбен с ширит, както и с дълъг, влачещ се на вълни шлейф. Фина носеше сатенени оперни ръкавици в тон и лъскави обувки на краката, както бе обичайно за младите дами. Но за разлика от другите момичета в залата, чиито коси бяха вдигнати и подредени във високи и сложни прически с букли, тя бе решила да носи гарвановочерната си коса свободно пусната по раменете. Очите ѝ бяха жълти като на пантера.

Преди няколко нощи Брейдън я бе поканил да се включи във вечерното парти на семейство Вандербилт. Тогава тя му каза, че не е готова.

Сега момчето отново ѝ зададе въпроса.

— Готова ли си да вървим? — попита тихо.

— Готова съм — отвърна Фина и влязоха заедно в залата.

Серафина бе прекарала всички Коледи от досегашния си живот в мрака на мазето. Когато влезе в Голямата зала, тя блестеше с меката светлина на стотици свещи и озаряваше лицата на всички в златисто. Сребърните нишки в роклите на жените сякаш искряха на светлината на коледната елха. Помещението бе украсено с много бодлива зеленика, имел и коледни звезди. Коледни чорапчета висяха от лавиците на камините, в които пукаха топли пламъци.

Група лесничеи бяха използвали фургон и впряг от белгийски коне, за да довлекат огромна, десетметрова ела на Фрейзър^[12] до входната врата на „Билтмор“. После неколцина мъже, сред които и бащата на Серафина, бяха издигнали гигантското дърво в банкетната зала с помощта на множество въжета, макари и пръти. След това дни наред служителите и гостите на имението се бяха трудили над украсата на елхата. Накичили я бяха с кадифени панделки, искрящи кълба и великолепни украшения, чието сияние изпълваше цялата зала. Сега под дървото лежаха купчини коледни подаръци за децата на служителите: кукли и топки, ловджийски рогове и камбанки, влакчета и велосипеди, арфи и барабани, фургончета и джобни ножчета и много други играчки.

Серафина и Брейдън приближиха коледната елха и застанаха до нея. Загледаха се с усмивка в мистър Вандербилт, когато той помоли присъстващите за тишина и внимание.

— Добър вечер, добър вечер. Весела Коледа на всички!

— Честита Коледа! — извикаха гостите вкупом.

— Както знаете — продължи домакинът, — тук, в „Билтмор“, се гордеем, че сме в крак с най-новите постижения в областта на науката и технологиите. И тази вечер, на Коледа 1899 година, бих искал да ви представя нещо, което би могло да е най-важното изобретение на предстоящия нов век.

С лукаво пламъче в очите махна с ръка и десетина усмихнати камериерки, сред които и Еси, влязоха с кошници със захарни

бастунчета, които раздадоха на всички деца и възрастни. Но те не бяха обикновените бели бастунчета, които всички познаваха. Бяха шарени — прекрасна червена спирала се виеше по цялата им дължина. Това предизвика шумни възгласи и радостен смях сред гостите в залата.

Вечерта напредваше. Слугите поднасяха всякакви видове храни: шунка и печена пуйка, сосове и боровинки, и какво ли още не. Имаше от всичко, което земите на имението раждаха в изобилие. За десерт поднесоха коледен пудинг и пасти, сладолед от мандрите на „Билтмор“ и плодови пити с ябълки от местните овощни градини.

Мистър Вандербилт убеди мистър Олмстед да събере децата около камината и да им прочете стихотворение, което започваше така: „Беше нощта преди Коледа...“^[13]

Серафина и Брейдън застанаха до другите деца и се заслушаха с внимание в поемата. Фина обичаше частта, в която се казваше: „Къщата спеше... И мишката беше заспала...“ Чувствала се бе по този начин много пъти, докато бродеше нощем из „Билтмор“. Друг момент, който харесваше много, бе: „Месецът хвърляше сребърен пламък небесен, всичко блестеше в снежеца...“

Авторът бе успял да улови красотата на нощта с помощта на дневни думи.

По средата на историята Серафина вдигна глава и видя татко си, който се взираше в нея. Спомни си как той я бе намерил в гората като малка. Всичко, което бе искал в живота си, бе да има семейство, тя да е негова дъщеря, и тази вечер бе изпълнен с щастие и спокойствие, каквито никога не бе забелязвала у него.

Изправи се и се приближи до баща си.

— Поне днес няма салата, тате.

— И слава богу, няма от онези вилици, дето те учих да ползваш — намигна ѝ той и я прегърна силно.

Няколко минути по-късно Серафина дочу как мистър Вандербилт, мистър Олмстед и главният лесничей, мистър Шенк, струпани край камината, си говорят за новото училище по лесовъдство, което щяха да основат в „Билтмор“. Татко ѝ обясни, че това ще е първото подобно училище в цяла Америка. В него щяха да се предават знания за възстановяването и управлението на горите. От това, което Фина чуваше, личеше, че в „Билтмор“ имат грандиозни планове за бъдещето.

— Благодаря ви много, Фредерик — обърна се сърдечно мистър Вандербилт към мистър Олмстед. — Какъв възхитителен коледен подарък бе да изляза тази сутрин с вас до Сечището на заселниците и да видя какво сте сътворили. Трябва да призная, че много добре умеете да пазите тайни! Нямах представа, че вие и екипът ви сте постигнали такъв огромен напредък. Засадили сте цялото сечище! Това е чудесно!

— Пак заповядайте, Джордж — усмихна се широко в сивата си брада архитектът.

Измамата, която Серафина бе забелязала в очите на мистър Олмстед, се оказа коледната изненада, която бе подготвял за стария си приятел.

И сега, когато видя усмихнатото му лице, осъзна, че сериозността, която бе доловила в мистър Олмстед след пристигането му, не е била заради някакъв престъпен план. Възрастният мъж явно си даваше сметка за краткото време, което му остава на тази земя, за да довърши делото си. Бе твърдо решен да изпълни обещанието, което бе дал на мистър Вандербилт — да създаде градини и гора, на които хората ще се наслаждават поколения наред. Бръчките около очите и устата му бяха израз на притеснение, защото осъзнаваше, че навярно е дошъл на любимото си място за последен път в живота си; че това ще е последната му Коледа в „Билтмор“ и една от последните му години на този свят, който толкова силно ценеше и обичаше.

Когато Фина се отдалечи от мъжете край камината, мисис Вандербилт се приближи към нея и с усмивка ѝ подаде кутийка, увита с червена панделка.

— Забрави да отвориш подаръка си, Серафина — каза мило господарката на имението.

— За мен ли е? — ахна изненадано момичето.

Разкъса опаковъчната хартия и повдигна капака на малка дървена кутия. Вътре откри красиво изрисувана порцеланова миниатюра на пъстър ягуар — една от котките на „Билтмор“.

— Благодаря ви, мисис Вандербилт — промълви, вдигна глава и избърса една сълза от ъгълчето на окото си. — Много ще я пазя.

— Просто исках да изкажа благодарността си за всичко, което направи.

Макар да се опасяваше, че може би е нахално от нейна страна, Серафина попита:

— Как се чувствате, мисис Вандербилт?

— Не е нужно да се притесняваш за мен — докосна я нежно господарката на „Билтмор“ по рамото. — Ще се оправя.

Но въпреки думите й Фина почувства, че има нещо, което жената премълчава.

В края на вечерта Серафина стоеше с Брейдън до коледната елха. Усещаше, че между тях всичко е наред.

— Весела Коледа, Брейдън.

— Весела Коледа и на теб, Серафина. Радвам се, че най-накрая сме си у дома.

След няколко секунди любопитството й надделя и тя му зададе въпроса, който я измъчваше.

— Знаеш какво направи с Гидиън и Кес... — започна Фина. — Винаги ли е било така с теб?

— Винаги съм обичал животните — призна момчето, — но... Не знам... Когато бях малък, намерих чучулига със счупено краче. Храних я, грижих се за нея и няколко дни по-късно кракът ѝ се оправи и птицата отлетя. Помислих си, че просто така стават нещата, че това е нормално... Но когато помогнах на сокола скитник, а след това и на Гидиън, започнах да осъзнавам... че може би съм различен. Крилото на Кес не би трябвало да се възстанови.

— Но стана — погледна го Серафина. — Трябва да те попитам и друго, Брейдън. Мислиш ли, че силата ти може да действа и върху хора?

— Не съм сигурен.

Фина се умълча и след това най-накрая зададе истинския въпрос, който я вълнуваше.

— Мислиш ли, че можеш да помогнеш на леля си Едит?

— Не мисля, че е нещо, което се лекува.

— Разбирам — кимна мрачно Серафина и сведе глава.

Но тогава Брейдън се усмихна.

— Чичо ми каза, че леля не е болна. Очаква дете.

Фина го погледна учудено. Заля я вълна от шок и облекчение. Мисис Вандербилт щеше да е добре, дори повече от добре. Щеше да има бебе! Каква невероятна новина.

Усмихна се, но виждаше, че Брейдън продължава да мисли за предишния ѝ въпрос, за всичко, което се бе случило с Роуина, Гидиън

и сокола.

— Честно казано — каза той, — аз наистина не разбирам силите, които имам.

Серафина се усмихна.

— Никой от нас не разбира собствените си сили.

---

[12] *Abies Fraseri* — вид от южните части на Апалачите, най-старата планинска верига в Северна Америка. Наречена е на шотландския ботаник Джон Фрейзър (1750–1811), който първи открива вида. Заради стройната си пирамидална фигура елата на Фрейзър е особено подходяща за коледно дърво. — Б.пр. ↑

[13] Известна като „Посещението на свети Никола“ и „Нощта преди Коледа“, поемата е публикувана анонимно за първи път през 1823 г. и поставя началото на много коледни традиции, спазвани и до днес. През 1837 г. Клемент Кларк Мур (1779–1863) претендира за авторството на текста, признат е като негов автор, но има и други версии. — Б.пр. ↑

Серафина лежеше на предния балкон на Стаята на Луи XV в „Билтмор“, мятеше небрежно опашка и гледаше през откритата тревна площ на еспланадата^[14] как луната изгрява и хвърля сребърната си светлина над върховете на дърветата в далечината. Никой не можеше да я види там, защото Фина бе черна като самата нощ. Дневните хора бяха в къщата и спяха спокойно в леглата си.

Виждаше силуетите на вълците, които минаваха по билото на далечния хълм. Връщаха се. През пролетта щяха да се завърнат и пойните птици, както бяха правили в продължение на милион години. Мрачното заклинание бе вдигнато от гората. Прокълнатият жезъл бе изчезнал.

Красива зелена лунна пеперуда с дълга, полюшваща се опашка запърха наоколо. Серафина проследи с поглед как тя се издигна покрай балкона, а после се отправи към градините. Късно бе за лунни пеперуди по това време на годината, но животните се прибираха.

В стаята зад гърба ѝ мисис Вандербилт и бебето в нея спяха спокойно. Фина долавяше уверените и стабилни удари на сърцата им. Не знаеше защо господарката бе решила да спи тази вечер в стаята, която смятаха да превърнат в детска. Сякаш с бебето нямаха търпение да се срещнат.

Загледа се през моравата към върховете на хълмовете. Търсеше необичайни форми в мъглата, силует сред дърветата или безшумно преминаваща сова.

Наблюдаваше и слушаше. Беше черният страж на нощта.

Не знаеше кога или в каква форма, но бе сигурна, че някой ден ще дойдат още демони.

Обеща си да е бдителна.

Обеща си да е готова.

Защото нощта бе нейно владение, единствено нейно.

Едва преди няколко дни бе смятала, че трябва да реши по кой път да поеме, да избере между гората и къщата, между планините и

градините.

Но сега знаеше, че не се налага да решава дали е създание на нощта или на деня, дали е дивокот или човек, дали е дива или питомна. Тя бе всичко това. Можеше да бъде всичко, което пожелае. Също като сокола скитник, който летеше и денем, и нощем, Фина можеше да направи всичко, което ѝ се искаше. Главен ловец на плъхове и пазител. Човек и пантера. Тя бе всичко това и още много неща.

Но тъкмо когато почувства в душата ѝ да се влива тъмно и прекрасно спокойствие, забеляза фигура с тъмен плащ да се движи сред дърветата в далечината. Не можеше да разпознае самоличността ѝ, дори не можеше да е сигурна, че е напълно човешка, но каквото и създание да бе, се спря, обърна се и погледна към нея с блестящи очи.

Серафина усети как сърцето затуптя бързо в мощните ѝ гърди, когато се втренчи във фигурата. Напрегна се, задиша учестено.

Изправи се на четири крака и погледна припряно зад себе си, за да се увери, че мисис Вандербилт все още е в безопасност в спалнята.

После погледна отново към мрачната фигура в далечината.

Но тя бе изчезнала.

---

[14] Открито място пред голямо здание, на възвишение, край крепостни стени. — Б.р. ↑

ПОКАНА ЗА ПОСЕЩЕНИЕ НА „БАЛТИМОР“

Ако искате да видите и да съпреживеете света на Серафина, ви отправям покана да посетите имението „Билтмор“ — прекрасно и напълно реално място, сгушено сред гористите планини на Ашвил, Северна Каролина. Със семейството ми живеем наблизко и проучвам района от години.

Тази история е измислена, но се постарях да опиша къщата и историческите детайли съвсем точно. Когато посетите „Билтмор“, ще видите огряната от слънцето зимна градина, величественото парадно стълбище, впечатляващата библиотека на мистър Вандербилт и всички други стаи, описани в книгата. Ще минете през имението също като Серафина, Брейдън и лейди Роуина. Ако дойдете по Коледа, ще се възхитите на огромното коледно дърво в банкетната зала. Ако знаете коя от двеста и петдесетте стаи на „Билтмор“ да проверите, може дори да зърнете една конкретна сова на лавицата над камината.

От личен опит мога да ви уверя, че мрачните тавани, скритите врати и тайните проходи, за които съм писал в книгата, действително съществуват. Те не са за посетители (все пак са скрити врати!), но може би ще успеете да забележите някоя от тях!

На места в историята съм проявил творческа свобода в името на лекотата на стила (предполагам, че не бихте искали да четете енциклопедия), но като цяло се опитах да остана верен на духа на къщата, както и на детайлите, свързани с нея.

Ако обичате природата, можете да се разходите из горите и планините около Ашвил. Можете да минете покрай Краги Гардънс до най-високата планина в южната част на Съединените щати — точно както прави Серафина по време на пътуването си. Ще видите същите водопади и ще плувате в същите реки.

Много от героите, описани в историята, са реални хора — като Джордж и Едит Вандербилт, икономката Емили Ранд Кинг и Фредерик

Лоу Олмстед, бащата на ландшафтната архитектура в Америка. Дори санбернарът Седрик наистина е съществувал и живял в „Билтмор“.

Когато описвах как мистър Олмстед сади дървета, исках да уловя неговия характер и дух, както и първоначалната идея на Джордж Вандербилт за засаждането и закрилата на гората около „Билтмор“, от която с течение на времето се ражда идеята за опазването на горите в Америка. Разговорът между двамата мъже, който описвах в книгата, е вдъхновен от личните писма на Олмстед. Но си позволих творческата волност да го доведе в „Билтмор“ през 1899 — няколко години след неговото пенсиониране. Ако имах време и място, щях да опиша и ролите на Гифърд Пинкот, Карл Шенк и други. Години по-късно, след като Джордж Вандербилт умира неочаквано, неговата съпруга Едит осъществява визията му за гората, като продава голяма част от фамилните горски земи на правителството, за да бъдат защитени от обществен фонд. Тези земи се превръщат в днешния Национален горски парк „Писга“, една от първите и най-красиви национални гори.

Когато видя неповторимата красота на имението „Билтмор“ и околните градини и дървета, винаги се удивлявам на идеите и силата на човешкия дух, особено когато те са посветени на добри и благородни цели.

Робърт Бийти

БЛАГОДАРНОСТИ

Първо бих искал да благодаря на вас, читателите, че помогнахте „Серафина и черният плащ“ да достигне до повече хора по света. Заради подкрепата ви имах възможността да продължа историята на Серафина.

Най-искрени благодарности на Лора Шрайбер и Емили Мийхан, редакторите ми в „Дисни Хайпириън“, за техните страхотни идеи и отдаденост на поредицата. Благодаря и на целия прекрасен издателски екип от офисите в Ню Йорк и Лос Анджелис.

Благодаря на учениците и учителите в Дневното училище в Каролина, на дамите от читателския клуб „Ливинг Литерари Лайф“ и на всички останали, които изчетеха предварително книгата.

Искам да изкажа благодарност и на редакторите на свободна практика, които ми дадоха безценни съвети за ръкописа: Джоди Ренър, Сам Севърн, Джени Боуман, Кира Фрийд, Шейла Траск, Даян Пърди, Джон Хартън и Мисти Стайлс.

Благодарен съм и на доктор Бриджит Андерсън, експерт по южняшкия планински диалект от края на XIX век. Винаги ми е харесвало разнообразието в говора на хората в нашата разнородна страна и ценя високо сътрудничеството ѝ, тъй като с нейна помощ успях да почета традициите на южняшкия говор на планинците.

Благодаря и на домакините на Серафина в Ашвил — включително на Скот Фулър и Лидия Карингтън от „Брусмънт Комюникейшън“ и на Робин Макълоу — за това, че допринесоха за известността на поредицата.

Дължа голяма благодарност и на Пол Боунстийл и талантливия екип на „Боунстийл филмс“, както и на всички други в Ашвил, които помогнаха за успеха на книгата.

Благодаря още на Дебора Слоун и М. Дж. Роуз за популяризирането на книгата.

Дължа големи благодарности и на агентите си Бил Контарди и Мариан Мерола. Признателен съм също на „Егмонт Великобритания“,

както и на всички други чуждестранни издатели.

Бих искал да благодаря и на всички мили и подкрепящи хора от „Барнс енд Ноубъл“ в Ашвил и в целия Юг, както и от книжарница „Малапроп“ и от всички други книжарници в страната, които повярваха в мен, подкрепяха ме и бяха чудесни домакини на моите гостувания.

Благодарен съм и на всички учители и библиотекари от страната, които използваха „Серафина и черният плащ“ в учебните си часове и работят неуморно да вдъхнат любов към четенето у младите хора.

Благодаря и на приятелите си Дини Пикеринг, Чейз Пикеринг и Райън Сесил, четвърто и пето поколение членове на семейството на Джордж Вандербилт. За мен е чест, че ме подкрепяте и окуражавате.

Благодаря на персонала и ръководството на „Билтмор Къмпани“, особено на Елън Рикман, Тим Роузброк и Катлийн Мошър.

И накрая бих искал да благодаря на семейството си, на двамата ми братя и на сватове ми Янковски, но най-вече — на съпругата ми и на трите ни дъщери, които не само ме вдъхновиха за написването на тази история, но ми помогнаха в измислянето и доразвиването ѝ, така че тя да види бял свят. Както казва У. Х. Одън^[15], вие сте „моят работен ден и моят неделен покой; мое слънце, моя нощ, мой разговор и мой стих.“^[16]

---

[15] Уистън Хю Одън (1907–1973) е английски творец, считан за един от най-великите поети на XX век. — Б.р. ↑

[16] „Траурно“, превод Явор Димитров. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.